

Regeringens proposition

1983/84: 197

**om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmåls-
dom**

beslutad den 26 april 1984;

Regeringen föreslår riksdagen att anta de förslag som har tagits upp i
bifogade utdrag av regeringsprotokoll ovannämnda dag.

På regeringens vägnar

INGVAR CARLSSON

STEN WICKBOM

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att Sverige tillträder en inom Europarådet år 1983 utarbetad konvention om överförande av dömda personer till deras hemland. Vidare föreslås de ändringar i lagen (1972: 160) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom som krävs för ett sådant tillträde.

Lagstiftningen föreslås träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

Förslag till

Lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom;

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

dels att i 1, 8, 34, 36, 37 och 41 §§ ordet "Konungen" skall bytas ut mot "regeringen",

dels att 2, 3, 4, 6, 23, 25 och 26 §§ skall ha nedan angivna lydelse,

dels att i lagen skall införas tre nya paragrafer, 25 a, 25 b och 34 a §§, samt närmast före 34 a § en ny rubrik av nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

Avser förordnande enligt 1 § verkställighet av dom eller annat avgörande meddelat i främmande stat som tillträtt den i Haag den 28 maj 1970 undertecknade europeiska konventionen om brottmålsdoms internationella rättsverkningar (brottmålsdomskonventionen) eller avser förordnandet verkställighet i sådan stat av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats av svensk domstol eller annan svensk myndighet, gäller 4-41 §§, i den mån ej annat anges i förordnandet.

Gäller förordnandet annan främmande stat än som sägs i första stycket, meddelar Konungen bestämmelser om prövning av fråga om verkställighet i Sverige av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i den främmande staten eller fråga om verkställighet i den främmande staten av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i Sverige. Bestämmelserna i 25-34 §§ gäller dock i tillämpliga delar.

Avser förordnande enligt 1 § verkställighet enligt den i Haag den 28 maj 1970 undertecknade europeiska konventionen om brottmålsdoms internationella rättsverkningar (brottmålsdomskonventionen) gäller 4-24, 26 och 28-41 §§, i den mån ej annat anges i förordnandet.

Avser förordnande enligt 1 § verkställighet enligt den i Strasbourg den 21 mars 1983 undertecknade konventionen om överförande av dömda personer (överförandekonventionen) gäller 25 a, 25 b, 34 a, 35 och 37-41 §§.

Gäller förordnande enligt 1 § verkställighet enligt annan överenskommelse med främmande stat än som anges i första eller andra stycket, meddelar regeringen bestämmelser om prövning av fråga om verkställighet i Sverige av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i den främmande staten eller fråga om verkställighet i den främmande staten av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i Sverige. Bestämmelserna i 25-34 §§ gäller dock i tillämpliga delar.

3 §

Om synnerliga skäl föreligger, kan Konungen, även om förordnande som avses i 1 § ej meddelats, för visst fall förordna, att frihetsberövande påföljd som ådömts

Om synnerliga skäl föreligger, kan regeringen, även om förordnande som avses i 1 § ej meddelats, för visst fall förordna, att frihetsberövande påföljd som ådömts

Nuvarande lydelse

svensk medborgare eller utlänning med hemvist i Sverige genom dom eller annat avgörande meddelat av domstol eller annan behörig myndighet i främmande stat får verkställas i Sverige enligt denna lag, eller att verkställighet av frihetsberövande påföljd som icke avser överlämnande till särskild vård och som här i landet ådömts eller ålagts medborgare eller någon som har hemvist i viss främmande stat får anförtros myndighet i den främmande staten.

I fall som avses i första stycket äger 2 § *andra* stycket motsvarande tillämpning.

Föreslagen lydelse

svensk medborgare eller utlänning med hemvist i Sverige genom dom eller annat avgörande meddelat av domstol eller annan behörig myndighet i främmande stat får verkställas i Sverige enligt denna lag, eller att verkställighet av frihetsberövande påföljd som icke avser överlämnande till särskild vård och som här i landet ådömts eller ålagts medborgare eller någon som har hemvist i viss främmande stat får anförtros myndighet i den främmande staten.

I fall som avses i första stycket äger 2 § *tredje* stycket motsvarande tillämpning.

4 §

Med europeisk brottmålsdom förstås i denna lag dom eller annat avgörande *varigenom domstol eller annan myndighet i stat som tillträtt brottmålsdomskonventionen har ådömt eller ålagt någon påföljd för brott eller förklarat egendom förverkad.*

Med utevarodom förstås i denna lag sådant i första stycket angivet avgörande som meddelats här i landet eller i främmande stat av domstol eller annan myndighet utan att den dömde eller den mot vilken beslut om förverkande riktats har varit personligen närvarande vid förhandling i saken inför domstol.

Vad nedan i denna lag sägs om påföljd gäller även förverkande, om ej annat särskilt föreskrives.

6 §

Framställning om verkställighet av europeisk brottmålsdom kan avslås

1. om gärning som påföljden avser utgör politiskt eller militärt brott,
2. om det finnes grundad anledning antaga att domen föranletts eller den däri bestämda påföljden skärpts av hänsyn till ras, religion, nationalitet eller politisk åsikt,
3. om gärning som påföljden avser omfattas av här i landet pågående förundersökning, väckt åtal, utfärdat strafföreläggande eller föreläggande av ordningsbot, eller om beslut har meddelats att åtal för gärningen ej skall väckas eller fullföljas,
4. om gärning som påföljden avser icke har begåtts i den stat där påföljden bestämts,
5. om påföljden ej kan verkställas här i landet,
6. om det kan antagas att påföljden kan verkställas i den främmande staten,
7. om den dömde vid tiden för brottet ej fyllt femton år,

Nuvarande lydelse

8. om en tillämpning av 35 kap. 7–10 §§ eller 36 kap. 10 § brottsbalken skulle innebära att påföljden bortfallit. '

Har i den främmande staten vidtagits åtgärd som enligt lagen i den staten medför att tiden för bortfallande av påföljd uppskjutes, skall åtgärden ha samma verkan här i landet vid tillämpning av första stycket 8.

Föreslagen lydelse

8. om en tillämpning av 35 kap. 7–9 §§ eller 36 kap. 10 § brottsbalken skulle innebära att påföljden bortfallit.

23 §

Är den dömda berövad friheten i den främmande staten när han för verkställighet av där ådömd påföljd överföres till Sverige, får han ej med anledning av annat brott, vilket begåtts innan han överfördes hit, här i landet lagföras, anhållas eller häktas eller berövas friheten för verkställighet av påföljd eller underkastas annan inskränkning i sin personliga frihet, om icke behörig myndighet i den främmande staten lämnat sitt samtycke till åtgärden eller den dömda under en sammanhängande tid av fyrtiofem dagar haft möjlighet att lämna landet men ej gjort detta eller efter att ha lämnat landet frivilligt återvänt hit.

Första stycket utgör ej hinder mot att åtgärder vidtages för att verkställa beslut om den dömdes avvisning, *förpassning*, *förvisning* eller utvisning eller för att avbryta åtalspreskription.

Första stycket utgör ej hinder mot att åtgärder vidtages för att verkställa beslut om den dömdes avvisning eller utvisning eller för att avbryta åtalspreskription.

25 §

Skall enligt förordnande som avses i 2 § *andra* stycket eller 3 § verkställighet ske här i landet av påföljd för brott, för vilket lagföring ägt rum i främmande stat, *vilken ej tillträtt brottmålsdomskonventionen*, gäller i fråga om sådan verkställighet vad som är föreskrivet om verkställighet av påföljd som ådömts genom svensk domstols lagakraftägande dom, om ej annat följer av vad nedan sägs.

Skall enligt förordnandet *verkställighet* ske i Sverige utan att ny påföljd bestämts här i landet av domstol eller annan myndighet enligt svensk lag, får verkställighet äga rum utan hinder av att påföljden är strängare än som enligt svensk lag kunnat följa på brottet eller brotten. Ådömda böter får verkställas, även om bötesbeloppet överstiger det högsta bötesbelopp som kunnat ådömas enligt svensk

Skall enligt förordnande som avses i 2 § *tredje* stycket eller 3 § verkställighet ske här i landet av påföljd för brott, för vilket lagföring ägt rum i främmande stat, gäller i fråga om sådan verkställighet vad som är föreskrivet om verkställighet av påföljd som ådömts genom svensk domstols lagakraftägande dom, om ej annat följer av vad nedan sägs.

Skall *verkställigheten* ske i Sverige utan att ny påföljd bestämts här i landet av domstol eller annan myndighet enligt svensk lag, får verkställighet äga rum utan hinder av att påföljden är strängare än som enligt svensk lag kunnat följa på brotten. Ådömda böter får verkställas, även om bötesbeloppet överstiger det högsta bötesbelopp som kunnat ådömas enligt svensk lag. Innebär den ådömda påföljden frihetsberö-

Nuvarande lydelse

lag. Innebär den ådömda påföljden frihetsberövande, gäller bestämmelserna i svensk lag om verkställighet av påföljd av närmast motsvarande art.

Verkställighet i fall som avses i denna paragraf får icke i något fall ske på sådant sätt att påföljden blir att anse som strängare än den påföljd som ådömts i den främmande staten. Vid verkställighet enligt andra stycket skall, i den mån det kan ske, den dömda räknas till godo vad han kan ha utstått av påföljden i den främmande staten samt tid varunder han med anledning av brott som avses med påföljden varit anhållen eller häktad i den främmande staten eller här i landet.

Föreslagen lydelse

vande, gäller bestämmelserna i svensk lag om verkställighet av påföljd av närmast motsvarande art.

Verkställighet i fall som avses i denna paragraf får icke i något fall ske på sådant sätt att påföljden blir att anse som strängare än den påföljd som ådömts i den främmande staten. Vid verkställighet enligt andra stycket skall, i den mån det kan ske *och följer av den överenskommelse med främmande stat som är i fråga*, den dömda räknas till godo vad han kan ha utstått av påföljden i den främmande staten samt tid varunder han med anledning av brott som avses med påföljden varit anhållen eller häktad i den främmande staten eller här i landet.

25 a §

Verkställighet enligt överförändekonventionen av frihetsberövande påföljd som på grund av brottslig gärning har ådömts eller beslutats av domstol i stat som har tillträtt nämnda konvention får ske i Sverige, om

1. *den dömda är svensk medborgare eller har hemvist här,*

2. *den dömda har samtyckt till att verkställighet sker i Sverige,*

3. *den gärning som påföljden avser motsvarar brott enligt svensk lag, och*

4. *den tid för frihetsberövande som återstod när framställning om verkställighet kom in uppgick till minst sex månader eller särskilda skäl talar för att verkställigheten ändå förs över till Sverige.*

Framställning om verkställighet i Sverige görs av behörig myndighet i den främmande staten hos utrikesdepartementet och prövas av regeringen. Regeringen kan också själv göra framställning hos främmande stat om att verkställigheten skall ske i Sverige.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

25 b §

Skall verkställighet enligt överförandekonventionen ske i Sverige av frihetsberövande påföljd, kan regeringen efter omständigheterna antingen

1. själv meddela de närmare föreskrifter som behövs för verkställigheten i Sverige, eller

2. överlämna åt riksåklagaren att göra ansökan hos rätten om att ny påföljd skall bestämmas enligt vad i svensk lag är föreskrivet om påföljd för motsvarande gärning.

Vid verkställighet enligt denna paragraf tillämpas 24 § första och andra styckena.

I fall som avses i första stycket 1 gäller i tillämpliga delar 25 § andra och tredje styckena.

I fall som avses i första stycket 2 gäller i tillämpliga delar 9 §, 10 § andra stycket samt 11–13 och 15 §§. Påföljden får inte bestämmas till enbart böter. I fråga om anhållande, häktning, reseförbud och anmälningsskyldighet gäller 24 och 25 kap. rättegångsbalken.

26 §

Fråga om verkställighet i främmande stat av här i landet ådömd eller ålagd påföljd i fall som omfattas av förordnande enligt 1 § upptages av kriminalvårdsstyrelsen eller, i fråga om verkställighet av böter eller förverkande, annan myndighet som *Konungen* bestämmer. Framställning om verkställighet får ej göras, om med motsvarande tillämpning av 5 § andra stycket 1–8 hinder mot verkställighet i den främmande staten kan antagas föreligga.

Framställning om verkställighet av frihetsberövande påföljd får ej göras, om den dömda är svensk medborgare och själv motsätter sig åtgärden. Uppkommer fråga om verkställighet av frihetsberövande

Fråga om verkställighet i främmande stat av här i landet ådömd eller ålagd påföljd *enligt förordnande som avses i 2 § första eller tredje stycket* upptages av kriminalvårdsstyrelsen eller, i fråga om verkställighet av böter eller förverkande, annan myndighet som *regeringen* bestämmer. Framställning om verkställighet får ej göras, om med motsvarande tillämpning av 5 § andra stycket 1–8 hinder mot verkställighet i den främmande staten kan antagas föreligga.

Framställning om verkställighet av frihetsberövande påföljd får ej göras, om den dömda är svensk medborgare och själv motsätter sig åtgärden. Uppkommer fråga om verkställighet av frihetsberövande

Nuvarande lydelse

påföljd som ådömts eller ålagts annan än svensk medborgare, skall *den centrala utlänningsmyndigheten* höras, om icke den dömde samtycker till åtgärden. Avstyrker *utlänningsmyndigheten* att framställning göres, underställes ärendet *Konungen* för avgörande.

Har *Konungen* enligt 3 § förordnat, att verkställighet av påföljd i visst fall får anförtros myndighet i främmande stat, ombesörjer kriminalvårdsstyrelsen att framställning om verkställighet göres i den främmande staten.

Föreslagen lydelse

påföljd som ådömts eller ålagts annan än svensk medborgare, skall *statens invandrarverk* höras, om icke den dömde samtycker till åtgärden. Avstyrker *invandrarverket* att framställning göres underställes ärendet *regeringen* för avgörande.

Har *regeringen* enligt 3 § förordnat att verkställighet av påföljd i visst fall får anförtros myndighet i främmande stat, ombesörjer kriminalvårdsstyrelsen att framställning om verkställighet göres i den främmande staten.

Verkställighet enligt överförandekonventionen

34 a §

Fråga om verkställighet enligt överförandekonventionen i främmande stat av här i landet ådömd påföljd upptas av kriminalvårdsstyrelsen. Framställning om sådan verkställighet får inte göras, om med motsvarande tillämpning av 25 a § första stycket hinder mot verkställighet i den främmande staten kan antas föreligga.

Fråga om verkställighet enligt första stycket på begäran av främmande stat prövas av kriminalvårdsstyrelsen med motsvarande tillämpning av 25 a § första stycket.

I fall som avses i denna paragraf gäller 28, 29 och 33 §§ första stycket i tillämpliga delar.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

JUSTITIEDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1984-03-01

Närvarande: statsministern Palme, ordförande, och statsråden I. Carlsson, Feldt, Sigurdsen, Leijon, Hjelm-Wallén, Peterson, Boström, Bodström, Göransson, Dahl, R. Carlsson, Holmberg, Hellström, Thunborg, Wickbom

Föredragande: statsrådet Wickbom

Lagrådsremiss med förslag till ändringar i den internationella verkställighetslagstiftningen

1 Inledning

I en inom justitiedepartementet upprättad promemoria (dnr 2574-83) behandlas frågan om Sveriges tillträde till konventionen om överförande av dömda personer (överförandekonventionen) som öppnats för under-tecknande i Strasbourg den 21 mars 1983. I promemorian föreslås att Sverige tillträder konventionen. I promemorian återges de engelska och franska originaltexterna till konventionen jämte svensk översättning. Vidare läggs i promemorian fram förslag till ändringar i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom. Promemorian bör fogas till protokollet i detta ärende som *bilaga 1*.

Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstan- serna och en inom justitiedepartementet upprättad sammanställning över remissyttrandena bör fogas till protokollet som *bilaga 2*.

2 Föredragandens överväganden

2.1 Bakgrund

Till följd bl. a. av de allt livligare kommunikationerna mellan länderna och brottslighetens ökade rörlighet inträffar det allt oftare att brott begås i en annan stat än den där gärningsmannen har sitt hemvist. För svensk del återspeglas detta bl. a. av att en inte oväsentlig andel av de intagna i våra kriminalvårdsanstalter är utläningar som inte är kyrkobokförda i Sverige.

Det förekommer också att svenska medborgare är berövade friheten i utländska fängelser. F. n. finns i utomnordiska häkten och fängelser såvitt

känt ett trettiotal svenska medborgare som är häktade eller avtjänar frihetsstraff. Strafftiden för dem som är dömda varierar i dessa fall mellan ett par månader och flera år.

Brottslighetens ökade internationalisering har skapat behov av ett intensivare samarbete mellan staterna när det gäller olika brottsbekämpande åtgärder, däribland verkställighet av utländska brottmålsdomar. Inom Norden förekommer sedan gammalt ett långtgående samarbete i fråga om domsverkställighet som regleras genom enhetlig lagstiftning. För Sveriges del är huvudbestämmelserna om detta samarbete intagna i lagen (1963: 193) om samarbete med Danmark, Finland, Island och Norge angående verkställighet av straff m. m. Det nordiska samarbete som grundas på denna lag omfattar verkställighet av böter, frihetsstraff, förverkande på grund av brott samt anordnande av övervakning av villkorligt dömda och villkorligt frigivna (se närmare promemorian avsnitt 2.2).

Under en följd av år har vidare inom Europarådet bedrivits arbete på att få till stånd en omfattande samverkan mellan medlemsstaterna på brottsbekämpningens område. Verksamheten har haft som mål att åstadkomma att medlemsstaternas resurser för att hindra och beivra brott utnyttjas på bästa möjliga sätt. Den har dessutom syftat till att tillvarata den brottsliges rättigheter och främja hans återanpassning.

Europarådets arbete på detta område har lett fram till en rad konventioner som har tillträtts av Sverige. En närmare redogörelse för dessa konventioner lämnas i promemorian (avsnitt 2.6). Jag hänvisar till framställningen där.

Den 28 maj 1970 öppnades för undertecknande en inom Europarådet utarbetad konvention om brottmålsdoms internationella rättsverkningar (brottmålsdomskonventionen). Sverige tillträdde konventionen år 1972 med vissa förbehåll. I samband därmed antogs lagen (1972: 260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom (prop. 1972: 98, JuU 16 och 26, rskr 233 och 285).

1972 års lag (IVL) innebär att Sverige efter överenskommelse med en främmande stat under vissa förutsättningar kan åta sig att efter framställning verkställa en utländsk brottmålsdom här i landet. En sådan överflyttning kan avse frihetsberövande påföljd, böter eller förverkande. En förutsättning för att Sverige skall åta sig verkställighet är att den dömda har hemvist i Sverige eller viss annan närmare anknytning till Sverige.

Verkställigheten av en utländsk brottmålsdom här i landet skall enligt IVL i princip föregås av ett domstolsförfarande efter vilket domstolen skall bestämma en ny påföljd med tillämpning av de svenska påföljdsreglerna. Verkställigheten skall ske enligt svenska regler.

Enligt lagen är det också möjligt att från svensk sida begära verkställighet i främmande stat av svensk brottmålsdom på motsvarande villkor. Det ankommer på kriminalvårdsstyrelsen att efter egen prövning göra sådan framställning.

Brottmålsdomskonventionen utgör en sådan överenskommelse med främmande stat som avses i IVL, och lagen har i stor utsträckning anpassats till konventionens regler. Den har emellertid inte begränsats till att gälla samarbete med stater som har tillträtt brottmålsdomskonventionen. Överflyttande av verkställighet kan enligt lagen också ske i förhållande till annan stat med vilken Sverige har ingått överenskommelse i ämnet. Om synnerliga skäl föreligger, kan en sådan överflyttning anordnas även i andra fall.

För en närmare redogörelse av IVL hänvisas till promemorian (avsnitt 2.3).

När brottmålsdomskonventionen antogs ställdes stora förhoppningar på den. Dessa har inte infriats. Huvudskälet är att så få stater har ratificerat konventionen. Förutom Danmark, Norge och Sverige har bara Cypern, Turkiet och Österrike tillträtt konventionen. I förhållandet mellan Sverige, Norge och Danmark har konventionen haft mycket begränsad betydelse eftersom det redan tidigare fanns ett väl utvecklat nordiskt samarbete på detta område.

2.2 Överförandekonventionen

Brottmålsdomskonventionen har tillämpats ytterst sparsamt och har som jag nyss nämnde inte motsvarat de förväntningar man – inte minst från svenskt håll – hade vid dess tillkomst. Bl. a. av dessa skäl har inom Europarådet utarbetats ytterligare en konvention inom området, konventionen om överförande av dömda personer (överförandekonventionen). Den öppnades för undertecknande i Strasbourg den 21 mars 1983 och träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period på tre månader sedan den dag då det tredje dokumentet rörande ratifikation eller annan anslutning har deponerats.

Den nya konventionen är öppen för tillträde av, förutom europarådsstater, de övriga stater som medverkat vid dess utarbetande, nämligen USA och Kanada. Sedan konventionen trätt i kraft kan även andra stater utanför Europarådet inbjudas att ansluta sig. Sådan inbjudan kräver beslut med särskild majoritet av Europarådets ministerkommitté. Konventionen har ännu inte tillträtts av någon stat men har undertecknats av Sverige jämte ytterligare 13 stater.

Syftet med överförandekonventionen är att underlätta överförandet av utländska intagna till hemlandet genom att erbjuda en enkel och lättillämplig ordning för en sådan procedur. Konventionen är avsedd att komplettera 1970 års brottmålsdomskonvention som ansetts vara förenad med vissa brister.

Den nya konventionen skiljer sig från brottmålsdomskonventionen huvudsakligen i följande avseenden.

– Förfarandet är enklare vilket skall göra den praktiska tillämpningen lättare.

- Överförande av straffverkställighet får begäras inte bara av domslandet utan också av den stat som önskar överta verkställigheten.
- Överförande förutsätter den dömdes medgivande.
- Konventionen är avsedd att kunna tillträdas även av stater utanför Europarådet.

För en närmare redogörelse för konventionen hänvisas till promemorian (avsnitt 3).

2.3 Sveriges tillträde till överförandekonventionen

I promemorian diskuteras skälen för att Sverige skall tillträda överförandekonventionen.

Från svensk sida har i olika sammanhang inom Europarådet kraftigt understrukits vikten av att brottmålsdomskonventionen av år 1970 ratificerats av flera stater. När arbetet på den nya konventionen om överförande av dömda personer inleddes, uttrycktes också viss tveksamhet från svensk sida på grund av den olägenhet som det kan tänkas innebära att två europarådskonventioner reglerar i huvudsak samma ämne.

I promemorian uttalas vidare att man – när man bedömer värdet av den nya konventionen – också måste beakta risken att den föranleder ytterligare dröjsmål när det gäller ratificering av den äldre konventionen. Denna har ett vidare tillämpningsområde eftersom den också gäller bötesstraff och eftersom den inte kräver att den dömda samtycker till att verkställigheten förs över. Det har visserligen från svensk sida med skärpa understrukits att den nya konventionen inte bör få tas till intäkt för något sådant dröjsmål. Farhågor i detta hänseende torde dock inte vara obefogade.

Gentemot detta har dock anförts att flera stater tvekar att ratificera brottmålsdomskonventionen eller bedömer detta som otänkbart. Detta beror dels på att den föreskriver en rätt komplicerad procedur och därmed förutsätter ett omfattande internt lagstiftningsarbete, dels på att konstitutionella skäl i vissa fall lägger hinder i vägen. Man har därför ansett att en ny konvention med annorlunda uppbyggnad ökar förutsättningarna att få till stånd ett fungerande samarbete mellan europarådsstaterna på det aktuella området.

I riksdagen har det också flera gånger understrukits att det är angeläget att förbättra samarbetet beträffande överförande av straffverkställighet mellan Sverige och andra stater. Riksdagen har sålunda behandlat motioner med önskemål om att utlänningar som döms i Sverige i större utsträckning än f. n. bör kunna avtjäna frihetsstraff i sina hemländer. Därvid har riksdagen framhållit att det bl. a. från humanitära synpunkter kan vara av värde att en i Sverige dömd utlänning får möjlighet att avtjäna straffet i sitt hemland. Det har från riksdagens sida understrukits att det sagda i synnerhet gäller i förhållande till länder som har likartade rättssystem. Beträffande andra länder kan det enligt riksdagen finnas anledning till försiktighet.

Bl. a. måste beaktas skillnader i fråga om den vård och behandling som förekommer (JuU 1981/82: 44 s. 9, 1982/83: 25 s. 10).

Enligt promemorian finns det mot denna bakgrund anledning att se positivt på varje åtgärd som kan förbättra det internationella samarbetet på det aktuella området. Tidigare erfarenheter beträffande europarådskonventioner av närliggande slag ger dock enligt promemorian anledning räkna med att det kan ta förhållandevis lång tid innan den nya konventionen får praktisk genomslagskraft. I en del hänseenden har den också fått en annan utformning än man från svensk sida skulle ha önskat. I synnerhet gäller detta det obligatoriska krav som ställs upp på samtycke från den dömdes sida som förutsättning för att straffverkställigheten skall få överföras. Från svensk sida har hävdats att det åtminstone vad det gäller utländska intagna som jämte fängelse har dömts till utvisning skulle vara en fördel, om straffverkställigheten kunde föras över oberoende av samtycke. Dessa synpunkter har dock inte vunnit gehör.

I promemorian förordas likväl att Sverige tillträder överförandekonventionen. Bl. a. framhålls att den nya konventionens lösningar i en del hänseenden får anses innebära sakliga fördelar i förhållande till den äldre och att det naturligtvis är angeläget för konventionens praktiska effektivitet att den får så bred anslutning som möjligt. Bl. a. i Danmark, Finland och Norge planerar man att tillträda konventionen. Sverige bör inte ställa sig utanför detta samarbete utan ta tillvara de möjligheter som konventionen erbjuder till samverkan med andra stater när det gäller att överföra straffverkställighet.

Ingen remissinstans har någon erinran mot förslaget att Sverige skall tillträda överförandekonventionen. Enligt Svea hovrätt bör emellertid tillträdet kunna anstå till dess det står klart att konventionen kommer att tillträdas av ett beaktansvärt antal av de stater som inte har tillträtt brottmålsdomskonventionen.

Enligt min mening har det i promemorian lagts fram övertygande skäl för att Sverige skall tillträda konventionen. Jag anser inte att det finns någon anledning att – som Svea hovrätt har föreslagit – avvakta med tillträdet.

Jag föreslår således att Sverige tillträder konventionen. I det följande återkommer jag till frågor om förbehåll och förklaringar.

2.4 Förbehåll och förklaringar

2.4.1 Uteslutande av viss verkställighetsform

Konventionen erbjuder två former av verkställighet. Dessa är fortsatt verkställighet av en i det andra landet ådömd påföljd eller omvandling av denna påföljd i det land där den skall verkställas (se vidare promemorian avsnitt 3). Enligt art. 3.3 får en konventionsstat vid tillträdet till konventionen avge förklaring att staten inte kommer att acceptera endera av de båda föreskrivna formerna för verkställighet.

Det kan enligt promemorian förutses att bl. a. konstitutionella skäl kommer att göra förbehåll nödvändiga från en del staters sida i aktuellt hänseende. Några sådana skäl föreligger inte för svensk del. I promemorian anmärks att det enligt 2 kap. 9 § första stycket andra meningen regeringsformen är uttryckligen medgivet att till Sverige överflytta verkställighet av frihetsberövande påföljd från annan stat utan mellankommande beslut av svensk domstol.

I promemorian uttalas mot denna bakgrund att det för Sveriges del inte finns anledning att göra något förbehåll av berört slag. Enligt IVL finns i princip utrymme för båda förfarandena. Om man från svensk sida genom förbehåll skulle utesluta tillämpning av endera förfarandet, skulle detta innebära att Sverige inte skulle kunna överföra eller ta emot straffverkställighet i förhållande till en konventionsstat som för sin del uteslutit tillämpning av det andra förfarandet. Detta skulle inverka menligt på värdet av konventionsarbetet.

Jag delar den uppfattning som kommit till uttryck i promemorian.

2.4.2 Innebörden av begreppet medborgare ("national")

Enligt art. 3.4 får en konventionsstat avge förklaring om hur staten för sin del vid tillämpningen av konventionen kommer att tolka begreppet medborgare ("national"). Vad det närmast gäller är om konventionens bestämmelser skall göras tillämpliga endast på dem som är medborgare i verkställighetslandet eller också på andra som har hemvist i detta land. Sverige har i andra sammanhang – exempelvis i förklaring i anslutning till den europeiska utlämningskonventionen – gett begreppet "national" en förhållandevis vidsträckt tolkning.

I promemorian framhålls att det får anses vara en fördel om konventionen i detta hänseende kan tillämpas i huvudsak på samma sätt som brottmålsdomskonventionen så till vida att en påföljd som i annan stat har ådömts en person med hemvist i Sverige kan verkställas här och att en dom i Sverige mot någon som har hemvist i en konventionsstat kan verkställas i den staten oavsett medborgarskapet. Det föreslås därför att en förklaring avges om att det för svensk del med "national" i konventionens mening skall förstås även utlänningar med hemvist i verkställighetslandet. Därigenom kommer verkställighet att kunna överflyttas från Sverige till en annan stat även beträffande en svensk medborgare som har hemvist i sistnämnda stat, om den staten tillämpar motsvarande betraktelsesätt. Detta kan enligt vad som uttalas i promemorian inte anses inge några betänkligheter, eftersom det enligt konventionen alltid krävs den dömdes samtycke.

I sammanhanget anmärks i promemorian att det enligt den nya konventionen till skillnad från vad som gäller enligt brottmålsdomskonventionen inte är tillräckligt som anknytningsfaktum att verkställigheten kan antas förbättra möjligheterna till anpassning av den dömde eller att frihetsberövandet kan verkställas i samband med annan påföljd. Att en sådan regle-

ring har undvikits i den nya konventionen har samband med intresset att göra tillämpningen av konventionen så enkel som möjligt utan regler som kan bli svåra att tolka i den praktiska tillämpningen.

Endast rikspolisstyrelsen och statens invandrarverk har särskilt berört promemoriaförslaget i det nu aktuella hänseendet. Invandrarverket erinrar om att en kontroll av den dömdes status i Sverige bör göras innan något beslut fattas om att föra över verkställighet. Detta är dock enligt verket nödvändigt endast i fråga om personer som inte är medborgare i något av de nordiska länderna. En förutsättning för överförande bör vidare enligt invandrarverket vara att den dömdes har uppehålls- eller arbetstillstånd för bosättning eller permanent uppehållstillstånd eller att sådant tidigare tillstånd kan förnyas. Kontrollen får ske genom kontakt med invandrarverket.

Rikspolisstyrelsen ansluter sig till uppfattningen att även utlänning med stadigvarande hemvist i verkställighetslandet bör omfattas av begreppet "national".

Jag ansluter mig till promemoriaförslaget när det gäller innebörden av begreppet "national". Enligt min mening bör en överflyttning till Sverige av verkställigheten beträffande utlänning med hemvist i Sverige inte formellt bli beroende av en prövning i frågan om uppehålls- eller arbetstillstånd, även om man naturligtvis normalt har anledning att lägga sådana aspekter på frågan som dem som invandrarverket har fört fram. Det kan bl. a. av dessa skäl ofta finnas anledning att inhämta uppgifter från invandrarverket, innan regeringen avgör en fråga av denna art.

2.4.3 Mottagare av framställningar m. m.

Enligt art. 5.3 överförandekonventionen skall framställningar och svar på framställningar sändas resp. mottas av konventionsstaternas justitiedepartement. Detsamma gäller enligt art. 16.3 beträffande framställningar om transitering genom en konventionsstat av den som enligt konventionen skall avtjäna straff i en annan konventionsstat. En konventionsstat får enligt art. 5.3 avge förklaring att den kommer att använda någon annan mellanhand för de angivna meddelandena.

Enligt promemoriaförslaget bör Sverige, liksom vid tillträdet till bl. a. brottmålsdomskonventionen och 1964 års s. k. övervakningskonvention (jfr SFS 1978: 801), avge förklaring att framställningar och andra meddelanden för svensk del bör sändas resp. mottas av utrikesdepartementet.

Jag ansluter mig till promemoriaförslaget.

2.4.4 Påföljd för psykiskt avvikande lagöverträdare

I art. 9.4 finns en särskild regel som tar sikte på de fall då en påföljd i en konventionsstat har ålagts någon som med hänsyn till sin psykiska status inte har ansetts vara straffrättsligt ansvarig för en begången brottslig gärning. Om den nationella lagen i sådant fall utgör hinder för en konventions-

stat att följa någon av de procedurer – fortsatt verkställighet eller påföljdsomvandling – som föreskrivs i konventionen, får denna stat i en särskild förklaring ange vilket förfarande den kommer att tillämpa i den situationen.

Jag delar den i promemorian framförda uppfattningen att i en sådan situation någon form av sjukhusvård som regel torde ha ådömts i den främmande staten och att, om det i ett sådant fall uppkommer fråga om att överföra verkställigheten till Sverige, fortsatt verkställighet uppenbarligen inte kan tillämpas. En förklaring bör därför avges från svensk sida om att endast påföljdsomvandling för vår del kan tillämpas i fall som avses i art. 9.4.

Jag ansluter mig också till förslaget i promemorian (avsnitt 4.2) om att överförande av straffverkställighet från Sverige inte bör äga rum beträffande den som enligt brottsbalken har överlämnats till särskild vård. Jag hänvisar i den delen till vad som anförs i promemorian.

2.4.5 Språk och kostnader

Av art. 17 framgår att framställningar och underrättelser enligt konventionen skall göras på mottagarlandets språk eller ett av Europarådets officiella språk (engelska och franska). Sverige bör i enlighet med praxis utnyttja den möjlighet som artikeln ger (punkt 3) att avge en förklaring att framställningar och underrättelser till Sverige skall, om de ej är avfattade på danska, engelska, norska eller svenska, vara översatta till svenska eller engelska.

2.4.6 Transitering

Jag delar den uppfattning som förts fram i promemorian att något förbehåll i den delen inte behövs.

2.5 Av konventionen föranledd lagstiftning

2.5.1 Allmänt

I promemorian uttalas att det från systematisk och praktisk synpunkt är en fördel, om de nya lagbestämmelser som behövs kan inarbetas i IVL. Både IVL och den reglering som blir aktuell vid ett tillträde till överförandekonventionen avser nämligen överföring av verkställighet beträffande frihetsberövande påföljder. Fördelarna av en samlad reglering får enligt promemorian anses vara så stora att den lösningen bör väljas.

I promemorian erinras samtidigt om de lagtekniska komplikationer som lösningen innebär. Det kan enligt promemorian bl. a. med hänsyn till dessa ifrågasättas att i detta sammanhang göra en mera fullständig omarbetning av IVL. Ett så omfattande lagstiftningsarbete som det skulle innebära synes dock enligt promemorian böra anstå till dess man får verklig erfarenhet av brottmålsdoms- och överförandekonventionerna. F. n. bör därför

sistnämnda konvention på enklast möjliga sätt arbetas in i lagen, fastän detta med nödvändighet innebär att lagstiftningen t. v. inte kommer att bli helt tillfredsställande från systematisk synpunkt.

Remissinstanserna har allmänt godtagit den angivna ståndpunkten.

Även jag anser att den nödvändiga lagstiftningen bör inarbetas i IVL.

2.5.2 *Ändringar i internationella verkställighetslagen*

Som anförs i promemorian bör lämpligen vissa grundläggande bestämmelser med anledning av ett tillträde till överförandekonventionen tas in i IVL. I lagen bör också göras en del formella justeringar med anledning av tillträdet. Förslag till ändringar i dessa hänseenden läggs fram i promemorian.

Jag kan i allt väsentligt ansluta mig till de förslag till lagtekniska lösningar som har lagts fram i promemorian. Några smärre justeringar bör dock göras till följd av påpekanden under remissbehandlingen. Jag skall i det följande beröra några huvudpunkter.

I överensstämmelse med promemorieförslaget förordar jag att i en ny paragraf, 25 a §, grundförutsättningarna anges för verkställighet i Sverige enligt överförandekonventionen. Dessa förutsättningar är att den dömda är svensk medborgare eller har hemvist i Sverige och att han har samtyckt till åtgärden. Vidare bör anges kravet på s. k. dubbel straffbarhet och ett krav på att särskilda skäl skall föreligga för överförande av verkställighet om den återstående strafftiden understiger sex månader.

En anslutning till konventionen medför inte någon skyldighet för den anslutna staten att medverka till att föra över verkställighet enligt den nya konventionen. Det är som närmare utvecklas i promemorian därför inte erforderligt att – utöver dessa grundförutsättningar – ställa upp några absoluta eller fakultativa hinder mot överförande enligt den nya konventionen på det sätt som skett i 5 och 6 §§ IVL när det gäller brottmålsdomskonventionen. Det är dock naturligt att de grunder för vägran att medge överförande som anges i sistnämnda båda paragrafer i praktiken kan vara till ledning också för regeringens prövning av en ansökan om överförande enligt överförandekonventionen. Jag delar således inte den uppfattning som under remissbehandlingen har förts fram av domstolsverket att de grunder som bör föranleda att verkställigheten vägras bör anges i lagtexten.

I ytterligare en ny paragraf, 25 b §, bör anges de möjligheter regeringen har att enligt konventionsbestämmelserna antingen sörja för att påföljden omvandlas till en svensk påföljd eller föranstalta om fortsatt verkställighet.

För den händelse regeringen beslutar omvandla påföljden till en svensk påföljd, bör på sätt som föreslås i promemorian förfarandet regleras i huvudsak i enlighet med vad som föreskrivs beträffande verkställighet enligt brottmålsdomskonventionen. Det bör alltså överlämnas till riksåklagaren att begära hos rätten att ny påföljd skall bestämmas för gärning-

en. Genom en hänvisning till andra bestämmelser i IVL i tillämpliga delar kan i princip samma rättegångsregler som gäller i fråga om en europeisk brottmålsdom göras tillämpliga. Genom en sådan hänvisning tillgodoses också kraven enligt överförandekonventionen om att ny prövning ej får ske av frågan huruvida den dömda är skyldig till brottet, om att häktes- och anhållningstid skall avräknas och om att påföljden ej får göras strängare än i den utländska domen. Det bör emellertid i paragrafen i överensstämmelse med överförandekonventionen uttryckligen föreskrivas att påföljden inte får omvandlas till böter.

Bestämmelserna i 26 och 28–34 §§ IVL om verkställighet utomlands av svensk brottmålsdom är i princip generellt tillämpliga och gäller således oavsett om den stat hos vilken framställning om sådan verkställighet görs har tillträtt brottmålsdomskonventionen eller inte. 30–32 §§ har dock inte aktualitet i förevarande sammanhang. De övriga paragraferna kan efter formella justeringar på sätt som föreslås i promemorian reglera även det förfarande som förutsätts i överförandekonventionen.

Slutligen bör som föreslås i promemorian de allmänna bestämmelserna i 35, 37–39 och 41 §§ gälla överförande även sedan verkställighet enligt överförandekonventionen förts in i lagen.

Bestämmelserna i överförandekonventionen om förhållandet till andra konventioner och överenskommelser (art. 22) ger utrymme för att i enlighet med 42 § IVL undanta verkställighet enligt den nordiska verkställighetslagen även från den nya konventionens tillämpningsområde.

I förhållande till de stater som tillträder överförandekonventionen och som i likhet med Sverige också har tillträtt brottmålsdomskonventionen kan båda konventionerna i och för sig bli tillämpliga. Den stat som begär överförande är i sådant fall enligt art. 22.4 överförandekonventionen skyldig att i samband med framställningen ange vilken konvention framställningen stöder sig på. Någon särskild bestämmelse härom i IVL eller i en verkställighetsförordning synes, som anförs i promemorian, inte erforderlig.

2.5.3 Verkställighetsföreskrifter

I förordningen (1977:178) med vissa bestämmelser om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom har meddelats de närmare bestämmelser för verkställigheten av IVL som regeringen enligt 1 och 2 §§ har bemyndigats att meddela.

Förordningen avser endast verkställighetssamarbete enligt brottmålsdomskonventionen. Den reglerar med vilka länder sådant samarbete får äga rum samt förfarandet vid framställning om samarbete. De nya bestämmelser som behövs med anledning av Sveriges tillträde till överförandekonventionen och därav föranledda ändringar i IVL bör inarbetas i 1977 års förordning. Det är min avsikt att senare, om riksdagen bifaller mina förslag i det föregående, lägga fram förslag till sådana bestämmelser. I det

sammanhanget får prövas den av kriminalvårdsstyrelsen under remissbehandlingen upptagna frågan om behörighet att uppta förklaring av den dömde att han samtycker till överförande.

3 Upprättat lagförslag

I enlighet med det jag nu har anfört har inom justitiedepartementet upprättats förslag till lag om ändring i lagen (1972: 260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

Förslaget bör fogas till regeringsprotokollet i detta ärende som *bilaga 3*.

De av mig föreslagna lagändringarna överensstämmer i allt väsentligt med vad som föreslås i promemorian och jag ansluter mig också till de motiveringar som redovisats i denna. Bl. a. på grund av påpekanden vid remissbehandlingen har redaktionella ändringar i förhållande till promemorieförslaget gjorts i 2, 4 och 25 §§.

4 Ikraftträdande m. m.

Som nämnts träder konventionen i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period på tre månader sedan den dag då det tredje dokumentet rörande ratifikation eller annan anslutning har deponerats. Det är emellertid tänkbart att Sverige kan komma att träffa överenskommelse med främmande stat om tillämpning av konventionens regler utan hinder av att den inte har trätt i kraft. Lagen bör träda i kraft samtidigt som konventionen eller någon dessförinnan träffad bilateral överenskommelse. Denna tidpunkt kan inte förutses nu. Det bör därför ankomma på regeringen att bestämma tidpunkten för ikraftträdandet.

Med hänsyn bl. a. till att det – som nämnts i promemorian – inför Förenta Nationernas sjunde kongress i brottslighetsfrågor har utarbetats ett modellavtal som till huvudsaklig del överensstämmer med överförandekonventionen, kan det tänkas bli aktuellt för Sverige att med stater utanför Europarådet ingå bilaterala avtal som till sitt materiella innehåll svarar mot konventionens regler. Om riksdagen godkänner överförandekonventionen och antar de lagändringar som föreslås här, bör regeringen med stöd av 1 och 2 §§ IVL utan nytt riksdagsbeslut kunna meddela förordnande i nu angivna hänseenden liksom sådana föreskrifter som behövs med anledning av ett förordnande av detta slag. Detsamma bör gälla för det fallet att bestämmelserna i överförandekonventionen kan göras tillämpliga mellan Sverige och någon främmande stat innan konventionen har trätt i kraft.

5 Hemställan

Jag hemställer att lagrådets yttrande inhämtas över förslaget.

6 Beslut

Regeringen beslutar i enlighet med föredragandens hemställan.

LAGRÅDET

Utdrag
PROTOKOLL
vid sammanträde
1984-03-30

Närvarande: justitierådet Höglund, f. d. justitierådet Hessler, regeringsrådet Wahlgren.

Enligt utdrag av protokoll vid regeringssammanträde den 1 mars 1984 har regeringen på hemställan av statsrådet Wickbom beslutat inhämta lagrådets yttrande över förslag till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

Förslaget har inför lagrådet föredragits av hovrättsassessorn Nils-Olof Berggren.

Förslaget föranleder följande yttrande av *lagrådet*:

År 1972 tillträdde Sverige den i Haag den 28 maj 1970 undertecknade europeiska konventionen om brottmålsdoms internationella rättsverkningar (brottmålsdomskonventionen). I samband därmed antogs lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom, även benämnd internationella verkställighetslagen (IVL). Lagen är tillämplig även i förhållande till annan stat än sådan som har tillträtt brottmålsdomskonventionen. Den innebär i huvudsak att Sverige efter överenskommelse med främmande stat under vissa förutsättningar efter framställning verkställer en utländsk brottmålsdom här i landet. En förutsättning för sådant åtagande är att den dömda har hemvist i Sverige eller viss annan närmare anknytning till Sverige. Verkställigheten skall ske enligt svenska regler. Enligt lagen är det också möjligt att från svensk sida begära verkställighet i främmande stat av svensk brottmålsdom på motsvarande villkor.

Brottmålsdomskonventionen har inte motsvarat de förväntningar som ställts på den. En anledning därtill är att den föreskriver en rätt komplicerad procedur och därmed förutsätter ett omfattande internt lagstiftningsarbete. En ny konvention med annorlunda uppbyggnad har ansetts önskvärd. Inom Europarådet har också utarbetats en ny konvention, konventionen om överförande av dömda personer (överförandekonventionen). Den har öppnats för undertecknande i Strasbourg den 21 mars 1983 och träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då det tredje dokumentet rörande ratifikation eller annan anslutning har deponerats. Den nya konventionen är öppen för tillträde av europarådsstaterna samt USA och Kanada. Sedan den trätt i kraft kan även andra stater utanför Europarådet inbjudas att ansluta sig.

Syftet med överförandekonventionen är att underlätta överförandet av utländska intagna till hemlandet genom en enkel och lättillämplig proce-

dur. Den är också avsedd att komplettera 1970 års brottmålsdomskonvention, i förhållande till vilken den uppvisar vissa skillnader.

Enligt remissprotokollet förordar föredragande statsrådet att Sverige tillträder överförandekonventionen och att i anledning härav vissa ändringar genomförs i IVL. Lagrådets granskning avser lagändringarna sådana de kommit till uttryck i det remitterade *förslaget till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom*.

IVL innehåller en både omfattande och invecklad reglering. Den kan sägas ta sikte på två skilda förhållanden, nämligen dels Sveriges förhållande till främmande stat som tillträtt brottmålsdomskonventionen, dels Sveriges förhållande till annan främmande stat. Detta återspeglas också i lagens terminologi, som skiljer mellan europeisk brottmålsdom och annan utländsk brottmålsdom. Med europeisk brottmålsdom avses dom eller annat avgörande, varigenom domstol eller annan myndighet i stat som tillträtt brottmålsdomskonventionen har ådömt eller ålagt någon påföljd för brott eller förklarat egendom förverkad. I anslutning härtill består lagen av huvudsakligen tre avsnitt, av vilka det första gäller verkställighet i Sverige av europeisk brottmålsdom, det andra verkställighet i Sverige av annan utländsk brottmålsdom och det tredje verkställighet utomlands av svensk brottmålsdom. Det dominerande avsnittet är det som behandlar verkställighet här i landet av europeisk brottmålsdom. Det består av ett stort antal paragrafer, 5–24 §§, vilka ansluter sig till bestämmelserna i brottmålsdomskonventionen. När det gäller verkställighet här i landet av annan utländsk brottmålsdom förutsätts att regeringen meddelar närmare bestämmelser. Lagen innehåller för det fallet ett fåtal föreskrifter, i 25 §. I fråga om verkställighet utomlands av svensk brottmålsdom skiljer inte lagen mellan verkställighet i stat som tillträtt brottmålsdomskonventionen och annan stat. Lagens bestämmelser härom, i 26–34 §§, bygger på brottmålsdomskonventionen.

Ett tillträde till överförandekonventionen kräver en särskild lagreglering. Förslag till sådan reglering har utarbetats i en inom justitiedepartementet upprättad promemoria (dnr 2574-83) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom. Efter remissbehandling av promemorian har föredragande statsrådet i allt väsentligt anslutit sig till de förslag till lagtekniska lösningar som lagts fram i promemorian. Från systematisk och praktisk synpunkt har det enligt promemorian ansetts vara en fördel om de nya lagbestämmelserna kunde inarbetas i IVL. Både IVL och den behövliga nya regleringen avser nämligen överföring av verkställighet beträffande frihetsberövande påföljder. Å andra sidan uppkommer härvid en del lagtekniska komplikationer med hänsyn till att brottmålsdomskonventionen och överförandekonventionen är olikartat utformade i åtskilliga hänseenden. Detta gäller främst förfarandet, tillämpningsområdet och de grundläggande förutsättningarna för överförande av

verkställighet. Det kunde bl. a. därför enligt promemorian komma i fråga att göra en mera fullständig omarbetning av IVL. Ett så omfattande lagstiftningsarbete som en mera grundlig revision av IVL skulle innebära syntes dock enligt promemorian böra anstå till dess man fått verklig erfarenhet av brottmålds- och överförandekonventionerna. Den sistnämnda konventionen borde därför för närvarande på enklast möjliga sätt arbetas in i lagen, fastän detta med nödvändighet innebar att lagstiftningen tills vidare inte kom att bli helt tillfredsställande från systematisk synpunkt.

Lagtekniskt innebär det remitterade förslaget i huvudsak, att nya bestämmelser som ansluter sig till överförandekonventionen införs i det avsnitt av IVL som behandlar verkställighet i Sverige av annan brottmålsdom än europeisk brottmålsdom (25 a och 25 b §§) samt att ett par tillägg görs i avsnittet rörande verkställighet av svensk brottmålsdom utomlands (i 26 och 27 §§). Därutöver görs en del smärre jämkningar i lagtexten bl. a. för att den skall passa även fall av verkställighet enligt överförandekonventionen.

Den valda tekniken medför att lagen även i fortsättningen kommer att domineras av bestämmelser som ansluter sig till brottmåldomskonventionen, trots att denna av remissprotokollet att döma kan väntas få ringa tillämpning. Den gör också lagen än mera svårtillgänglig. Härefter ligger självfallet en klar brist. Som anförs i remissprotokollet synes dock skäl föreligga att avvakta utvecklingen en tid innan en mera genomgripande reform företas. Remissinstanserna har allmänt godtagit den angivna ståndpunkten. Även lagrådet finner sig – trots de brister främst i systematiskt hänseende som kommer att vidlåda IVL – kunna lämna den föreslagna ordningen utan erinran. Vissa redaktionella jämkningar synes dock kunna göras i det remitterade förslaget för att mildra olägenheterna av den bristfälliga systematiken. Härom vill lagrådet anföra följande i anslutning till de särskilda paragraferna.

2 §

Enligt 1 § meddelar Konungen, numera regeringen, förordnande om verkställighet enligt lagen i den mån det påkallas av överenskommelse som Sverige träffar med främmande stat. Lagen skiljer mellan förordnanden som påkallas av överenskommelser med stater anslutna till brottmåldomskonventionen, å ena sidan, samt förordnande som påkallas av överenskommelser med andra stater, å den andra. I förevarande 2 § anges vilka bestämmelser i det följande av lagen som blir tillämpliga vid det ena eller det andra slaget av förordnanden. I första stycket behandlas verkställighet enligt brottmåldomskonventionen och i andra stycket verkställighet enligt annan överenskommelse. I första styckets fall sägs 4–41 §§ bli tillämpliga, i den mån ej annat anges i förordnandet. I andra styckets fall skall regeringen meddela bestämmelser rörande verkställigheten; bestämmelserna i 25–34 §§ gäller dock i tillämpliga delar.

Den nu angivna indelningen behålls i det remitterade förslaget. Det fallet att verkställighet skall ske enligt överförandekonventionen förs till andra stycket, vilket i övrigt lämnas oförändrat.

Som tidigare nämnts har emellertid ett tillträde till överförandekonventionen ansetts böra medföra tre nya paragrafer i lagen, nämligen 25 a, 25 b och 27 §§. De nuvarande hänvisningarna i första och andra styckena till följande bestämmelser i lagen blir i följd härav inte korrekta. Överförandekonventionen synes dessutom förtjäna ett eget stycke i paragrafen, liksom brottmålsdomskonventionen.

Med hänsyn till det anförda förordar lagrådet att paragrafen delas upp på tre stycken, av vilka det första får gälla förordnanden om verkställighet enligt brottmålsdomskonventionen, det andra förordnanden om verkställighet enligt överförandekonventionen och det tredje förordnanden om verkställighet enligt andra överenskommelser med främmande stater än de båda nämnda konventionerna.

När det gäller hänvisningarna i paragrafens första stycke märks att 25 § avser det fallet att fråga är om verkställighet i Sverige av annan utländsk brottmålsdom än europeisk brottmålsdom. Denna paragraf skulle således egentligen inte ingå bland de bestämmelser till vilka hänvisning görs i första stycket. När nu tre nya bestämmelser införs, vilka tar direkt sikte på överförandekonventionen, bör i klarhetens intresse undantag för dessa göras i första stycket. Följdriktigheten kräver då att undantag görs också för 25 §.

Andra stycket, som avser verkställighet enligt överförandekonventionen, bör innehålla hänvisning bl. a. till 25 a, 25 b, och 27 §§ i det remitterade förslaget. Vad 27 § beträffar vill lagrådet emellertid, enligt vad som närmare berörs i det följande, förorda att den där intagna bestämmelsen får ingå i en ny 34 a § i stället för att utgöra 27 §. Hänvisningen i andra stycket skall alltså avse 34 a § i stället för 27 §. Liksom i första stycket synes böra hänvisas även till de "gemensamma bestämmelser" i lagen som blir tillämpliga, här 35 och 37–41 §§.

Härjämte synes vissa redaktionella förenklingar böra göras i paragrafen.

I enlighet med det sagda föreslår lagrådet, att första stycket får det innehållet att, om förordnande enligt 1 § avser verkställighet enligt den i Haag den 28 maj 1970 undertecknade europeiska konventionen om brottmålsdoms internationella rättsverkningar (brottmålsdomskonventionen), 4–24, 26 och 28–41 §§ gäller, i den mån ej annat anges i förordnandet. Därefter torde andra stycket få innehålla att, om förordnande enligt 1 § avser verkställighet enligt den i Strasbourg den 21 mars 1983 undertecknade konventionen om överförande av dömda personer (överförandekonventionen), 25 a, 25 b och 34 a §§ samt 35 och 37–41 §§ gäller. I tredje stycket slutligen torde få föreskrivas att, om förordnande enligt 1 § gäller verkställighet enligt annan överenskommelse med främmande stat än som anges i första eller andra stycket, regeringen meddelar bestämmelser om

prövning av fråga om verkställighet i Sverige av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i den främmande staten eller fråga om verkställighet i den främmande staten av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i Sverige samt att bestämmelserna i 25–34 §§ dock gäller i tillämpliga delar.

Det kan anmärkas att i 25 b § hänvisning görs till bl. a. 25 § i tillämpliga delar.

3 §

Den av lagrådet föreslagna uppdelningen av 2 § på tre stycken föranleder att i andra stycket av förevarande paragraf hänvisning görs till 2 § tredje stycket i stället för 2 § andra stycket.

4 §

Paragrafen synes kunna undergå en betydande förenkling genom en omformulering av första stycket, som gör det i det remitterade förslaget upptagna andra stycket överflödigt. Lagrådet förordar sålunda i stället för de båda första styckena i det remitterade förslaget ett enda stycke av innehåll, att med europeisk brottmålsdom förstås i lagen dom eller annat avgörande, vars verkställighet skall prövas enligt brottmålsdomskonventionen.

25 §

Den av lagrådet föreslagna uppdelningen av 2 § på tre stycken föranleder att hänvisningen i förevarande paragraf till bl. a. 2 § skall avse tredje stycket i stället för andra stycket i 2 §.

25 a §

Till framhävande av att paragrafen gäller verkställighet enligt överförandekonventionen förordar lagrådet att ingressen ges lydelsen, att verkställighet enligt överförandekonventionen av frihetsberövande påföljd som på grund av brottslig gärning har ådömts eller beslutats av domstol i stat som har tillträtt nämnda konvention får ske i Sverige, om etc.

25 b §

Lagrådet vill förorda en redaktionell omarbetning av paragrafen till förtydligande av de två olika fall av verkställighet – fortsatt verkställighet och omvandling av påföljd – som kan komma i fråga och vilka paragrafer i lagen som blir tillämpliga i de båda fallen. I detta syfte torde paragrafen i ett första stycke få innehålla bestämmelse rörande de båda verkställighetsformer som kan förekomma samt därefter i ett andra stycke hänvisning till de bestämmelser, nämligen 24 § första och andra styckena, som blir tillämpliga i båda fallen. I ett tredje och ett fjärde stycke torde därefter få upptas hänvisningar till de bestämmelser som skall tillämpas i det ena och det andra fallet.

I enlighet med det sagda föreslår lagrådet den lydelsen av första stycket att, om verkställighet enligt överförandekonventionen skall ske i Sverige av frihetsberövande påföljd, regeringen kan efter omständigheterna antingen 1. själv meddela de närmare föreskrifter som behövs för verkställigheten i Sverige eller 2. överlämna åt riksåklagaren att göra ansökan hos rätten om att ny påföljd skall bestämmas enligt vad i svensk lag är föreskrivet om påföljd för motsvarande gärning. Därefter torde i andra stycket få följa bestämmelsen, att vid verkställighet enligt denna paragraf 24 § första och andra styckena tillämpas. Tredje stycket torde få innehålla att i fall som avses i första stycket 1 gäller i tillämpliga delar 25 § andra och tredje styckena. I fjärde stycket torde som en första mening intas bestämmelsen, att i fall som avses i första stycket 2 gäller i tillämpliga delar 9 §, 10 § andra stycket samt 11–13 och 15 §§. Därefter torde i samma stycke få följa bestämmelserna att påföljden inte får bestämmas till enbart böter samt att i fråga om anhållande, häktning, reseförbud och anmälningsskyldighet 24 och 25 kap. rättegångsbalken gäller.

26 och 27 §§

Med 26 § inleds det avsnitt av lagen som behandlar verkställighet utomlands av svensk brottmålsdom. Utom vissa ändringar av rent formell natur upptar det remitterade förslaget ett tillägg i första stycket av 26 §, varigenom paragrafen blir tillämplig även vid verkställighet enligt överförandekonventionen. Som en ny 27 § införs en bestämmelse om prövning av fråga om verkställighet enligt samma konvention när begäran om sådan verkställighet görs av myndighet i främmande stat.

Lagrådet vill förordna att samma modell används här som den lagrådet föreslagit i avsnittet rörande verkställighet i Sverige av utländsk brottmålsdom. Det betyder att bestämmelserna om verkställighet enligt överförandekonventionen samlas i en särskild eller flera särskilda paragrafer på samma sätt som skett genom de föreslagna 25 a och 25 b §§ i avsnittet rörande verkställighet av utländsk brottmålsdom i Sverige. De bestämmelser som här erfordras kan sammanföras i en paragraf. Liksom i nyssnämnda avsnitt torde den nya paragrafen böra införas efter övriga bestämmelser i avsnittet. Den bör sålunda få beteckningen 34 a §, lämpligen under särskild rubrik, förslagsvis "Verkställighet enligt överförandekonventionen". Till denna paragraf bör naturligen överföras de bestämmelser som i det remitterade förslaget intagits i den nya 27 §. Samtidigt som bestämmelserna om verkställighet enligt överförandekonventionen sålunda samlas i en paragraf torde i 26 § böra anges att denna paragraf gäller verkställighet enligt brottmålsdomskonventionen eller annan överenskomelse utom överförandekonventionen, dvs. enligt förordnande som avses i 2 § första eller tredje stycket.

I enlighet med det anförda föreslår lagrådet att inledningsorden i 26 § ändras så att paragrafen kommer att gälla fråga om verkställighet i främ-

mande stat av här i landet ådömd eller ålagd påföljd enligt förordnande som avses i 2 § första eller tredje stycket.

Vidare föreslås att i den nya 34 a § upptas i ett första stycke bestämmelsen, att fråga om verkställighet enligt överförandekonventionen i främmande stat av här i landet ådömd påföljd upptages av kriminalvårdsstyrelsen samt att framställning om sådan verkställighet inte får göras om med motsvarande tillämpning av 25 a § första stycket hinder mot verkställighet i den främmande staten kan antagas föreligga. Därefter torde i ett andra stycke få upptas en mot 27 § i det remitterade förslaget svarande föreskrift av innehåll, att fråga om verkställighet enligt första stycket på begäran av främmande stat prövas av kriminalvårdsstyrelsen med motsvarande tillämpning av 25 a § första stycket. I ett tredje stycke slutligen intas bestämmelse, att vad som föreskrivs i 28, 29 och 33 §§ gäller i tillämpliga delar.

JUSTITIEDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1984-04-26

Närvarande: statsrådet I. Carlsson, ordförande, och statsråden Sigurdson, Gustafsson, Leijon, Hjelm-Wallén, Andersson, Boström, Bodström, Göransson, Gradin, Dahl, R. Carlsson, Holmberg, Thunborg, Wickbom

Föredragande: statsrådet Wickbom

Proposition om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottsmålsdom

1 Anmälan av lagrådsyttrande

Föredraganden anmäler lagrådets yttrande¹ över förslag till lag om ändring i lagen (1972: 260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom (IVL).

Föredraganden redogör för lagrådets yttrande och anför.

2 Lagförslaget

Lagrådet har lämnat det remitterade förslaget utan erinran i sak. Lagrådet har också i huvudsak godtagit den i remissprotokollet valda tekniken för den lagstiftning som behövs för att Sverige, i enlighet med vad jag har förordat i remissen, skall kunna tillträda 1983 års överförandekonvention. Det innebär bl. a. att de nya lagbestämmelser som behövs inarbetas i IVL. Enligt lagrådets mening bör dock redaktionella jämkningar göras i det remitterade föreslaget.

Med anledning av lagrådets förslag till jämkningar vill jag anföra följande. Som lagrådet har uttalat kan IVL i nuvarande lydelse sägas ta sikte på två skilda förhållanden, nämligen dels Sveriges förhållande till främmande stater som har tillträtt 1970 års europeiska brottmålsdomskonvention, dels Sveriges förhållande till andra stater i här aktuellt hänseende. I remissprotokollet har den lösningen valts att så långt möjligt söka anpassa de regler som gäller för sistnämnda förhållande till det förfarande som

¹ Beslut om lagrådsremiss fattat vid regeringssammanträde den 1 mars 1984.

förutsätts vid verkställighet enligt överförandekonventionen. Lagrådets förslag till jämkningar bygger däremot på tanken att de bestämmelser som skall reglera förfarandet enligt överförandekonventionen bör hållas åtskilda både från de regler som tar sikte på brottmålsdomskonventionen och de bestämmelser som avser andra överenskommelser med främmande stater, exempelvis bilaterala avtal.

Som framgår av vad som har anförts i departementspromemorian finns det anledning anta att framtida bilaterala överenskommelser mellan Sverige och andra stater på det aktuella området i stora drag kommer att stämma överens med vad som gäller enligt överförandekonventionen. En lagteknisk lösning som i enlighet med det remitterade förslaget innebär att man så långt möjligt sammanför reglerna om förfarandet enligt sådana överenskommelser med de motsvarande bestämmelser som behövs för tillämpning av överförandekonventionen synes från bl. a. denna synpunkt ligga nära till hands.

Klart är dock samtidigt att förfarandet enligt överförandekonventionen kan förväntas att i framtiden bli det vanligaste vid tillämpningen av IVL. Detta kan tala för att förfarandet bör få en mera markerad plats i lagen än vad fallet skulle bli enligt det remitterade förslaget. Även om jag är tveksam när det gäller frågan om lagrådets förslag tillgodoser intresset av överskådlighet bättre än det remitterade förslaget, anser jag mig mot den angivna bakgrunden inte ha anledning att motsätta mig de jämkningar som lagrådet har förordat.

Med denna utgångspunkt synes de ändringar som i remissen föreslagits i fråga om 26 § första stycket andra meningen och andra stycket första meningen samt 33 § bli överflödiga.

Utöver vad som följer av det anförda bör en formell justering göras i 23 §.

3 Tillträde till överförandekonventionen

I remissprotokollet har jag förordat att Sverige skall tillträda överförandekonventionen med vissa förbehåll och förklaringar (se nämnda protokoll avsnitt 2.4.2–2.4.5).

4 Hemställan

Med hänvisning till vad jag har anført nu hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen att

dels anta det av lagrådet granskade lagförslaget med vidtagna ändringar,

dels godkänna konventionen den 21 mars 1983 om överförande av dömda personer med de förbehåll och förklaringar som jag har angett.

5 Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att anta de förslag som föredraganden har lagt fram.

JUSTITIEDEPARTEMENTET

Dnr 2574-83

PM om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

Sveriges tillträde till konventionen den 21 mars 1983 om överförande av dömda personer.

1 Inledning

Den 28 maj 1970 öppnades för undertecknande en inom Europarådet utarbetad konvention om brottmålsdoms internationella rättsverkningar (brottmålsdomskonventionen). Sverige tillträdde konventionen år 1972 med vissa förbehåll. I samband därmed ändrades vissa bestämmelser i 2 kap. brottsbalken (BrB) om tillämpningen av svensk lag. Dessutom antogs lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom (prop. 1972:98, JuU 16 och 26, rskr 233 och 285). En närmare redovisning av brottmålsdomskonventionens reglering finns i prop. 1972:98 (s. 20–22).

1972 års lag (internationella verkställighetslagen, IVL) innebär att Sverige efter överenskommelse med en främmande stat under vissa förutsättningar kan åta sig att efter framställning verkställa en utländsk brottmålsdom här i landet. En sådan överflyttning kan avse frihetsberövande påföljd, böter eller förverkande. En förutsättning för att Sverige skall åta sig verkställighet är att den dömde har hemvist i Sverige eller viss annan närmare anknytning till Sverige.

Verkställigheten av en utländsk brottmålsdom här i landet skall enligt IVL i princip föregås av ett domstolsförfarande, efter vilket domstolen skall bestämma en ny påföljd med tillämpning av de svenska påföljdsreglerna. Verkställigheten skall ske enligt svenska regler.

Enligt lagen är det också möjligt att från svensk sida begära verkställighet i främmande stat av svensk brottmålsdom på motsvarande villkor. Det ankommer på kriminalvårdsstyrelsen att pröva en sådan fråga.

Brottmålsdomskonventionen utgör en sådan överenskommelse med främmande stat som avses i IVL, och lagen har i stor utsträckning anpassats till konventionens regler. IVL har emellertid inte begränsats till att gälla samarbete med stater som har tillträtt brottmålsdomskonventionen. Överflyttande av verkställighet kan enligt lagen också ske i förhållande till

annan stat med vilken Sverige har ingått överenskommelse i ämnet. Om synnerliga skäl föreligger kan en sådan överflyttning anordnas även i andra fall.

Brottmålsdomskonventionen har tillträtts av, förutom Sverige, Danmark, Norge, Cypern, Turkiet och Österrike.

Brottmålsdomskonventionen har tillämpats ytterst sparsamt och den kan knappast sägas ha infriat de förväntningar som, inte minst från svenskt håll, ställdes på konventionen i anslutning till dess tillkomst. Bl. a. av dessa skäl har inom Europarådet nyligen utarbetats ytterligare en konvention inom området, konventionen om överförande av dömda personer (överförandekonventionen). Den öppnades för undertecknande i Strasbourg den 21 mars 1983 och träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period på tre månader sedan den dag då det tredje dokumentet rörande ratifikation eller annan anslutning har deponerats.

Den nya konventionen är öppen för tillträde av, förutom europarådsstater, de övriga stater som medverkat vid dess utarbetande, nämligen USA och Kanada. Sedan konventionen trätt i kraft, kan även andra stater utanför Europarådet inbjudas att ansluta sig. Konventionen har ännu inte tillträtts av någon stat men har undertecknats av Sverige jämte ytterligare 13 stater.

Konventionen i engelsk och fransk originaltext jämte översättning till svenska fogas till denna promemoria som *bilaga 1*.

I denna promemoria behandlas frågan om Sveriges tillträde till den nya konventionen och om lagstiftning som föranleds därav. Ett förslag till lagändring och ett utkast till verkställighetsföreskrifter är fogade till promemorian som *bilaga 2* och *3*.

2 Gällande svensk rätt m. m.

2.1 Allmänt

Bestämmelserna i brottsbalken (BrB) ger inte svensk myndighet någon allmän befogenhet att verkställa en utländsk brottmålsdom eller att begära verkställighet i annan stat av en brottmålsdom som har meddelats i Sverige. Bestämmelser om detta finns emellertid i särskild lagstiftning.

2.2 Nordiska verkställighetslagen

Genom enhetlig lagstiftning i de nordiska länderna har man gjort det möjligt att inom Norden verkställa domar och beslut i brottmål i annat nordiskt land än domslandet. För Sveriges del är denna fråga reglerad i lagen (1963: 193) om samarbete med Danmark, Finland, Island och Norge angående verkställighet av straff m. m. (NVL) och i kungörelsen

(1963: 194) med vissa föreskrifter rörande tillämpningen av nämnda lag. Lagar med huvudsakligen samma innehåll gäller i de övriga nordiska länderna.

Det nordiska samarbetet omfattas i princip av verkställighet av böter, förverkande och fängelse samt anordnande av övervakning för villkorligt dömda, skyddstillsynsdömda och villkorligt frigivna.

Verkställigheten av frihetsstraff kan på begäran av domslandet ske i det land där den dömda är medborgare eller har sitt hemvist. Domen kan också verkställas i det land där den dömda uppehåller sig, om det med hänsyn till omständigheterna anses lämpligast (5 § och 8 § första stycket). Den dömdes samtycke till överförandet är inte nödvändigt.

Bifalls en framställning om verkställighet av frihetsstraff i Sverige förvandlas det straff som har ådömts i domslandet till fängelse på lika lång tid (6 §). Därefter verkställs det till fängelse omvandlade straffet som om straffet hade ådömts genom en svensk lagakraftvunnen dom. Verkställigheten sker sålunda i enlighet med de svenska reglerna i brottsbalken och lagen (1974: 203) om kriminalvård i anstalt.

I fråga om kriminalvård i frihet innebär NVL att övervakning av den som har blivit villkorligt dömd i Danmark, Finland, Island eller Norge med föreskrift om övervakning eller som blivit villkorligt frigiven efter att i något av dessa länder ha avtjänat ordinärt frihetsstraff kan anordnas i Sverige. Övervakningen av den som genom svensk dom har ådömts skyddstillsyn eller som här har blivit villkorligt frigiven kan också flyttas till annat nordiskt land. Bestämmelser om detta finns i 10–23 §§ NVL.

2.3 Internationella verkställighetslagen

När det gäller verkställighet av svenska domar i länder utanför Norden eller verkställighet av utomnordiska brottmålsdomar i Sverige finns som nämnts bestämmelser i IVL. Lagen kompletteras av förordningen (1977: 178) med vissa bestämmelser om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

IVL gäller frihetsberövande påföljder, böter eller förverkande. Lagen tar som framgått i första hand sikte på samarbete med de stater som har tillträtt brottmålsdomskonventionen. Överflyttning av straffverkställighet kan emellertid ske även i förhållande till annan stat, under förutsättning att regeringen på grundval av överenskommelse med staten har förordnat om det. F. n. finns dock inte någon annan överenskommelse av aktuellt slag med främmande stat än brottmålsdomskonventionen.

Även om något förordnande på grundval av en generell överenskommelse med främmande stat inte har meddelats, får regeringen, om synnerliga skäl föreligger i ett särskilt fall, förordna att frihetsberövande påföljd som utomlands har ådömts en svensk medborgare eller en utlänning med hemvist i Sverige skall verkställas i Sverige. På motsvarande sätt kan

regeringen förordna att en frihetsberövande påföljd som i Sverige har ådömts en person som är utländsk medborgare eller har sitt hemvist i främmande stat får verkställas i den främmande staten.

Som förutsättningar för att en dom som har meddelats i en stat som har tillträtt brottmålsdomskonventionen skall få *verkställas i Sverige* gäller enligt IVL till en början att domen har vunnit laga kraft, att påföljden får verkställas i den främmande staten, att den gärning som påföljden avser motsvarar brott enligt svensk lag liksom att gärningsmannen, om gärningen hade begåtts här i landet, skulle ha kunnat ådömas påföljd för brottet. Vid sistnämnda prövning beaktas inte bestämmelserna om straffmyndighetsålder. Vidare fordras i princip antingen att den dömde har sitt hemvist i Sverige eller också att verkställighet här kan antas förbättra möjligheterna till hans återanpassning. Verkställighet här i landet kan emellertid också ske, om påföljden avser frihetsberövande och kan verkställas här i samband med verkställighet av annan sådan påföljd eller om Sverige är den dömdes ursprungliga hemland.

Slutligen krävs det att verkställigheten är förenlig med principerna för rättsordningen i Sverige och inte strider mot Sveriges internationella förpliktelser, att den dömde inte har lagförts för gärningen i Sverige och i princip inte heller i någon annan främmande stat än den som gjort framställningen samt att verkställigheten inte strider mot brottmålsdomskonventionen.

Framställning om verkställighet kan dessutom avslås bl. a. om gärningen utgör ett politiskt eller militärt brott, om den är föremål för förundersökning eller åtal i Sverige, om gärningen inte har begåtts i den stat, där påföljden har bestämts, om den dömde vid tiden för brottet inte har fyllt 15 år, samt om brottet enligt svensk rätt skulle ha varit preskriberat. I dessa fall är emellertid avslag inte obligatoriskt.

I fråga om förfarandet gäller i stora drag följande.

Framställning om verkställighet görs hos utrikesdepartementet. Om regeringen inte omedelbart avslår framställningen, skall den överlämnas till riksåklagaren för vidare handläggning. Denne gör ansökan till rätten om prövning av framställningen.

Rätten avgör saken genom dom. Den dömde skall höras personligen, om han begär det. Är han berövad friheten i domslandet kan förhandling dock äga rum i hans frånvaro; målet får dock inte avgöras slutligt utan att han har blivit hörd personligen. Rätten, som inte får pröva om den dömde är skyldig till brottet, bestämmer ny påföljd enligt vad som är föreskrivet i svensk lag om påföljd för motsvarande brott. I fråga om frihetsberövande påföljd gäller att påföljden inte får vara strängare än i domen, även om den ådömda påföljden är lindrigare än den lindrigaste påföljd som enligt svensk lag kan följa på brottet. Vid bestämmandet av påföljd skall den dömde räknas till godo dels vad han kan ha utstått av den påföljd som ådömts

genom den utländska domen dels den tid under vilken han varit anhållen eller häktad för brottet.

Om framställningen avser endast böter eller förverkande, kan riksåklagaren pröva framställningen och utfärda strafföreläggande.

IVL innehåller också regler om tvångsåtgärder för det fall då en stat som har tillträtt brottmålsdomskonventionen begär verkställighet av påföljd. Den dömde kan då under vissa förutsättningar anhållas, häktas eller meddelas reseförbud. Har egendom förklarats förverkad, kan den tas i beslag.

Beträffande s. k. utevarodomar finns särskilda bestämmelser om möjlighet för den dömde att begära omprövning av domen.

Verkställigheten i Sverige sker i enlighet med svensk lag. Den skall upphöra om domslandet beviljat nåd eller amnesti eller tagit upp brottmålsdomen till ny prövning eller om det i den staten har meddelats annat beslut som medför att den ådömda påföljden inte längre får verkställas.

IVL innehåller också vissa bestämmelser om verkställighet i Sverige av påföljder som har ådömts i stater vilka inte tillträtt brottmålsdomskonventionen.

Fråga om *verkställighet i främmande stat* av här i landet ådömd påföljd upptas i de fall då generell överenskommelse föreligger av kriminalvårdsstyrelsen såvitt gäller frihetsberövande påföljder och av riksskatteverket i fråga om böter och förverkande. Framställning får inte göras, om hinder mot verkställighet av en utländsk dom i Sverige i motsvarande situation skulle ha förelagat. Inte heller får framställning göras beträffande påföljd som innebär överlämnande till särskild vård. Om den dömde är svensk medborgare och det är fråga om en frihetsberövande påföljd krävs att han inte motsätter sig åtgärden.

Framställningen inges till utrikesdepartementet som vidarebefordrar den till behörig myndighet i den främmande staten. Sedan framställningen vidarebefordrats får verkställighet av den påföljd som avses med verkställigheten inte påbörjas i Sverige, om den dömde inte är häktad. Om framställningen återkallas eller avslås, kan dock påföljden verkställas i Sverige. I IVL finns också särskilda bestämmelser om överförande av den dömde till den främmande staten.

Enligt gemensamma bestämmelser i IVL är Stockholms tingsrätt laga domstol i mål eller ärende enligt lagen. Vidare gäller bl. a. att talan mot kriminalvårdsstyrelsens beslut enligt lagen förs hos regeringen genom besvär. Från lagens tillämpningsområde är uttryckligen undantagna frågor om verkställighet eller annan åtgärd som regleras genom NVL.

2.4 Brottsbalken

Med anledning av Sveriges tillträde till brottmålsdomskonventionen ändrades bestämmelserna i 2 kap. BrB om tillämpligheten av svensk lag. Bl. a. infördes en ny paragraf – 5 a § – enligt vilken en utländsk brott-

målsdom under vissa förutsättningar utgör hinder för ny rättegång här i landet om ansvar för samma gärning. Lagrummet tar, efter en ändring år 1976, sikte på bl. a. domar meddelade såväl i stater som tillträtt brottmålsdomskonventionen som i stater vilka tillträtt 1972 års lagföringskonvention (se avsnitt 2.6.3).

Har ansvarsfrågan prövats genom lagakraftäggande dom i den stat där gärningen har förövats eller i en stat som har tillträtt någon av de angivna konventionerna, får sålunda enligt första stycket av den aktuella paragrafen lagföring här i landet inte ske, om den tilltalade har frikänts från ansvar eller förklarats skyldig till brottet utan att påföljd har ådömts. Detsamma gäller om ådömd påföljd har verkställts i sin helhet eller verkställigheten pågår eller om ådömd påföljd har bortfallit enligt lagen i den främmande staten.

Från det nu angivna förbudet mot lagföring görs i andra stycket vissa undantag. Om inte lagföringen i den främmande staten har skett på begäran av svensk myndighet, utgör sålunda den utländska domen inte hinder mot lagföring i fråga om brott som har begåtts eller kan antas vara begånget här i landet, brott som har förövats mot Sverige, svensk kommun eller annan menighet eller svensk allmän inrättning, brott som avses i 2 kap. 3 § 5 BrB (bl. a. kapning av luftfartyg) och brott för vilket det lindrigaste straffet enligt svensk lag är fyra år eller däröver.

Enligt tredje stycket krävs förordnande av regeringen eller den regering-
en bemyndigad för att åtal här i landet skall få väckas för brott som omfattas av tidigare meddelad dom i främmande stat i fall då inte hinder mot lagföring föreligger enligt första eller andra stycket.

2.5 Internationellt samarbete rörande kriminalvård i frihet

Genom lagen (1978:801) om internationellt samarbete rörande kriminalvård i frihet har öppnats möjlighet att under vissa förutsättningar i Sverige verkställa en utländsk dom i brottmål som innebär kriminalvård i frihet. Personer med hemvist i Sverige som åtalas utomlands kan därmed dömas till en påföljd motsvarande skyddstillsyn under hänvisning till att påföljden kan verkställas i hemlandet. På motsvarande sätt kan en svensk dom på skyddstillsyn som har meddelats någon med hemvist utomlands verkställas i den dömdes hemland. Lagen tar också sikte på personer som har dömts till frihetsberövande påföljd och därefter frigivits villkorligt eller annars överförs till kriminalvård utom anstalt. Det är i sådana fall möjligt att anordna övervakning m. m. i det land där den dömda har hemvist.

Lagen bygger på en inom Europarådet utarbetad konvention den 30 november 1964 om övervakning av villkorligt dömda eller villkorligt frigivna personer (övervakningskonventionen) och kan tillämpas i förhållande till de stater som har tillträtt konventionen. Dessa stater är f. n., förutom Sverige, Belgien, Frankrike, Italien, Luxemburg och Österrike. På

motsvarande sätt som IVL avses emellertid lagen bli tillämplig även på andra överenskommelser i ämnet som Sverige kan komma att ingå. Vidare finns även enligt den nu berörda lagen möjlighet för regeringen att, om synnerliga skäl föreligger, förordna om verkställighetssamarbete i ett särskilt fall utan att generell överenskommelse föreligger.

2.6 Vissa andra former för internationellt samarbete i brottmål

2.6.1 Utlämning

Sverige har tillträtt den europeiska utlämningskonventionen den 13 december 1957 och har dessutom särskilda utlämningsavtal med vissa stater.

Bestämmelser om utlämning finns dels i lagen (1957: 668) om utlämning för brott (allmänna utlämningslagen), dels i lagen (1959: 254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge (nordiska utlämningslagen).

Enligt allmänna utlämningslagen kan regeringen besluta att den som i främmande stat är misstänkt, tilltalad eller dömd för där straffbelagd gärning och som uppehåller sig här i landet skall utlämnas till den främmande staten. Svensk medborgare får dock inte utlämnas. Det brott för vilket utlämning begärs måste motsvara brott för vilket enligt svensk lag är stadgat fängelse i mer än ett år. Begärs utlämning på grund av en dom, måste den ådömda påföljden utgöra frihetsstraff eller annat omhändertagande i minst fyra månader. Utlämning får dock ske även för mindre allvarligt brott, om utlämning samtidigt begärs för flera brott och ett av dem uppfyller de angivna kraven på svårighetsgrad. En särskild regel finns för fall då gemensam påföljd har ådömts.

Utlämning får inte ske för politiska eller militära brott och får inte heller avse person som därigenom på grund av sin härstamning, tillhörighet till viss samhällsgrupp, religiösa eller politiska uppfattning eller eljest på grund av politiska förhållanden riskerar att utsättas för förföljelse. Om det här i landet har meddelats dom beträffande det uppgivna brottet eller, med stöd av 20 kap. 7 § rättegångsbalken (RB) eller annan motsvarande bestämmelse, har meddelats beslut att inte åtala brottet eller om preskription har inträtt enligt svensk lag, får utlämning inte ske. Utlämningsförbud gäller också under vissa förutsättningar, om ansvarsfrågan har prövats genom lagakraftvägande dom i annan stat än den som gjort utlämningsframställningen och brottet är förövat i den förstnämnda staten eller denna stat har tillträtt den europeiska utlämningskonventionen, brottmålsdomskonventionen eller 1972 års lagföringskonvention (betr. sistnämnda konvention se nedan under 2.6.3).

När utlämning beviljas, skall i tillämpliga delar vissa i lagen angivna villkor ställas upp, såsom att den utlämnade inte annat än under vissa särskilda förutsättningar får dömas för annat före utlämningen begånget brott än det som utlämningen avser och inte dömas till döden.

Framställning om utlämning skall ske på diplomatisk väg. Avslås inte ansökningen, överlämnas ärendet till RÅ för utredning. Häktning och andra tvångsmedel får vid behov användas. Om den som begärs utlämnad samtyckt till att lämnas ut, redovisar RÅ utredningen till regeringen, som då direkt kan besluta i frågan. I annat fall överlämnar RÅ sin utredning till högsta domstolen (HD), som har att pröva om utlämning kan beviljas. Sedan HD:s beslut meddelats beslutar regeringen om utlämning skall ske. Har HD funnit hinder möta mot utlämning, är regeringen bunden därav.

Den som i främmande stat är efterlyst för brott som kan föranleda utlämning får i avvaktan på framställning om utlämning anhållas eller åläggas reseförbud.

Enligt nordiska utlämningslagen kan även svensk medborgare utlämnas, om han sedan två år vistas i den ansökande staten eller gärningen är av viss allvarigare beskaffenhet. I övrigt gäller bl. a. att utlämning inte får ske för enbart bötesbrott. Utlämning kan under vissa förutsättningar ske även för politiskt brott. Vid utlämning inom Norden krävs i vissa fall medgivande av regeringen för att den utlämnade skall få dömas för andra brott som har begåtts före utlämningen. Det gäller här fall då den utlämnade är svensk medborgare eller då det är fråga om politiskt brott.

Framställning om utlämning enligt nordiska utlämningslagen skall göras av polis- eller åklagarmyndighet i den ansökande staten antingen hos RÅ eller, om gärningsmannens uppehållsort här i landet är känd, direkt hos stats- eller distriktsåklagare. Åklagaren har att skyndsamt utreda ärendet och kan under vissa förutsättningar besluta om utlämning, när den som begärs utlämnad har samtyckt. Annars avgörs – utom i vissa undantagsfall – frågan av RÅ, om den är uppenbar. Är detta inte förhållandet beslutar regeringen. HD kan höras i ärendet, om det finns särskilda skäl.

2.6.2 Trafikbrottskonventionen

I syfte att genom internationellt samarbete öka möjligheterna att effektivt och smidigt beivra trafikbrott som har begåtts av trafikant vid tillfällig vistelse utanför hemlandet har inom Europarådet utarbetats en konvention om straff för vägtrafikbrott, vilken tillträtts av Sverige (trafikbrottskonventionen). Konventionen öppnades för undertecknade den 30 november 1964 och har hittills tillträtts av – förutom Sverige – Cypern, Danmark och Frankrike.

I konventionen ges regler om lagföring för trafikbrott och verkställighet av dom beträffande sådana brott i fall då gärningsmannen har sitt hemvist i annan konventionsstat än den stat där brottet har begåtts. Hemviststaten förpliktas att på begäran av gärningsstaten pröva frågan om lagföring för brottet eller att på begäran av gärningsstaten verkställa dom som har meddelats i den staten.

Hemviststatens egen lag skall tillämpas när den staten har övertagit lagföring eller verkställighet. Konventionen förutsätter sålunda i första

hand att hemviststatens egen trafikstraffrätt har sådant innehåll att den kan tillämpas på brott som begås utomlands. Men konventionen förpliktar dessutom hemviststaten att i vissa fall lägga de trafikregler som gäller på gärningsorten till grund för den straffrättsliga bedömningen.

När framställning om lagföring har gjorts får gärningsstaten inte längre vidta åtgärder mot gärningsmannen för att beivra brottet. Gärningsstaten får emellertid tillbaka sin behörighet i detta hänseende, om hemviststaten inte vidtar någon åtgärd i konventionens mening eller om gärningsstaten återkallar framställningen på vissa grunder.

Vid sin anslutning till trafikbrottskonventionen har Sverige godtagit dess bestämmelser om lagföring men gjort förbehåll mot reglerna om överförande av verkställighet. Sådant överförande kan dock även beträffande trafikbrott komma i fråga i förhållande till stat som har tillträtt brottmålskonventionen enligt reglerna i den konventionen.

I samband med beslutet om tillträde till trafikbrottskonventionen antogs en särskild lag (1971:965) om straff för trafikbrott som begåtts utomlands. Lagen innehåller bl. a. en föreskrift om att samtliga bestämmelser i lagen (1951:649) om straff för vissa trafikbrott skall gälla även i fråga om brott som har begåtts utomlands.

2.6.3 Lagföringskonventionen

Inom Europarådet har utarbetats en konvention om överförande av lagföring i brottmål (lagföringskonventionen), som öppnades för undertecknande den 15 maj 1972. Syftet med denna konvention är att bereda medlemsstaterna möjlighet att i varje särskilt fall förlägga lagföringen för ett brott till den stat där det med hänsyn till samtliga omständigheter framstår som mest ändamålsenligt att den äger rum. I samband med beslutet om Sveriges tillträde till konventionen (prop. 1975/76: 3, JuU 14, rskr 22) antog riksdagen en lag (1976:19) om internationellt samarbete rörande lagföring för brott (internationella lagföringslagen). Denna lag innebär att Sverige hos stat, som har tillträtt lagföringskonventionen, kan göra framställning om överförande av lagföring för brott mot svensk lag. En förutsättning är därvid bl. a. att den misstänkte har hemvist i den främmande staten eller annan närmare anknytning dit. Enligt lagen kan överförande av lagföring också ske efter det att dom har meddelats här. Detta gäller dock endast om domen inte kan verkställas och utlämningsförfarande inte heller kan komma till stånd. Framställning om överförande av lagföring medför enligt lagen hinder mot att åtal väcks här. Har åtal hunnit väckas medför framställningen rättegångshinder. På motsvarande sätt medför en framställning om överförande av lagföring att en här i landet meddelad dom inte får verkställas. Framställningen medför även att tiden för åtalspreskription här förlängs med sex månader.

Enligt lagen är det också möjligt för en annan stat, som har tillträtt lagföringskonventionen, att i Sverige begära lagföring för brott enligt dess

lag på motsvarande villkor. Vid prövningen av en sådan framställning upprätthålls i princip kravet på dubbel straffbarhet, dvs. lagföringen får föras över bara om gärningen skulle ha varit ett brott enligt svensk lag, om den hade begåtts här i landet. Kommer lagföring till stånd här, skall svensk strafflag tillämpas.

Lagföringskonventionen har tillträtts av – förutom Sverige – Cypern, Danmark, Norge, Turkiet och Österrike.

2.6.4 *Terrorismkonventionen*

I den europeiska konventionen den 27 januari 1977 om bekämpande av terrorism har de avtalsslutande parterna åtagit sig att antingen tillmötesgå begäran från annan konventionsstat om utlämning av någon som har begått terrordåd av visst angivet slag eller att själv vidta åtgärder för lagföring av honom.

Enligt konventionen får en konventionsstat inte vägra utlämning för ett sådant brott under hänvisning till att brottet är politiskt. Konventionen innebär också att konventionsstaterna skall lämna varandra rättsligt biträde när det gäller straffrättsliga förfaranden mot personer som gjort sig skyldiga till terrordåd. Sverige har vid sitt tillträde till konventionen år 1977 gjort förbehåll som innebär att Sverige behåller nuvarande möjlighet att vägra utlämning för politiska brott (prop. 1976/77: 124, JuU 36, rskr 330). Utnyttjar Sverige sin möjlighet att vägra utlämning blir emellertid Sverige förpliktat att sörja för lagföring här i landet.

Terrorismkonventionen har tillträtts av, förutom Sverige, 13 andra europaparadsstater.

3 Konventionen om överförande av dömda personer

Syftet med 1983 års konvention är att underlätta överförandet av utländska intagna till hemlandet genom att erbjuda en enkel och lättillämplig ordning för en sådan procedur. Konventionen är avsedd att komplettera 1970 års brottmålsdomskonvention, som ansetts vara förenad med vissa brister. Den har ratificerats av endast ett fåtal medlemsländer i Europarådet, och det förfarande som föreskrivs i konventionen anses innebära en alltför komplicerad och utdragen procedur. Genom den nya konventionen har man försökt skapa en enhetlig, snabb och flexibel mekanism för att utländska intagna skall kunna avtjäna sina straff i hemlandet.

Den nya konventionen skiljer sig från brottmålsdomskonventionen huvudsakligen i fem avseenden.

- Förfarandet är enklare, vilket skall göra den praktiska tillämpningen lättare.
- Överförande av straffställighet får begäras inte bara av domslandet utan också av den stat som önskar överta verkställigheten.

- Överförande förutsätter den dömdes medgivande.
- Konventionen drar endast upp ramen för ett överförandeförfarande. Den innebär inget tvång för parterna att bifalla en begäran om överförande. Konventionen innehåller därför inte i samma utsträckning som brottmålsdomskonventionen en uppräknning av de grunder som får åberopas till stöd för en vägran att medge överförande.
- Konventionen är avsedd att kunna tillträdas även av stater utanför Europarådet. När det gäller andra sådana stater än dem som har deltagit i utarbetandet av konventionen (USA och Kanada) krävs inbjudan efter beslut med särskild majoritet av Europarådets ministerkommitté.

Konventionen består av 25 artiklar. Art. 1–2 innehåller definitioner och grundläggande principer. I art. 3 anges förutsättningarna för ett överförande av straffverkställighet. Art. 4–6 innehåller bestämmelser om de upplysningar och det dokumentationsmaterial parterna är skyldiga att lämna varandra när ett överförande är aktuellt. I art. 7 understryks att den dömdes medgivande skall vara frivilligt, och staterna åläggs att särskilt sörja för det. Art. 8–9 innehåller regler om de rättsliga följderna av ett överförande när det gäller verkställighet av den påföljd överförandet avser. I art. 10–11 redogörs närmare för de alternativ som står verkställighetslandet till buds, fortsatt verkställighet eller omvandling av påföljden. Art. 12–13 reglerar rätten för resp. stat att meddela bl. a. nåd och att ompröva det avgörande som verkställigheten avser. Art. 14–15 reglerar frågor kring verkställighetens fullgörande, medan det i art. 16 finns regler om skyldighet för parterna att tillåta transitering av dömda från ett land till ett annat. Art. 17–25 behandlar bl. a. frågor om språk och kostnader, ikraftträdande och konventionens förhållande till andra traktater.

Art. 1 innehåller definitioner av vissa uttryck som används i konventionen. Med "sentence" (påföljd) avses sålunda varje straff eller annan åtgärd som bestämts av domstol och som innebär ett frihetsberövande för en begränsad eller obegränsad tid på grund av en brottslig gärning. Till skillnad från brottmålsdomskonventionen är den nya konventionen alltså tillämplig endast i fråga om frihetsberövande påföljder. Sådana påföljder omfattas av konventionen oberoende av om verkställigheten har påbörjats eller inte.

Med "judgment" (avgörande, dom) avses ett avgörande eller beslut av en domstol som innebär att en påföljd av nyss angivet slag har ådömts. "Sentencing State" (domslandet) är den stat i vilken en dom har meddelats beträffande en person som kan bli eller har blivit överförd. "Administering State" (verkställighetslandet) är den stat till vilken den dömda kan bli eller har blivit överförd för att påföljden skall bli verkställd.

Enligt art. 2 åtar sig parterna att i största möjliga utsträckning erbjuda varandra samarbete när det gäller överförande av dömda personer enligt konventionen. Den dömda skall enligt samma artikel få anmäla önskemål om överförande såväl till domslandet som till verkställighetslandet. Både

domslandet och verkställighetslandet skall kunna göra framställning om överförande. Konventionen avviker som nämnts i detta hänseende från brottmålsdomskonventionen, enligt vilken endast domslandet kan begära överförande. Den nya konstruktionen har skapats med hänvisning till det intresse hemlandet kan ha av att den dömda återförs, exempelvis av kulturella eller religiösa skäl eller med hänsyn till hans familjeförhållanden eller sociala anknytning i övrigt.

Som nödvändiga förutsättningar för överförande anges i art. 3 att den dömda är medborgare ("national") i verkställighetslandet, att domen har vunnit laga kraft och att den dömda vid tiden för mottagandet av framställningen om överförande har minst sex månader kvar att verkställa, om inte påföljden är tidsbestämd. Vidare krävs det att den dömda eller i förekommande fall hans legale ställföreträdare har lämnat sitt samtycke till överförandet, att den gärning som avses med domen är straffbar också i verkställighetslandet samt att både domslandet och verkställighetslandet medger överförandet.

I undantagsfall får parterna medge överförande även om den resterande verkställighetstiden understiger sex månader. Sexmånadersregeln har tillkommit mot bakgrund av att den sociala rehabilitering som åsyftats med konventionen inte ansetts få aktualitet vid en kortare strafftid liksom med hänsyn till de kostnader som ett överförande alltid för med sig. Undantagsmöjligheten har införts för att ge utrymme för överförande där rehabilitering anses möjlig inom en kortare tid eller där kostnaderna är låga, exempelvis vid överförande mellan grannländer.

Varje konventionsstat kan när som helst genom en förklaring hos Europarådets generalsekreterare, såvitt på staten ankommer, definiera innebörden av "national" enligt konventionen.

I art. 4 finns bestämmelser om vad som åligger konventionsstaterna när det gäller information till dem som dömts och som kan komma i fråga för överförande av straffverkställighet. Alla sådana dömda skall av domslandet informeras om innehållet i konventionen. Om den dömda anmäler intresse för överförande av straffverkställigheten skall domslandet informera verkställighetslandet så snart som möjligt efter det att domen har vunnit laga kraft. Underrättelsen skall förutom personuppgifter om den dömda innefatta uppgifter om domen och om verkställigheten.

Om den dömda har begärt överförande hos verkställighetslandet skall domslandet på begäran lämna verkställighetslandet den nyss berörda informationen.

Den dömda skall skriftligen underrättas om de åtgärder som vidtas av domslandet eller verkställighetslandet liksom om de beslut som någonsida staten meddelar med anledning av en begäran om överförande.

I art. 5 finns bestämmelser om formerna för framställningar och svar rörande överförande. Såsom kommunikationskanal anges justitiedepartementen i resp. land. Möjlighet finns dock att anmäla att annat organ

kommer att användas. Den anmodade staten skall genast underrätta den anmodande staten om sitt beslut huruvida man samtycker till det begärda överförandet.

I art. 6 finns bestämmelser om vilka handlingar som konventionsstaterna skall tillställa varandra i ärenden som grundas på konventionen. Verkställighetslandet skall sålunda alltid på begäran tillställa domslandet bevis om att den dömda är medborgare eller har hemvist i det landet, utdrag ur lagtext utvisande att de gärningar som domen grundas på är straffbara där samt besked huruvida landet, om överförande sker, kommer att fortsätta verkställigheten eller bestämma ny påföljd. Om överförande begärs skall domslandet till verkställighetslandet översända en styrkt kopia av domen, uppgifter om straffverkställigheten och besked om den dömdes samtycke till överförandet. De nämnda uppgifterna kan varje konventionsstat begära av annan stat innan överförande begärs eller beslut fattas om medgivande till ett överförande.

Enligt art. 7 skall domslandet försäkra sig om att den dömda frivilligt och med kännedom om konsekvenserna härav lämnar sitt medgivande till överförandet. Konventionsstaterna skall reglera förfarandet för inhämtande av sådant samtycke.

Rättsföljderna av ett överförande behandlas, beträffande domslandet i art. 8, och beträffande verkställighetslandet i art. 9.

Så snart den dömda berövats friheten i verkställighetslandet skall verkställigheten i domslandet skjutas upp. Vidare gäller att domslandet inte kan vidta vidare verkställighetsåtgärder om verkställighetslandet anser att påföljden har till fullo verkställts.

I verkställighetslandet skall myndigheterna antingen fortsätta verkställigheten med den utländska domen som underlag eller genom en domstolsprocedur eller ett administrativt förfarande omvandla domen till en påföljd som svarar mot vad som skulle ha kunnat ådömas för samma brott i verkställighetslandet. Verkställigheten skall äga rum enligt verkställighetslandets lag och endast den staten skall vara behörig att fatta beslut om verkställigheten. En konventionsstat kan göra förbehåll beträffande behandlingen av dem som på grund av sin psykiska status inte kan göras ansvariga för brottet.

Konventionen erbjuder alltså två olika förfaranden, "fortsatt verkställighet" (continued enforcement) och "påföljdsomvandling" (conversion of sentence). En konventionsstat kan enligt art. 3.3 avge en allmän förklaring att staten utesluter tillämpning av den ena eller andra av de båda procedurerna.

I art. 10 regleras formerna för fortsatt verkställighet. Verkställighetslandet skall därvid vara bundet av den rättsliga karaktären och längden av den påföljd som bestäms i domslandet. Om påföljden emellertid inte går att förena med verkställighetslandets lagstiftning eller om dess lagstiftning kräver det, får verkställighetslandet genom beslut av domstol eller admi-

nistrativ myndighet tillämpa en påföljd enligt den egna lagstiftningen för ett liknande brott. Den påföljden skall så långt som möjligt motsvara den i domslandet ådömda påföljden och får inte innebära en skärpning av denna men inte heller till sin längd överskrida straffmaximum i domslandet. Den procedur som i enlighet härmed kallas "fortsatt verkställighet" är uppenbarligen avsedd även för fall då verkställigheten påbörjas först i verkställighetslandet.

I art. 11 ges bestämmelser angående påföljdsomvandling. Själva proceduren förutsätts vara reglerad i verkställighetslandets lag. Verkställighetslandet skall emellertid vara bundet av den bevisprövning som har gjorts i domen. En frihetsberövande påföljd får inte förändras till böter. Den tid som den dömda har avtjänat skall avräknas när längden av en frihetsberövande påföljd bestäms. Den dömdes situation får inte försämrats och påföljden skall inte vara bunden av straffminimum i verkställighetslandet beträffande det aktuella brottet. Om proceduren äger rum efter det att den dömda förts till verkställighetslandet, skall detta land sörja för att han i avvaktan på att den genomförs hålls i häkte eller på annat sätt säkerställa hans närvaro.

Enligt art. 12 får varje stat bevilja nåd, amnesti eller omvandling av påföljden i enlighet med sina grundlagar eller annan lagstiftning. Endast domslandet får emellertid enligt art. 13 besluta om ny prövning av domen.

Verkställighetslandet skall enligt art. 14 avsluta verkställigheten så snart den får besked om något beslut eller åtgärd i domslandet som innebär att påföljden inte längre kan verkställas.

I art. 15 ges bestämmelser om information från verkställighetslandet till domslandet rörande verkställigheten.

I art. 16 ges bestämmelser om transitering genom konventionsstats område av dömda personer som enligt konventionens bestämmelser skall avtjäna straff i någon annan konventionsstat.

I art. 17 finns bestämmelser om språk och kostnader.

Art. 18–25 slutligen innehåller regler om undertecknande och ikraftträdande, om tillträde för stater utanför Europarådet och i övrigt om konventionens tillämplighet i tid och rum, om förhållandet till andra konventioner och om bl. a. förbehåll m. m.

4 Överväganden och förslag

4.1 Sveriges tillträde till överförandekonventionen

Till följd bl. a. av de allt livligare kommunikationerna mellan länderna och brottslighetens ökade rörlighet inträffar det allt oftare att brott begås i en annan stat än den där gärningsmannen har sitt hemvist. För svensk del återspeglas detta bl. a. av att en inte oväsentlig andel av de intagna i våra kriminalvårdsanstalter är utlänningar som inte är kyrkobokförda i Sverige.

Det förekommer också att svenska medborgare är berövade friheten i utländska fängelser. F. n. finns i utomnordiska häkten och fängelser såvitt känt ett trettiotal svenska medborgare som är häktade eller avtjänar frihetsstraff. Strafftiden varierar i dessa fall mellan ett par månader och flera år.

Brottslighetens ökade internationalisering har skapat behov av ett intensifierat samarbete mellan staterna när det gäller olika brottsbekämpande åtgärder, däribland verkställighet av utländska brottmålsdomar. Inom Norden förekommer sedan gammalt ett långtgående samarbete i fråga om domsverksställighet som regleras genom enhetlig lagstiftning. För Sveriges del är huvudbestämmelserna om detta samarbete som nämnts intagna i NVL. Det nordiska samarbete som grundas på denna lag omfattar verkställighet av böter, ordinärt frihetsstraff, förverkande på grund av brott samt anordnande av övervakning av villkorligt dömda och villkorligt frigivna (se avsnitt 2).

Under en följd av år har vidare inom Europarådet bedrivits arbete på att få till stånd en omfattande samverkan mellan medlemsstaterna på brottsbekämpningens område. Verksamheten har haft som mål att åstadkomma att medlemsstaternas resurser för hindrande och beivrande av brott blir utnyttjade på bästa möjliga sätt. Den har dessutom syftat till att tillvarata den brottsliga rättigheter och främja hans återanpassning.

Europarådets arbete på detta område har lett fram till en rad konventioner som har tillträtts av Sverige. År 1957 tillkom en konvention om utlämning för brott, som ratificerades av Sverige år 1959. Bestämmelser om rättshjälp i brottmål finns i den s. k. rättshjälpskonventionen från år 1959, som för Sveriges del trädde i kraft år 1968. Den innehåller regler om samverkan beträffande delgivning, bevisupptagning och vissa andra bevisfrämjande åtgärder. I 1964 års trafikbrottskonvention, som också har tillträtts av Sverige, finns bestämmelser om samverkan för bl. a. lagföring i fråga om vägtrafikbrott. Sverige har vidare anslutit sig till 1964 års övervakningskonvention, 1970 års brottmålsdomskonvention, 1972 års lagföringskonvention och 1977 års terrorismkonvention.

Av de nu berörda konventionerna är det i främsta rummet brottmålsdomskonventionen och övervakningskonventionen som reglerar samarbete i fråga om domsverksställighet. Enligt brottmålsdomskonventionen och den med anledning av Sveriges tillträde till den konventionen antagna IVL kan Sverige som framgått av den tidigare redogörelsen åta sig att efter framställning verkställa en brottmålsdom som har meddelats i någon konventionsstat och som avser frihetsberövande påföljd, böter eller förverkande. Det är också möjligt att från svensk sida begära verkställighet i annan konventionsstat av frihetsberövande påföljd, böter eller förverkande som har ådömts här i landet.

IVL erbjuder möjlighet att förordna om överflyttning av verkställighet även i förhållande till en stat som inte har anslutit sig till brottmålsdoms-

konventionen, såvida Sverige har ingått överenskommelse med staten om verkställighetssamarbete. När synnerliga skäl föreligger kan regeringen slutligen under vissa förutsättningar förordna att verkställigheten av frihetsberövande påföljd skall överflyttas i visst konkret fall utan att generell överenskommelse med den främmande staten föreligger.

Enligt den med anledning av Sveriges tillträde till övervakningskonventionen antagna lagen (1978: 801) om internationellt samarbete rörande kriminalvård i frihet kan en utländsk brottmålsdom som innebär kriminalvård i frihet verkställas i Sverige. Vidare kan en svensk dom på skyddstillsyn som meddelas någon med hemvist utomlands verkställas utomlands i den dömdes hemland. Motsvarande gäller i fråga om övervakning efter villkorlig frigivning (se avsnitt 2).

Vid tillkomsten av brottmålsdomskonventionen ställdes stora förhoppningar på denna. Det måste emellertid konstateras att dessa förhoppningar knappast har infriats. Konventionen har hittills tillämpats ytterst sparsamt. Huvudskälet är att så få stater ännu har ratificerat konventionen. Förutom de skandinaviska länderna har bara Cypern, Turkiet och Österrike tillträtt konventionen. I förhållandet mellan Sverige, Norge och Danmark har konventionen haft mycket begränsad betydelse med hänsyn till det enhetliga system som redan tidigare fanns på det nordiska planet. Det kan f. ö. anmärkas att inte heller övervakningskonventionen har fått någon egentlig praktisk tillämpning för svensk del.

Från svensk sida har i olika sammanhang inom Europarådet kraftigt understrukits vikten av att brottmålsdomskonventionen ratificeras av flera stater. När arbetet på den nya konventionen om överförande av dömda personer inleddes, uttrycktes viss tveksamhet från svensk sida. Därvid framhölls bl. a. den olägenhet som det kan tänkas innebära att två europarådskonventioner reglerar i huvudsak samma ämne. Gentemot detta har anförts att flera stater tvekar att ratificera brottmålsdomskonventionen eller bedömer detta som otänkbart dels med hänsyn till att den föreskriver en rätt komplicerad procedur och därmed förutsätter ett omfattande internt lagstiftningsarbete, dels därför att konstitutionella skäl i vissa fall lägger hinder i vägen. Man har därför ansett att en ny konvention med annorlunda uppbyggnad ökar förutsättningarna att få till stånd ett fungerande samarbete mellan europarådsstaterna på det aktuella området.

Ängelägenheten av att samarbetet beträffande överförande av straffverksställighet mellan Sverige och främmande stater förbättras har bl. a. framhållits flera gånger i den svenska riksdagen. Riksdagen har sålunda behandlat motioner med önskemål om att utlänningar som döms i Sverige i större utsträckning än f. n. bör kunna avtjäna frihetsstraff i sina hemländer. Därvid har riksdagen framhållit att det bl. a. från humanitära synpunkter kan vara av värde att en i Sverige dömd utlänning får möjlighet att avtjäna straffet i sitt hemland. Det har från riksdagens sida understrukits att det sagda i synnerhet gäller i förhållande till länder som har likartade rättssy-

stem. Beträffande andra länder kan det enligt riksdagen finnas anledning till försiktighet. Bl. a. måste beaktas skillnader i fråga om den vård och behandling som förekommer (JuU 1981/82: 44 s. 9, 1982/83: 25 s. 10).

Mot denna bakgrund finns det naturligtvis anledning att se positivt på varje åtgärd som kan förbättra det internationella samarbetet på det aktuella området. Tidigare erfarenheter beträffande europarådskonventioner av näralliggande slag – inte bara brottmålsdomkonventionen utan också övervaknings- och lagföringskonventionerna – ger dock anledning räkna med att det kan ta förhållandevis lång tid innan den nya konventionen får praktisk genomslagskraft. I en del hänseenden har den också fått en annan utformning än man från svensk sida skulle ha önskat. I synnerhet gäller detta det obligatoriska krav som ställs upp på samtycke från den dömdes sida som förutsättning för att straffverkställigheten skall få överföras. Från svensk sida har hävdats att det åtminstone vad gäller utländska intagna som jämte fängelse har dömts till utvisning skulle vara en fördel om straffverkställigheten kunde föras över oberoende av samtycke, men dessa synpunkter har inte vunnit gehör.

När man bedömer värdet av den nya konventionen måste också beaktas risken att den föranleder ytterligare dröjsmål när det gäller ratificering av den äldre konventionen, som i sig har ett större tillämpningsområde eftersom den också är tillämplig på bötesstraff och eftersom den inte kräver att den dömda samtycker till förfarandet. Det har visserligen från svensk sida med skärpa understrukits att den nya konventionen inte bör få tas till intäkt för något sådant dröjsmål, men farhågor i detta hänseende torde inte vara obefogade.

Även om det alltså av olika skäl finns anledning att bedöma den nya konventionens värde med viss försiktighet, torde det stå klart att den kan komma att tillträdas av fler europarådsstater än dem som har tillträtt brottmålsdomskonventionen. Av särskilt värde är att tillträde kan förväntas ske också av USA och Kanada. Det kan i anslutning härtill nämnas att det under förberedelsearbetet inför FN:s sjunde kongress om förebyggande av brott och behandling av brottslingar har utarbetats ett modellavtal i det nu aktuella ämnet som huvudsakligen bygger på den nya europarådskonventionen. I en del hänseenden får den nya konventionens lösningar vidare anses innebära sakliga fördelar i förhållande till den äldre.

Det är naturligtvis angeläget för konventionens praktiska effektivitet att den får så bred anslutning som möjligt. I Danmark, Finland och Norge planerar man att tillträda konventionen. Sverige bör inte ställa sig utanför detta samarbete utan ta till vara de möjligheter som konventionen erbjuder till samverkan med andra stater när det gäller överförande av straffverkställighet. Det förordas alltså att Sverige tillträder konventionen.

4.2 Förbehåll och förklaringar

Överförandekonventionen erbjuder som framgått två olika möjligheter för verkställighetslandet när det gäller verkställighet som har överfört från annan konventionsstat.

Antingen skall verkställigheten ske direkt av den i domslandet ådömda påföljden (art. 9.1.a). Vid denna samarbetsform – s. k. fortsatt verkställighet – gäller bl. a. att verkställighetslandet i princip är bundet av den påföljdsform och den straffmätning som valts i domslandet (art. 10.1). Om påföljden inte kan jämföras med någon i verkställighetslandet föreskriven påföljd, får en liknande påföljd användas, som så långt som möjligt motsvarar den ådömda påföljden. Den får inte innebära en skärpning i förhållande till den i domslandet ådömda påföljden och inte heller överskrida straffmaximum i verkställighetslandet (art. 10.2).

En annan möjlighet för verkställighetslandet är att efter en domstolsprocedur eller ett administrativt förfarande omvandla påföljden till en påföljd i verkställighetslandets påföljdssystem (art. 9.1). I sådant fall skall domstolen vara bunden av bevisprövningen i domen. Påföljden får inte ändras till enbart böter, och frihetsberövande som ägt rum i domslandet skall avräknas vid straffmätningen. Den nya påföljden får inte innebära någon skärpning och skall inte vara bunden av straffminimum i verkställighetslandet för de aktuella brotten (art. 11).

Enligt art. 3.3 får en konventionsstat vid tillträdet till konventionen avge förklaring att staten inte kommer att acceptera endera av de båda föreskrivna formerna för verkställighet i dess förhållande till andra stater.

För Sveriges del finns det inte anledning att göra något förbehåll av nyss nämnt slag. Enligt IVL finns i princip utrymme för båda förfarandena. Om man från svensk sida genom förbehåll skulle utesluta tillämpning av endera förfarandet, skulle detta innebära att Sverige inte skulle kunna överföra eller ta emot straffverkställighet i förhållande till en konventionsstat som för sin del uteslutit tillämpning av det andra förfarandet. Detta skulle inverka menligt på värdet av konventionsarbetet. Det kan förutses att bl. a. konstitutionella skäl kommer att göra förbehåll nödvändiga från en del staters sida i aktuellt hänseende. Några sådana skäl föreligger inte för svensk del. Det bör här särskilt anmärkas att det enligt 2 kap. 9 § första stycket andra meningen regeringsformen är uttryckligen medgivet att till Sverige överflytta verkställighet av frihetsberövande påföljd från annan stat utan mellankommande beslut av svensk domstol.

Enligt art. 3.4 får en konventionsstat avge förklaring om hur staten för sin del vid tillämpningen av konventionen kommer att tolka begreppet medborgare ("national"). Vad det närmast gäller är om konventionens bestämmelser skall göras tillämpliga endast på dem som är medborgare i verkställighetslandet eller också på dem som har hemvist i detta land. Sverige har i andra sammanhang – exempelvis i förklaring i anslutning till

den europeiska utlämningskonventionen – gett begreppet ”national” en förhållandevis vidsträckt tolkning. Det får anses vara en fördel om konventionen i detta hänseende kan tillämpas i huvudsak på samma sätt som enligt brottmålsdomskonventionen så till vida att en påföljd som i annan stat har ådömts en person med hemvist i Sverige kan verkställas här och att en dom i Sverige mot någon som har hemvist i en konventionsstat kan verkställas i den staten oavsett medborgarskapet.

En förklaring bör därför avges om att det för svensk del med ”national” i konventionens mening skall förstås även i verkställighetslandet domicilierade utlännningar. Därigenom kommer verkställighet att kunna överflyttas från Sverige till en annan stat även beträffande en svensk medborgare som har hemvist i sistnämnda stat om i den staten tillämpas motsvarande betraktelsesätt. Detta kan emellertid inte anses inge några betänkligheter, eftersom det enligt konventionen alltid krävs den dömdes samtycke.

Det bör emellertid i sammanhanget anmärkas att det enligt den nya konventionen till skillnad från vad som gäller enligt brottmålsdomskonventionen inte är tillräckligt som anknytningsfaktum att verkställigheten kan antas förbättra möjligheterna till anpassning av den dömda eller att frihetsberövandet kan verkställas i samband med annan påföljd. Att en sådan reglering har undvikits i den nya konventionen har samband med intresset att göra tillämpningen av konventionen så enkel som möjligt utan regler som kan bli svåra att tolka i den praktiska tillämpningen.

Enligt art. 5.3 överförandekonventionen skall framställningar och svar på framställningar sändas resp. mottas av konventionsstaternas justitiedepartement. Detsamma gäller enligt art. 16.3 beträffande framställningar om transitering genom en konventionsstat av den som enligt konventionen skall avtjäna straff i en annan konventionsstat. En konventionsstat får enligt art. 5.3 avge förklaring att den kommer att använda någon annan mellanhand för de angivna meddelandena.

Vid Sveriges tillträde till bl. a. brottmålsdomskonventionen och övervakningskonventionen avgavs förklaring att framställningar och andra meddelanden för svensk del bör sändas resp. mottas av utrikesdepartementet. Med hänsyn till den praxis som sålunda tillämpas på andra områden bör en sådan förklaring avges också nu.

I art. 9.4 finns en särskild regel som tar sikte på de fall då en påföljd i en konventionsstat har ålagts någon som med hänsyn till sin psykiska status inte har ansetts straffrättsligt ansvarig för en begången brottslig gärning. Om den nationella lagen i sådant fall utgör hinder för en konventionsstat att följa någon av de procedurer som har angetts i det föregående, får denna stat i en särskild förklaring ange vilket förfarande den kommer att tillämpa i den situationen.

I den situation som avses i art. 9.4 torde som regel någon form av sjukhusvård ha ådömts i den främmande staten. Om det i ett sådant fall uppkommer fråga om att överföra verkställigheten till Sverige, kan uppen-

barligen den procedur som benämns fortsatt verkställighet inte tillämpas. En förklaring bör därför avges från svensk sida om att endast påföljdsomvandling för vår del kan tillämpas i fall som avses i art. 9.4.

I detta sammanhang bör erinras om de uttalanden som gjordes under förarbetena till IVL angående överflyttning från Sverige av verkställighet av påföljd som innebär att den dömd överlämnas till särskild vård. Eftersom valet av en sådan påföljd träffas efter en starkt individualiserad bedömning och med utgångspunkt i hur de olika vårdformerna har utformats enligt svensk lagstiftning måste det enligt vad som uttalades i propositionen till lagen finnas särskilda garantier för att vårdbehovet kan tillgodoses på ett ändamålsenligt sätt även i främmande stat, innan överflyttning av verkställighet dit bör få ske. Brottmålsdomskonventionen ansågs inte erbjuda sådana garantier och IVL kom därför enligt 1 § andra stycket ej att avse överlämnande till särskild vård som beslutats av svensk domstol (se prop. 1972: 98 s. 87).

Inte heller enligt den nya konventionen bör påföljd som innebär överlämnande till särskild vård överföras från Sverige till främmande stat. Enligt överförandekonventionen är samtycke från såväl domslandet som verkställighetslandet en förutsättning för överförande (art. 3.1 f). Någon skyldighet att från svensk sida överflytta verkställigheten av en här i landet ådömd påföljd kan alltså aldrig uppkomma. I sammanhanget bör emellertid erinras om de möjligheter som i praktiken föreligger att med tillämpning av 18 a § lagen (1966: 293) om beredande av sluten psykiatrisk vård i vissa fall åstadkomma motsvarande resultat.

Transitering av en dömd person genom en konventionsstats område för verkställighet kan enligt art. 16.1 ske efter framställning av annan konventionsstat. Någon sådan framställning behövs enligt art. 16.7 inte om det är fråga om flygtransport och någon landning inte är avsedd. En konventionsstat kan dock enligt nämnda artikel avge förklaring om att den önskar bli underrättad om varje sådan transitering genom sitt område. Sådan underrättelse är obligatorisk enligt en bestämmelse i den europeiska utlämningskonventionen (art. 21.4), en bestämmelse som dock får anses obsolet. Anledning saknas att för svensk del göra någon sådan förklaring.

Av art. 17 framgår att framställningar och underrättelser enligt konventionen skall göras på mottagarlandets språk eller ett av Europarådets officiella språk (engelska och franska). Sverige bör i enlighet med praxis utnyttja den möjlighet som artikeln ger (punkt 3) att avge en förklaring att framställningar och underrättelser till Sverige skall, om de ej är avfattade på danska, norska eller svenska, vara översatta till svenska eller engelska.

4.3 Av konventionen föranledd lagstiftning

4.3.1 Lagstiftningens form och tillämpningsområde

Ett tillträde till överförandekonventionen kräver särskild lagstiftning.

När det gäller metoden att införliva konventionen med svensk rätt finns olika möjligheter. Antingen kan konventionstexten omarbetas till lag med användning av svensk lagstiftningsteknik och svenskt språkbruk (transformationsmetoden) eller också kan i en författning hänvisning göras till konventionen med förklaring att dess bestämmelser skall gälla som lag (inkorporeringsmetoden).

Hittills har transformationsmetoden i allmänhet använts när det gällt att införliva straffrättsliga konventioner av förevarande slag med svensk rätt. Med hänsyn till de praktiska fördelarna vid tillämpningen bör denna metod tillämpas även i detta sammanhang.

Från systematisk och praktisk synpunkt är det en fördel, om de nya lagbestämmelser som behövs kan inarbetas i IVL. Både IVL och den reglering som blir aktuell vid ett tillträde till överförandekonventionen avser nämligen överföring av verkställighet beträffande frihetsberövande påföljder. Fördelarna av en samlad reglering får anses vara så stora att den angivna lösningen bör väljas.

Lagtekniskt uppkommer emellertid en del komplikationer. Brottmålsdomskonventionen, på vilken IVL bygger, och överförandekonventionen är i åtskilliga hänseenden olikartat utformade. Skillnader föreligger främst i fråga om förfarandereglerna och konventionens tillämpningsområde liksom i fråga om en del av de grundläggande förutsättningarna för överförande av verkställighet.

Bl. a. med hänsyn till de komplikationer som har angetts nu skulle det kunna ifrågasättas att i detta sammanhang göra en mera fullständig omarbetning av IVL. Även andra skäl kan tala för att en sådan omarbetning kommer till stånd. Mot detta kan å andra sidan anföras att IVL hittills bara har tillämpats i några enstaka fall och att det torde ta förhållandevis lång tid innan den nya konventionen får praktisk betydelse. Ett så omfattande lagstifningsarbete som det skulle innebära att genomföra en mera grundlig revision av IVL synes böra anstå till dess man får verklig erfarenhet av brottmålsdoms- och överförandekonventionerna. F. n. bör därför sistnämnda konvention på enklast möjliga sätt arbetas in i lagen, fastän detta med nödvändighet innebär att lagstiftningen t. v. inte kommer att bli fullt ut tillfredsställande från systematisk synpunkt.

4.3.2 *Ändringar i internationella verkställighetslagen*

I 1 § första stycket IVL tillerkänns regeringen en allmän befogenhet att på grundval av överenskommelser med främmande makter förordna att vissa i de främmande staterna ådömda påföljder för brott m. m. får verkställas i Sverige enligt IVL. Förordnandet får inte ges större omfattning än som påkallas av de folkrättsliga förpliktelser som sådana överenskommelser innebär för Sveriges del. Bestämmelsen har utformats med tanke i första hand på den europeiska brottmålsdomskonventionen men är också avsedd att kunna utnyttjas då Sverige har ingått separat avtal med stat som

inte är part i den konventionen oavsett om avtalet överensstämmer med konventionen eller innefattar avvikelser från den (prop. 1972: 98 s. 104). Bestämmelsen ger enligt sin lydelse utrymme även för ett förordnande av regeringen om verkställighet i Sverige enligt den nya överförandekonventionen.

Enligt 1 § andra stycket kan regeringen i samband med förordnande enligt första stycket och i den mån det påkallas eller annars föranleds av överenskommelse med främmande stat förordna att verkställighet bl. a. av en i Sverige ådömd påföljd som innebär frihetsberövande skall kunna anförtros myndighet i den främmande staten. Lagrummet gör undantag för sådan frihetsberövande påföljd som avser överlämnande till särskild vård. Av skäl som har redovisats i det föregående bör ett sådant undantag gälla också för överförande av verkställighet enligt överförandekonventionen. Något hinder häremot föreligger inte enligt konventionen, eftersom ett överförande förutsätter samtycke av såväl domlandet som verkställighetslandet. Av det sagda framgår att 1 § andra stycket i oförändrad form kan utgöra grund för ett regeringens förordnande om verkställighet av frihetsberövande påföljder i andra stater enligt överförandekonventionen.

IVL har utformats med den utgångspunkten att regeringen skall kunna meddela de bestämmelser som behövs med anledning av nya verkställighetsavtal vid sidan av den generella regleringen i lagen. Lämpligen bör emellertid vissa grundläggande bestämmelser med anledning av ett tillträde till överförandekonventionen tas in i själva lagen. Konventionen föranleder också en del formella justeringar i lagens bestämmelser.

I 2 § IVL finns föreskrifter om tillämpligheten av lagens efterföljande bestämmelser i fall då verkställighet skall överflyttas till eller från Sverige. Första stycket behandlar fall då ett förordnande enligt 1 § avser främmande stat som har tillträtt den europeiska brottmålsdomskonventionen. I dessa fall blir lagens 4–41 §§ tillämpliga i det fall annat inte anges i förordnandet, något som har avsetts bli fallet då en stat har begagnat sig av en eller flera av möjligheterna till förbehåll mot konventionsbestämmelserna.

Sveriges tillträde till överförandekonventionen påkallar inte någon saklig ändring i 2 § första stycket IVL. Bestämmelsen bör också i fortsättningen ta sikte endast på samarbete enligt brottmålsdomskonventionen. Med hänsyn till att en del stater som tillträtt eller avser tillträda brottmålsdomskonventionen kan tänkas tillträda även den nya konventionen bör bestämmelsen dock justeras redaktionellt, så att det blir klart att den avser endast samarbete grundat på brottmålsdomskonventionen.

Det har i 2 § andra stycket IVL överlämnats åt regeringen att meddela de bestämmelser om prövning av verkställighetsärenden som blir behövliga med anledning av nya överenskommelser om verkställighetssamarbete. Vissa grundläggande bestämmelser om genomförande av verkställigheten och om förfarandet när svensk brottmålsdom skall verkställas

utomlands har emellertid ansetts vara av sådan art att de under alla förhållanden bör respekteras också i förhållande till stater som inte tillträtt den europeiska brottmålsdomskonventionen. En särskild regel härom har tagits upp i lagrummet.

Bestämmelsen i 2 § andra stycket IVL kan efter en språklig justering göras tillämplig också beträffande förordnanden som gjorts på grundval av överförandekonventionen. De särskilda regler om samarbete enligt den konventionen som bör stå i själva lagen kan tas upp i en ny paragraf och i tillägg till andra bestämmelser.

Med hänsyn bl. a. till att det som nämnts inför FN:s sjunde kongress i brottslighetsfrågor har utarbetats ett modellavtal som till huvudsaklig del överensstämmer med överförandekonventionen, kan det tänkas bli aktuellt för Sverige att ingå bilaterala avtal som till sitt materiella innehåll svarar mot konventionens regler. En fråga som också har aktualiserats är att överförandekonventionen skulle göras tillämplig mellan Sverige och en eller flera andra stater redan innan den har trätt i kraft (diskussioner om detta har förts bl. a. med Förbundsrepubliken Tyskland). Om riksdagen godkänner överförandekonventionen och antar de lagändringar som föreslås i denna promemoria bör regeringen med stöd av 1 och 2 §§ vid behov utan nytt riksdagsbeslut kunna meddela förordnande i nu angivna hänseenden liksom sådana föreskrifter som behövs med anledning av ett sådant förordnande.

I 4 § IVL ges en definition av begreppet europeisk brottmålsdom. Därmed förstås enligt paragrafen dom eller annat avgörande varigenom domstol eller myndighet i stat som har tillträtt brottmålsdomskonventionen har ådömt eller ålagt någon påföljd för brott eller förklarat egendom förverkad. Eftersom i enlighet med vad som har konstaterats förut vissa stater som anslutit sig till brottmålsdomskonventionen kan tänkas tillträda också den nya konventionen, bör paragrafen justeras redaktionellt. Det kan diskuteras om begreppet europeisk brottmålsdom bör behållas i lagen och i så fall om begreppet bör utvidgas till att avse även domar i europarådsstater som tillträtt den nya konventionen. Emellertid används begreppet europeisk brottmålsdom genomgående i hela lagen som beteckning på domar som är avsedda att kunna omfattas av verkställighetssamarbete enligt brottmålsdomskonventionen; att man inom Europarådet skulle utarbeta en ny konvention i väsentligen samma ämne kunde av naturliga skäl inte förutses vid lagens tillkomst. En ändring av terminologin på den aktuella punkten skulle sålunda dra med sig en genomgripande omarbetning av IVL, något som i enlighet med vad som har sagts förut lämpligen bör anstå tills erfarenhet har vunnits av verkställighetssamarbetet. Med hänvisning härtill förordas att begreppet europeisk brottmålsdom reserveras för domar på vilka brottmålsdomskonventionen har tillämpning.

I 5–24 §§ IVL finns bestämmelser om verkställighet i Sverige av europeisk brottmålsdom i den mening som har angetts nyss. Förutsättningarna

för verkställighet i Sverige av sådan dom skiljer sig på flera punkter från vad som föreskrivs om verkställighet av utländska brottmålsdomar i överförandekonventionen. De grundläggande reglerna om verkställighet i Sverige av sistnämnda domar bör därför tas upp särskilt i IVL.

I 25 § IVL finns särskilda bestämmelser om verkställighet i Sverige av påföljd som ådömts i främmande stat som inte har tillträtt brottmålsdomskonventionen. Paragrafen avser f. n. verkställighet av brottmålsdom som omfattas antingen av en generell överenskommelse om samarbete på förevarande område med en sådan stat eller ett förordnande av regeringen för visst fall. Bestämmelsen innebär att verkställighet i dessa fall skall ske som om påföljden hade ådömts genom svensk lagakraftägande dom. Den innehåller också särskilda regler om att verkställighet får äga rum även om påföljden är strängare än vad som kunnat utdömas enligt svensk lag samt om bl. a. avräkning av häktningstid m. m. Paragrafen kan efter vissa redaktionella justeringar tillämpas även då en brottmålsdom skall verkställas i Sverige enligt överförandekonventionen. Härutöver bör särskilda regler införas för sådan verkställighet.

I en ny paragraf, 25 a §, bör sålunda anges grundförutsättningarna för verkställighet i Sverige enligt överförandekonventionen. Dessa förutsättningar är att den dömda är svensk medborgare eller har hemvist i Sverige och att han har samtyckt till åtgärden. Vidare bör anges kravet på dubbel straffbarhet och ett krav på att särskilda skäl skall föreligga för överförande av verkställighet, om den återstående strafftiden understiger sex månader. Vid bedömningen av om särskilda skäl skall anses föreligga i sistnämnda hänseende kommer naturligen de humanitära aspekterna i förgrunden.

I överensstämmelse med vad som har föreslagits i det föregående bör i 25 a § också föreskrivas att en framställning från främmande stat om verkställighet i Sverige enligt överförandekonventionen skall göras av behörig myndighet i den främmande staten hos utrikesdepartementet. Med hänsyn till att prövningen av sådana framställningar från främmande stater i betydande utsträckning kommer att innefatta diskretionära bedömningar, bör åtminstone f. n. den ordningen tillämpas att en framställning av aktuellt slag prövas av regeringen. Antalet framställningar kommer säkerligen under ett förhållandevis långt inledningsskede att bli blygsamt. Vid den mera fullständiga omarbetning av IVL, som har förutsatts i det föregående får mot bakgrund av erfarenheterna från tillämpningen av konventionen ställning tas till om prövningen i framtiden bör anförtros åt domstol eller annan myndighet.

Överförandekonventionen innehåller inte såsom brottmålsdomskonventionen några mera utförliga regler om på vilka grunder en ansökan kan avslås av verkställighetslandet. Ett överförande kräver samtycke av såväl domslandet som verkställighetslandet, men någon skyldighet att bifalla en framställning uppställs inte i konventionen. Det är därför inte erforderligt

att – utöver de grundförutsättningar som angetts nyss – ställa upp några absoluta eller fakultativa hinder mot överförande enligt den nya konventionen på det sätt som skett i 5 och 6 §§ IVL när det gäller överförande av verkställighet av europeisk brottmålsdom. Naturligt är dock att de grunder för vägran att medge överförande som anges i sistnämnda båda paragrafer i praktiken kan vara till ledning också för regeringens prövning enligt överförandekonventionen av en ansökan om överförande.

I 25 a § bör också i enlighet med konventionens regler anges att man även från svensk sida kan begära hos främmande stat att verkställigheten av där ådömd påföljd skall överföras till Sverige. I praktiken är det inte sällan redan f. n. så att det är Sverige som tar initiativet till ärenden av aktuellt slag. En framställning bör i dessa fall göras av regeringen via utrikesdepartementet.

I ytterligare en ny paragraf, 25 b §, bör anges de möjligheter regeringen har att enligt konventionsbestämmelserna antingen sörja för att påföljden omvandlas till en svensk påföljd eller också föranstalta om fortsatt verkställighet.

För den händelse regeringen beslutar omvandla påföljden till en svensk påföljd bör förfarandet regleras i huvudsak i enlighet med vad som föreskrivs beträffande europeisk brottmålsdom. Det bör alltså överlämnas till riksåklagaren att begära hos rätten att ny påföljd skall bestämmas för gärningen. Genom en hänvisning till 9 §, 10 § andra stycket, 11–13 §§ och 15 § i tillämpliga delar kan i princip samma rättegångsregler som gäller för ändring av europeisk brottmålsdom göras tillämpliga. Genom en sådan hänvisning tillgodoses också kraven enligt överförandekonventionen om att ny prövning ej får ske av frågan huruvida den dömd är skyldig till brottet (art. 11.1 a, jfr 10 § andra stycket IVL) om att häktes- och anhållningstid skall avräknas (art. 11.1 c, jfr 13 § IVL) och om att påföljden ej får göras strängare än i den utländska domen (art. 11.1 d, jfr 12 § första stycket IVL). Det bör emellertid i paragrafen i överensstämmelse med art. 11.1 b uttryckligen föreskrivas att påföljden inte får omvandlas till böter (jfr 18 § första stycket tredje meningen lagen om internationellt samarbete rörande kriminalvård i frihet).

Det bör anmärkas att den svenska domstolen i nu aktuella fall endast har att bestämma ny påföljd för brottet. Det förutsätts alltså – till skillnad från vad som gäller i fråga om europeisk brottmålsdom – ingen prövning av själva framställningen från domstolens sida utöver den som regeringen har gjort.

I 26 och 28–34 §§ IVL finns bestämmelser om verkställighet utomlands av svensk brottmålsdom. De är i princip generellt tillämpliga och gäller således oavsett om den stat hos vilken framställning om sådan verkställighet görs har tillträtt brottmålsdomskonventionen eller inte. De på den konventionen grundade särskilda bestämmelserna om s. k. opposition mot utevarodom i 30–32 §§ har dock inte aktualitet i förevarande samman-

hang. I övrigt bör paragraferna efter en del formella justeringar kunna reglera även det förfarande som förutsätts i överförandekonventionen.

Genom lagstiftning år 1973 har 27 § upphävts. Det lediga paragrafnumret bör nu användas för att ge utrymme för en ny bestämmelse om förfarandet då en främmande stat enligt överföringskonventionen begär att verkställigheten av en svensk dom skall överföras till den staten. En sådan framställning bör prövas av kriminalvårdsstyrelsen.

Överförandekonventionen innehåller i art. 16 bestämmelser om skyldighet för konventionsstat att i vissa fall tillåta transitering över sitt område av en person som skall överföras från en stat till en annan för verkställighet. Skyldigheten föreligger dock endast om en framställning härom görs av en annan konventionsstat som å ena sidan måste ha träffat överenskommelse om överförandet med en tredje konventionsstat eller med annan stat som inte har tillträtt konventionen. Framställning kan också göras av en stat som inte har tillträtt konventionen om den staten har träffat överenskommelse om överförandet med en konventionsstat (16.4). Någon skyldighet att tillåta transitering föreligger dock inte i det fallet. En konventionsstat får vägra transitering om den dömde är en av dess egna medborgare (art. 16.2 a) och om gärningen för vilken den dömde har dömts inte utgör brott enligt konventionsstatens lagstiftning (art. 16.2 b). Härutöver finns vissa speciella föreskrifter om transitering.

I 40 § IVL finns regler om transitering genom Sverige av den som har berövats friheten i främmande stat och skall föras till annan främmande stat på grund av överenskommelse enligt 1 § IVL. På samma sätt som enligt utlämningslagstiftningen har befogenheten att medge transitering tillagts chefen för justitiedepartementet. Denne kan sålunda medge transitering även i de fall då det påkallas av den nya konventionen.

Slutligen bör nämnas att det i 35, 37–39 och 41 §§ finns vissa allmänna bestämmelser som bör gälla överförande även sedan verkställighet enligt överförandekonventionen förts in i lagen.

Enligt 35 § IVL är sålunda Stockholms tingsrätt laga domstol i mål eller ärende enligt IVL. Riksåklagaren får enligt 37 § i den omfattning regeringen bestämmer förordna annan åklagare att fullgöra vad som enligt IVL ankommer på riksåklagaren. Åtal får inte väckas i Sverige för en brottslig gärning, om påföljd för gärningen har ålagts i främmande stat och skall verkställas i Sverige enligt IVL (38 §). Enligt 39 § skall av allmänna medel utgiven ersättning till offentlig försvarare och kostnad enligt rättshjälpslagen i princip stanna på statsverket. Talan mot kriminalvårdsstyrelsens beslut enligt IVL förs enligt 41 § hos regeringen genom besvär.

Bestämmelserna i överförandekonventionen om förhållandet till andra konventioner och överenskommelser (art. 22) ger utrymme för att i enlighet med 42 § IVL undanta verkställighet enligt nordiska verkställighetslagen även från den nya konventionens tillämpningsområde.

I förhållande till de stater som tillträder överförandekonventionen och

som i likhet med Sverige också har tillträtt brottmålsdomskonventionen kan båda konventionerna i och för sig bli tillämpliga. Den stat som begär överförande är i sådant fall enligt art. 22.4 överförandekonventionen skyldig att i samband med framställningen ange vilken konvention framställningen stöder sig på. Någon särskild bestämmelse härom i IVL eller i tillämpningsförfordning synes inte erforderlig.

4.3.3 Förhållandet till brottsbalkens regler

I 2 kap. 5 a § BrB finns bestämmelser om utländsk brottmålsdoms internationella rättsverkningar i Sverige. Paragrafen tillkom år 1972 vid de lagändringar som föranleddes av Sveriges tillträde till brottmålsdomskonventionen. Med paragrafen avsågs ursprungligen närmast att tillgodose brottmålsdomskonventionens regler om "ne bis in idem", dvs. om när en konventionsstat skall vara förhindrad att lagföra en person för en gärning för vilken han tidigare har dömts i en annan konventionsstat.

Överförandekonventionen medför inte någon generell förpliktelse för ansluten stat att tillerkänna rättskraft åt brottmålsdom som har meddelats i konventionsstat. Något tillägg till 2 kap. 5 a § BrB påkallas därför inte av ett tillträde till konventionen från svensk sida. Inte heller i övrigt ger ett sådant tillträde anledning till ändringar i brottsbalken.

De domar som skall verkställas utomlands enligt konventionen kommer utan lagändring att omfattas av bestämmelsen i 34 kap. 18 § andra stycket BrB om ändring av påföljd för att underlätta verkställighetssamarbete med annan stat.

4.3.4 Verkställighetsföreskrifter

I förordningen (1977:178) med vissa bestämmelser om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom har meddelats de tillämpningsbestämmelser till IVL som regeringen enligt 1 och 2 §§ har bemyndigats att meddela.

Förordningen avser endast verkställighetssamarbete enligt brottmålsdomskonventionen och reglerar med vilka länder sådant samarbete får äga rum samt förfarande vid framställning om samarbete. De nya bestämmelser av regeringen som behövs med anledning av Sveriges tillträde till överförandekonventionen och därav föranledda ändringar i IVL bör inarbetas i 1977 års förordning. Den kan lämpligen delas upp i olika avsnitt för verkställighet dels enligt brottmålsdomskonventionen och dels enligt överförandekonventionen.

Såvitt gäller sistnämnda konvention bör i förordningen anges de stater som har tillträtt konventionen och de eventuella särskilda bestämmelser som kan komma att gälla till följd av enskilda staters förklaringar eller förbehåll. Vidare bör regleras bl. a. vilka handlingar som skall fogas till framställningar om verkställighet i Sverige samt om information till och

inhämtande av samtycke från den som kan överföras från Sverige för verkställighet av en här ådömd påföljd i en annan konventionsstat.

Något mera slutgiltigt förslag till ändringar och tillägg i 1977 års förordning kan inte utarbetas f. n., eftersom man inte vet vilka stater som kommer att tillträda konventionen och vilka förbehåll som kommer att göras i detta sammanhang. Ett utkast som visar den ungefärliga utformningen av de ändringar och tillägg som behöver göras har emellertid upprättats (*bilaga 3*).

4.4 Specialmotivering till förslaget till ändring i lagen (1972: 260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

2, 4 och 6 §§

I 2 och 4 §§ har gjorts de redaktionella justeringar som krävs för att IVL skall kunna göras tillämplig när det gäller överförande av straffverkställighet enligt överförandekonventionen. Beträffande motiveringen till de föreslagna ändringarna hänvisas till avsnitt 4.3.2. I 6 § har gjorts en redaktionell ändring som föranleds av att 35 kap. 10 § BrB numera har upphävts (prop. 1980/81: 76, JuU 25, rskr 211, SFS 1981: 211).

25 §

Som nämnts i den allmänna motiveringen (avsnitt 4.3.2) kan nuvarande 25 § efter vissa redaktionella justeringar i princip tillämpas också då en brottmålsdom skall verkställas i Sverige enligt överförandekonventionen. Vissa justeringar har emellertid gjorts i första och andra styckena.

I paragrafen finns bestämmelser som blir tillämpliga på såväl fortsatt verkställighet som på verkställighet efter påföljdsomvandling i Sverige.

Genom första stycket fastslås beträffande verkställighet i Sverige av utländska brottmålsdomar samma princip som har kommit till uttryck i överförandekonventionens art. 9.3 att verkställigheten skall ske enligt verkställighetslandets lag. Hänvisningen till svensk lag innefattar också reglerna om villkorlig frigivning. Det bör i anslutning härtill anmärkas att domslandets regler om villkorlig frigivning bör studeras innan man från svensk sida vid tillämpning av konventionen väljer procedur.

Av bestämmelserna i andra stycket, som endast avser verkställighet i Sverige utan att ny påföljd bestäms här, blir endast två punkter av betydelse vid verkställighet enligt överförandekonventionen. Verksällighet får sålunda äga rum utan hinder av att påföljden är strängare än som kunnat följa enligt svensk lag på brotten. Regeln i sista meningen om att om den ådömda påföljden innebär frihetsberövande så skall bestämmelserna i svensk lag om påföljd av närmast motsvarande art gälla får betydelse endast när det gäller verkställigheten av ett utländskt frihetsberövande som inte betecknas som fängelse. För vår del är ju numera fängelse den enda frihetsberövande påföljden.

Regeln i tredje stycket att verkställighet inte får ske på sådant sätt att påföljden blir att anse som strängare än den påföljd som har ådömts i den främmande staten svarar mot art. 10.2 överförandekonventionen och kommer, när det gäller verkställighet enligt denna konvention att ta sikte endast på fortsatt verkställighet. Beträffande verkställighet efter omvandling ges i 25 b § första stycket en hänvisning till bl. a. 12 § enligt vilken paragraf rätten inte får bestämma en strängare påföljd än vad som har ådömts i den främmande staten.

Tredje stycket sista meningen innehåller regler om avräkning av verkställd tid och av anhållnings- och häktetid. I överförandekonventionen finns inte några särskilda bestämmelser om avräkning av sådan tid vid fortsatt verkställighet. Bestämmelserna härom i art. 11.1 c avser verkställighet efter omvandling. Vid fortsatt verkställighet skall naturligtvis vad som har utstått av den ådömda påföljden avräknas; det följer redan av att Sverige vid verkställigheten är bundet bl. a. av påföljdens längd. I fråga om anhållnings- och häktetid i den främmande staten måste konventionen vara så att förstå att sådan tid får avräknas endast i den mån det följer av domen eller av den främmande statens lag. Däremot bör givetvis häktetid här i landet avräknas vid verkställigheten. Det torde få förutsättas att regeringens beslut i förekommande fall anger vilken avräkning som skall göras i angivna hänseenden.

I ett sista stycke har tagits upp en hänvisning till de ytterligare regler om verkställighet enligt överförandekonventionen som har tagits in i 25 a och 25 b §§.

25 a §

I denna paragraf, som uteslutande behandlar verkställighet i Sverige enligt överförandekonventionen, tas i första stycket upp de grundläggande förutsättningarna för sådan verkställighet i enlighet med vad som sagts i den allmänna motiveringen. I andra stycket ges också en allmän bestämmelse att framställning skall göras till utrikesdepartementet och att den skall prövas av regeringen. Den möjlighet som konventionen ger en konventionssstat att själv hos en annan stat begära att verkställighet överflyttas till den anmodade staten skall för svensk del utnyttjas så att framställning härom skall göras av regeringen. Motiven för denna ordning har redovisats i den allmänna motiveringen, där bestämmelserna också har kommenterats närmare (avsnitt 4.3.2).

25 b §

I denna paragraf anges i första stycket med utgångspunkt i artikel 9.1 i konventionen de olika beslut som regeringen kan fatta efter en framställning om överförande enligt konventionen från en främmande stat till Sverige. I punkt 1 anges sålunda att regeringen kan överlämna till riksåklagaren att göra ansökan hos rätten om att ny påföljd skall bestämmas. Som

anmärkts i den allmänna motiveringen har domstolen inte att pröva framställningen om överförande. Den prövningen skall göras av regeringen. I övrigt föreskrivs beträffande förfarandet att 9 §, 10 § andra stycket och 11–13 §§ samt 15 § skall gälla i tillämpliga delar. En hänvisning har också gjorts till 17 § andra stycket första meningen. Därigenom blir reglerna i rättegångsbalken om häktning, reseförbud och anmälningsskyldighet tillämpliga i här avsedda situationer. Enligt art. 11.2 överförandekonventionen har nämligen verkställighetslandet skyldighet att genom häktning eller på annat sätt säkerställa den dömdes närvaro under den procedur varigenom påföljden skall omvandlas.

Enligt punkt 2 av första stycket kan regeringen också förordna att verkställighet eller fortsatt verkställighet i Sverige skall ske av den påföljd som har bestämts i den främmande staten. Det torde få förutsättas att regeringen därvid ofta måste precisera formerna för verkställigheten. Det kan t. ex. gälla en föreskrift om att en utländsk dom på ungdomsfängelse skall verkställas som ett svenskt fängelsestraff. Med hänsyn till att komplikationer kan tänkas uppkomma vid tolkningen av det utländska avgörandet kan det förutses att även andra preciseringar kan behöva göras i vissa fall. Punkten har därför avfattats så att det förutsätts att regeringen meddelar närmare föreskrifter för verkställigheten.

Slutligen har i ett andra stycke angetts att 24 § första och andra styckena skall tillämpas på motsvarande sätt i här avsedda fall. Det betyder att den påföljd som den svenska domstolen bestämmer skall verkställas enligt vad som i allmänhet är föreskrivet om verkställighet här i landet. Vare sig fråga är om fortsatt verkställighet eller verkställighet efter påföljdsomvandling skall verkställigheten dock upphöra, om den främmande staten meddelar att den har beviljat den dömda nåd eller meddelat annat beslut som enligt dess lag innebär att påföljden inte längre får verkställas.

26 §

Paragrafen behandlar verkställighet i främmande stat av en påföljd som ådömts i Sverige.

I första stycket har, som hinder för framställning om verkställighet utomlands enligt överförandekonventionen tagits upp omständigheter som enligt en motsvarande tillämpning av 25 a § första stycket skulle ha utgjort hinder för verkställighet av en utländsk brottsmålsdom här i landet.

27 §

I denna paragraf har föreskrivits att kriminalvårdsstyrelsen prövar framställningar från annat land om överförande till det landet av verkställighet av en svensk dom. Av hänvisningen till 25 a § första stycket framgår att en förutsättning för bifall till en framställning av denna art är att den dömda är medborgare i den främmande staten eller har hemvist där, att han har samtyckt till åtgärden, att gärningen motsvarar brott i den främmande staten samt att i princip sex månader kvarstår av verkställigheten.

33 §

I paragrafen har gjorts redaktionella ändringar. Det bör här särskilt nämnas att det enligt den föreslagna avfattningen av 33 § inte blir aktuellt att avkräva verkställighetslandet någon förklaring att den dömde inte utan tillstånd får lagföras för annat brott än överföringen avser innan viss tid har förflutit. Eftersom överföringen är beroende av den dömdes samtycke synes en regel om detta inte sakligt motiverad. Något stöd för en sådan regel finns inte heller i överförandekonventionen.

Convention on the transfer of sentenced persons

The member States of the Council of Europe and the other States, signatory hereto.

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve a greater unity between its Members;

Desirous of further developing international co-operation in the field of criminal law;

Considering that such co-operation should further the ends of justice and the social rehabilitation of sentenced persons;

Considering that these objectives require that foreigners who are deprived of their liberty as a result of their commission of a criminal offence should be given the opportunity to serve their sentences within their own society; and

Considering that this aim can best be achieved by having them transferred to their own countries,

Have agreed as follows:

ARTICLE 1

Definitions

For the purposes of this Convention:

a. "sentence" means any punishment or measure involving deprivation of liberty ordered by a court for a limited or unlimited period of time on account of a criminal offence;

b. "judgment" means a decision or order of a court imposing a sentence;

Convention sur le transfèrement des personnes condamnées

Les Etats membres du Conseil de l'Europe et les autres Etats, signataires de la présente Convention.

Considérant que le but du Conseil de l'Europe est de réaliser une union plus étroite entre ses membres;

Désireux de développer davantage la coopération internationale en matière pénale;

Considérant que cette coopération doit servir les intérêts d'une bonne administration de la justice et favoriser la réinsertion sociale des personnes condamnées;

Considérant que ces objectifs exigent que les étrangers qui sont privés de leur liberté à la suite d'une infraction pénale aient la possibilité de subir leur condamnation dans leur milieu social d'origine;

Considérant que le meilleur moyen d'y parvenir est de les transférer vers leur propre pays,

Sont convenus de ce qui suit:

ARTICLE 1

Définitions

Aux fins de la présente Convention, l'expression:

a. «condamnation» désigne toute peine ou mesure privative de liberté prononcée par un juge pour une durée limitée ou indéterminée en raison d'une infraction pénale;

b. «jugement» désigne une décision de justice prononçant une condamnation;

Konvention om överförande av dömda personer

Signatärstaterna, medlemmar av Europarådet, och övriga stater som undertecknat denna konvention;

vilka beaktar att Europarådets ändamål är att uppnå större enighet bland sina medlemmar;

vilka önskar ytterligare utveckla det internationella samarbetet på straffrättens område;

vilka beaktar att ett sådant samarbete skulle främja rättvisan och dömda personers återanpassning till samhället;

vilka beaktar att dessa syften kräver att utläningar som berövats friheten på grund av att de begått en brottslig gärning bör beredas tillfälle att undergå verkställighet av påföljderna i sin egen miljö och

vilka beaktar att detta ändamål bäst kan uppnås genom att de överförs till sina hemländer,

har överenskommit om följande:

ARTIKEL 1

Definitioner

I denna konvention förstås med

a. "påföljd" varje straff eller annan åtgärd som bestämts av domstol och som innebär frihetsberövande under en begränsad eller obegränsad tid på grund av en brottslig gärning;

b. "dom" ett avgörande eller beslut av en domstol som innebär att en påföljd ådöms;

c. "sentencing State" means the State in which the sentence was imposed on the person who may be, or has been, transferred;

d. "administering State" means the State to which the sentenced person may be, or has been, transferred in order to serve his sentence.

c. «Etat de condamnation» désigne l'Etat où a été condamnée la personne qui peut être transférée ou l'a déjà été;

d. «Etat d'exécution» désigne l'Etat vers lequel le condamné peut être transféré ou l'a déjà été, afin d'y subir sa condamnation.

c. "domslandet" den stat i vilken en person som kan bli eller har blivit överförd har ådömts en påföljd:

d. "verkställighetslandet" den stat till vilken den dömda kan bli eller har blivit överförd för att verkställa påföljden.

ARTICLE 2

General principles

1. The Parties undertake to afford each other the widest measure of co-operation in respect of the transfer of sentenced persons in accordance with the provisions of this Convention.

2. A person sentenced in the territory of a Party may be transferred to the territory of another Party, in accordance with the provisions of this Convention, in order to serve the sentence imposed on him. To that end, he may express his interest to the sentencing State or to the administering State in being transferred under this Convention.

3. Transfer may be requested by either the sentencing State or the administering State.

ARTICLE 3

Conditions for transfer

1. A sentenced person may be transferred under this Convention only on the following conditions:

a. if that person is a national of the administering State;

ARTICLE 2

Principes généraux

1. Les Parties s'engagent à s'accorder mutuellement, dans les conditions prévues par la présente Convention, la coopération la plus large possible en matière de transfèrement des personnes condamnées.

2. Une personne condamnée sur le territoire d'une Partie peut, conformément aux dispositions de la présente Convention, être transférée vers le territoire d'une autre Partie pour y subir la condamnation qui lui a été infligée. A cette fin, elle peut exprimer, soit auprès de l'Etat de condamnation, soit auprès de l'Etat d'exécution, le souhait d'être transférée en vertu de la présente Convention.

3. Le transfèrement peut être demandé soit par l'Etat de condamnation, soit par l'Etat d'exécution.

ARTICLE 3

Conditions du transfèrement

1. Un transfèrement ne peut avoir lieu aux termes de la présente Convention qu'aux conditions suivantes:

a. le condamné doit être ressortissant de l'Etat d'exécution;

ARTIKEL 2

Allmänna principer

1. De fördragsslutande staterna åtar sig att i största möjliga utsträckning erbjuda varandra samarbete när det gäller överförande av dömda personer i enlighet med bestämmelserna i denna konvention.

2. En person som dömts i en fördragsslutande stats område kan överföras till en annan fördragsslutande stats område i enlighet med bestämmelserna i denna konvention för att undergå verkställighet av den påföljd som har ådömts honom. I detta syfte får han till domslandet eller verkställighetslandet uttrycka sitt önskemål att bli överförd enligt denna konvention.

3. Framställning om överförande kan göras av antingen domslandet eller verkställighetslandet.

ARTIKEL 3

Villkor för överförande

1. En dömd person kan överföras enligt denna konvention endast på följande villkor:

a. om han är medborgare i verkställighetslandet;

b. if the judgment is final;

c. if, at the time of receipt of the request for transfer, the sentenced person still has at least six months of the sentence to serve or if the sentence is indeterminate;

d. if the transfer is consented to by the sentenced person or, where in view of his age or his physical or mental condition one of the two States considers it necessary, by the sentenced person's legal representative;

e. if the acts or omissions on account of which the sentence has been imposed constitute a criminal offence according to the law of the administering State or would constitute a criminal offence if committed on its territory; and

f. if the sentencing and administering States agree to the transfer.

2. In exceptional cases, Parties may agree to a transfer even if the time to be served by the sentenced person is less than that specified in paragraph 1.c.

3. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, indicate that it intends to exclude the application of one of the procedures provided in Article 9.1.a and *b* in its relations with other Parties.

b. le jugement doit être définitif;

c. la durée de condamnation que le condamné a encore à subir doit être au moins de six mois à la date de réception de la demande de transfèrement, ou indéterminée;

d. le condamné ou, lorsqu'en raison de son âge ou de son état physique ou mental l'un des deux Etats l'estime nécessaire, son représentant doit consentir au transfèrement;

e. les actes ou omissions qui ont donné lieu à la condamnation doivent constituer une infraction pénale au regard du droit de l'Etat d'exécution ou devraient en constituer une s'ils survenaient sur son territoire; et

f. l'Etat de condamnation et l'Etat d'exécution doivent s'être mis d'accord sur ce transfèrement.

2. Dans des cas exceptionnels, des Parties peuvent convenir d'un transfèrement même si la durée de la condamnation que le condamné a encore à subir est inférieure à celle prévue au paragraphe 1.c.

3. Tout Etat peut, au moment de la signature ou du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, par une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, indiquer qu'il entend exclure l'application de l'une des procédures prévues à l'article 9.1. *a* et *b* dans ses relations avec les autres Parties.

b. om domen har vunnit laga kraft;

c. om den dömd vid tiden för mottagandet av framställningen om överförande fortfarande har minst sex månader av påföljden kvar att verkställa eller om påföljden är tidsbestämd;

d. om samtycke till överförandet har lämnats av den dömd eller, när någon av de båda staterna med hänsyn till hans ålder eller kroppsliga eller mentala tillstånd anser det vara nödvändigt, av dennes legale ställföreträdare;

e. om det handlande eller den underlåtenhet som föranlett påföljden utgör ett brott enligt verkställighetslandets lag eller skulle ha varit ett brott enligt den statens lag om det hade begåtts på dess eget område; och

f. om domslandet och verkställighetslandet samtycker till överförandet;

2. I särskilda fall kan fördragsslutande stater medge ett överförande även om den tid som är kvar att verkställa är kortare än den som anges i punkt 1.c.

3. Varje fördragsslutande stat kan vid deponeringen av instrument rörande ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning genom förklaring ställd till Europarådets generalsekreterare uppge att den har för avsikt att utesluta tillämpningen av ett av de i artikel 9.1 *a* och *b* angivna förfarandena i förhållande till andra fördragsslutande stater.

4. Any State may, at any time, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, define, as far as it is concerned, the term "national" for the purposes of this Convention.

ARTICLE 4

Obligation to furnish information

1. Any sentenced person to whom this Convention may apply shall be informed by the sentencing State of the substance of this Convention.

2. If the sentenced person has expressed an interest to the sentencing State in being transferred under this Convention, that State shall so inform the administering State as soon as practicable after the judgment becomes final.

3. The information shall include:

a. the name, date and place of birth of the sentenced person;

b. his address, if any, in the administering State;

c. a statement of the facts upon which the sentence was based;

d. the nature, duration and date of commencement of the sentence.

4. If the sentenced person has expressed his interest to the administering State, the sentencing State shall, on request, communicate to that State the information referred to in paragraph 3 above.

5. The sentenced person shall be informed, in writing,

4. Tout Etat peut, à tout moment, par une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, définir, en ce qui le concerne, le terme « ressortissant » aux fins de la présente Convention.

ARTICLE 4

Obligation de fournir des informations

1. Tout condamné auquel la présente Convention peut s'appliquer doit être informé par l'Etat de condamnation de la teneur de la présente Convention.

2. Si le condamné a exprimé auprès de l'Etat de condamnation le souhait d'être transféré en vertu de la présente Convention, cet Etat doit en informer l'Etat d'exécution le plus tôt possible après que le jugement soit devenu définitif.

3. Les informations doivent comprendre:

a. le nom, la date et le lieu de naissance du condamné;

b. le cas échéant, son adresse dans l'Etat d'exécution;

c. un exposé des faits ayant entraîné la condamnation;

d. la nature, la durée et la date du début de la condamnation.

4. Si le condamné a exprimé auprès de l'Etat d'exécution le souhait d'être transféré en vertu de la présente Convention, l'Etat de condamnation communique à cet Etat, sur sa demande, les informations visées au paragraphe 3 ci-dessus.

5. Le condamné doit être informé par écrit de toute dé-

4. Varje fördragsslutande stat kan när som helst genom förklaring ställd till Europarådets generalsekreterare definiera vad den för sin del avser med termen "medborgare".

ARTIKEL 4

Skyldighet att tillhandahålla information

1. Varje dömd person som denna konvention kan tillämpas på skall av domslandet underrättas om innehållet i konventionen.

2. Om den dömda till domslandet har anmält önskemål om att bli överförd enligt denna konvention, skall den staten underrätta verkställighetslandet härom så snart som möjligt efter det att domen har vunnit laga kraft.

3. Informationen skall omfatta:

a. den dömdes namn samt hans födelsdatum och födelseort;

b. hans adress, om sådan finns, i verkställighetslandet;

c. en uppgift om de gärningar för vilka påföljden bestämts;

d. påföljdens art och längd samt tidpunkten för verkställighetens påbörjande.

4. Om den dömda till verkställighetslandet har anmält önskemål om överförande, skall domslandet på begäran lämna den staten den i punkt 3 ovan angivna informationen.

5. Den dömda skall skriftligen underrättas om varje åt-

of any action taken by the sentencing State or the administering State under the preceding paragraphs, as well as of any decision taken by either State on a request for transfer.

ARTICLE 5

Requests and replies

1. Requests for transfer and replies shall be made in writing.

2. Requests shall be addressed by the Ministry of Justice of the requesting State to the Ministry of Justice of the requested State. Replies shall be communicated through the same channels.

3. Any Party may, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, indicate that it will use other channels of communication.

4. The requested State shall promptly inform the requesting State of its decision whether or not to agree to the requested transfer.

ARTICLE 6

Supporting documents

1. The administering State, if requested by the sentencing State, shall furnish it with:

a. a document or statement indicating that the sentenced person is a national of that State;

b. a copy of the relevant law of the administering State which provides that the acts or omissions on account of which the sentence has

marche entreprise par l'Etat de condamnation ou l'Etat d'exécution en application des paragraphes précédents, ainsi que de toute décision prise par l'un des deux Etats au sujet d'une demande de transfèrement.

ARTICLE 5

Demandes et réponses

1. Les demandes de transfèrement et les réponses doivent être formulées par écrit.

2. Ces demandes doivent être adressées par le Ministère de la Justice de l'Etat requérant au Ministère de la Justice de l'Etat requis. Les réponses doivent être communiquées par les mêmes voies.

3. Toute Partie peut, par une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, indiquer qu'elle utilisera d'autres voies de communication.

4. L'Etat requis doit informer l'Etat requérant, dans les plus brefs délais, de sa décision d'accepter ou de refuser le transfèrement demandé.

ARTICLE 6

Pièces à l'appui

1. L'Etat d'exécution doit, sur demande de l'Etat de condamnation, fournir à ce dernier:

a. un document ou une déclaration indiquant que le condamné est ressortissant de cet Etat;

b. une copie des dispositions légales de l'Etat d'exécution desquelles il résulte que les actes ou omissions qui ont donné lieu à la con-

gärd som vidtagits av domslandet eller av verkställighetslandet enligt föregående punkter samt om varje beslut som fattats av endera staten efter framställning om överförande.

ARTIKEL 5

Framställningar och svar

1. Framställning om överförande och svar härpå skall göras skriftligt.

2. Framställningen skall av den anmodande statens justitiedepartementet ställas till justitiedepartementet i den anmodade staten. Svar skall lämnas på samma sätt.

3. Varje fördragsslutande stat kan genom förklaring ställd till Europarådets generalsekreterare uppge att den kommer att använda sig av andra regler för lämnande av meddelanden.

4. Den anmodade staten skall omedelbart underrätta den anmodande staten om sitt beslut huruvida den samtycker till det begärda överförandet.

ARTIKEL 6

Handlingar som skall bifogas

1. Verkställighetslandet skall, om framställning görs av domslandet, förse denna stat med:

a. en handling eller ett intyg som visar att den dömda är medborgare i den staten;

b. en kopia av verkställighetslandets tillämpliga lag, som visar att de handlingar eller underlåtenheter som föranlett påföljden i doms-

been imposed in the sentencing State constitute a criminal offence according to the law of the administering State, or would constitute a criminal offence if committed on its territory;

c. a statement containing the information mentioned in Article 9.2.

2. If a transfer is requested, the sentencing State shall provide the following documents to the administering State, unless either State has already indicated that it will not agree to the transfer:

a. a certified copy of the judgment and the law on which it is based;

b. a statement indicating how much of the sentence has already been served, including information on any pre-trial detention, remission, and any other factor relevant to the enforcement of the sentence;

c. a declaration containing the consent to the transfer as referred to in Article 3.1. *d.* and

d. whenever appropriate, any medical or social reports on the sentenced person, information about his treatment in the sentencing State, and any recommendation for his further treatment in the administering State.

3. Either State may ask to be provided with any of the documents or statements referred to in paragraphs 1 or 2 above before making a request for transfer or taking a decision on whether or not to agree to the transfer.

damnation dans l'Etat de condamnation constituant une infraction pénale au regard du droit de l'Etat d'exécution ou en constitueraient une s'ils survenaient sur son territoire;

c. une déclaration contenant les renseignements prévus à l'article 9.2.

2. Si un transfèrement est demandé, l'Etat de condamnation doit fournir les documents suivants à l'Etat d'exécution, à moins que l'un ou l'autre des deux Etats ait déjà indiqué qu'il ne donnerait pas son accord au transfèrement:

a. une copie certifiée conforme du jugement et des dispositions légales appliquées;

b. l'indication de la durée de la condamnation déjà subie, y compris des renseignements sur toute détention provisoire, remise de peine ou autre acte concernant l'exécution de la condamnation;

c. une déclaration constatant le consentement au transfèrement tel que visé à l'article 3.1.*d.*; et

d. chaque fois qu'il y aura lieu, tout rapport médical ou social sur le condamné, toute information sur son traitement dans l'Etat de condamnation et toute recommandation pour la suite de son traitement dans l'Etat d'exécution.

3. L'Etat de condamnation et l'Etat d'exécution peuvent, l'un et l'autre, demander à recevoir l'un quelconque des documents ou déclarations visés aux paragraphes 1 et 2 ci-dessus avant de faire une demande de transfèrement ou de prendre la décision d'accepter ou de refuser le transfèrement.

landet utgör ett brott enligt verkställighetslandets lag eller skulle ha varit brott om de begåtts på dess område;

c. en redogörelse som innehåller den i artikel 9.2 angivna informationen.

2. Om ett överförande begärs, skall domslandet förse verkställighetslandet med följande handlingar, om inte endera staten redan har uppgett att den inte kommer att ge sitt samtycke till överförandet:

a. en bestyrkt kopia av domen och av den lag som denna grundas på;

b. en uppgift om hur stor del av påföljden som redan verkställts, inklusive uppgift om eventuell häktningstid före rättegången, påföljdseftergift eller straffflindring samt om varje annan omständighet som är av betydelse för påföljdens verkställande;

c. en förklaring som innehåller samtycke till överförandet på sätt som anges i artikel 3.1.*d.*; och

d. i förekommande fall, läkarintyg eller socialutredningar om den dömdes, information om behandlingen av honom i domslandet samt varje rekommendation som avser vidare behandling av honom i verkställighetslandet.

3. Varje stat kan be att få tillgång till någon av de handlingar eller uppgifter som anges i punkterna 1 och 2 ovan, innan den gör en framställning om överförande eller fattar beslut huruvida den skall ge sitt samtycke till överförandet.

ARTICLE 7

Consent and its verification

1. The sentencing State shall ensure that the person required to give consent to the transfer in accordance with Article 3.1. *d* does so voluntarily and with full knowledge of the legal consequences thereof. The procedure for giving such consent shall be governed by the law of the sentencing State.

2. The sentencing State shall afford an opportunity to the administering State to verify, through a consul or other official agreed upon with the administering State, that the consent is given in accordance with the conditions set out in paragraph 1 above.

ARTICLE 8

Effect of transfer for sentencing State

1. The taking into charge of the sentenced person by the authorities of the administering State shall have the effect of suspending the enforcement of the sentence in the sentencing State.

2. The sentencing State may no longer enforce the sentence if the administering State considers enforcement of the sentence to have been completed.

ARTICLE 9

Effect of transfer for administering State

1. The competent authorities of the administering State shall:

ARTICLE 7

Consentement et vérification

1. L'Etat de condamnation fera en sorte que la personne qui doit donner son consentement au transfèrement en vertu de l'article 3.1. *d* le fasse volontairement et en étant pleinement consciente des conséquences juridiques qui en découlent. La procédure à suivre à ce sujet sera régie par la loi de l'Etat de condamnation.

2. L'Etat de condamnation doit donner à l'Etat d'exécution la possibilité de vérifier, par l'intermédiaire d'un consul ou d'un autre fonctionnaire désigné en accord avec l'Etat d'exécution, que le consentement a été donné dans les conditions prévues au paragraphe précédent.

ARTICLE 8

Conséquences du transfèrement pour l'Etat de condamnation

1. La prise en charge du condamné par les autorités de l'Etat d'exécution a pour effet de suspendre l'exécution de la condamnation dans l'Etat de condamnation.

2. L'Etat de condamnation ne peut plus exécuter la condamnation lorsque l'Etat d'exécution considère l'exécution de la condamnation comme étant terminée.

ARTICLE 9

Conséquences du transfèrement pour l'Etat d'exécution

1. Les autorités compétentes de l'Etat d'exécution doivent:

ARTIKEL 7

Samtycke och bestyrkande härav

1. Domslandet skall säkerställa att den person som anmodats ge sitt samtycke till överförandet i enlighet med artikel 3.1. *d* gör detta frivilligt och med full vetskap om de rättsliga följderna härav. Förfarandet vid lämnandet av ett sådant samtycke skall regleras i domslandets lag.

2. Domslandet skall ge verkställighetslandet tillfälle att genom någon konsul eller någon annan befattningshavare, enligt överenskommelse med verkställighetslandet, bestyrka att samtycket givits i enlighet med de i punkt 1 ovan angivna villkoren.

ARTIKEL 8

Verkan av överförandet för domslandet

1. Verkställighetslandets myndigheters omhändertagande av den dömda skall ha den verkan att verkställigheten av påföljden uppskjuts i domslandet.

2. Domslandet får inte längre verkställa påföljden om verkställighetslandet anser att påföljden har till fullo verkställts.

ARTIKEL 9

Verkan av överförande för verkställighetslandet

1. De behöriga myndigheterna i verkställighetslandet skall:

a. continue the enforcement of the sentence immediately or through a court or administrative order, under the conditions set out in Article 10, or

b. convert the sentence, through a judicial or administrative procedure, into a decision of that State, thereby substituting for the sanction imposed in the sentencing State a sanction prescribed by the law of the administering State for the same offence, under the conditions set out in Article 11.

2. The administering State, if requested, shall inform the sentencing State before the transfer of the sentenced person as to which of these procedures it will follow.

3. The enforcement of the sentence shall be governed by the law of the administering State and that State alone shall be competent to take all appropriate decisions.

4. Any State which, according to its national law, cannot avail itself of one of the procedures referred to in paragraph 1 to enforce measures imposed in the territory of another Party on persons who for reasons of mental condition have been held not criminally responsible for the commission of the offence, and which is prepared to receive such persons for further treatment may, by way of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, indicate the procedures it will follow in such cases.

a. soit poursuivre l'exécution de la condamnation immédiatement ou sur la base d'une décision judiciaire ou administrative, dans les conditions énoncées à l'article 10;

b. soit convertir la condamnation, par une procédure judiciaire ou administrative, en une décision de cet Etat, substituant ainsi à la sanction infligée dans l'Etat de condamnation une sanction prévue par la législation de l'Etat d'exécution pour la même infraction, dans les conditions énoncées à l'article 11.

2. L'Etat d'exécution doit, si la demande lui en est faite, indiquer à l'Etat de condamnation, avant le transfèrement de la personne condamnée, laquelle de ces procédures il suivra.

3. L'exécution de la condamnation est régie par la loi de l'Etat d'exécution et cet Etat est seul compétent pour prendre toutes les décisions appropriées.

4. Tout Etat dont le droit interne empêche de faire usage de l'une des procédures visées au paragraphe 1 pour exécuter les mesures dont on fait l'objet sur le territoire d'une autre Partie des personnes qui, compte tenu de leur état mental, ont été déclarées pénalement irresponsables d'une infraction et qui est disposé à prendre en charge ces personnes en vue de la poursuite de leur traitement peut, par une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, indiquer les procédures qu'il suivra dans ces cas.

a. fortsätta verkställigheten omedelbart eller genom ett beslut av domstol eller administrativ myndighet på de i artikel 10 angivna villkoren; eller

b. genom ett domstolsförfarande eller administrativt förfarande omvandla påföljden till ett beslut fattat av den staten, varigenom den i domlandet ådömda påföljden omvandlas till en enligt verkställighetslandets lag föreskriven påföljd för samma brott på de i artikel 11 angivna villkoren.

2. På begäran skall verkställighetslandet före överförandet av den dömda underrätta domlandet om vilket av dessa förfaranden verkställighetslandet kommer att tillämpa.

3. Verksälligheten av påföljden skall ske enligt verkställighetslandets lag och endast denna stat skall vara behörig att fatta de för verkställigheten erforderliga besluten.

4. Varje fördragsslutande stat, vilken enligt sin nationella lagstiftning inte kan tillämpa något av de i punkt 1 angivna förfarandena för att verkställa åtgärder som i en annan fördragsslutande stat ålagts dömda personer som på grund av sitt mentala tillstånd ansetts inte vara straffrättsligt ansvariga för brottet, och vilken är beredd att ta emot sådana personer för vidare behandling kan, genom förklaring ställd till Europarådets generalsekretärens, ange vilka förfarandena i sådana fall kommer att tillämpa.

ARTICLE 10

Continued enforcement

1. In the case of continued enforcement, the administering State shall be bound by the legal nature and duration of the sentence as determined by the sentencing State.

2. If, however, this sentence is by its nature or duration incompatible with the law of the administering State, or its law so requires, that State may, by a court or administrative order, adapt the sanction to the punishment or measure prescribed by its own law for a similar offence. As to its nature, the punishment or measure shall, as far as possible, correspond with that imposed by the sentence to be enforced. It shall not aggravate, by its nature or duration, the sanction imposed in the sentencing State, nor exceed the maximum prescribed by the law of the administering State.

ARTICLE 11

Conversion of sentence

1. In the case of conversion of sentence, the procedures provided for by the law of the administering State apply. When converting the sentence, the competent authority:

a. shall be bound by the findings as to the facts insofar as they appear explicitly or implicitly from the judgment imposed in the sentencing State;

ARTICLE 10

Poursuite de l'exécution

1. En cas de poursuite de l'exécution, l'Etat d'exécution est lié par la nature juridique et la durée de la sanction telles qu'elles résultent de la condamnation.

2. Toutefois, si la nature ou la durée de cette sanction sont incompatibles avec la législation de l'Etat d'exécution, ou si la législation de cet Etat l'exige, l'Etat d'exécution peut, par décision judiciaire ou administrative, adapter cette sanction à la peine ou mesure prévue par sa propre loi pour des infractions de même nature. Cette peine ou mesure correspond, autant que possible, quant à sa nature, à celle infligée par la condamnation à exécuter. Elle ne peut aggraver par sa nature ou par sa durée la sanction prononcée dans l'Etat de condamnation ni excéder le maximum prévu par la loi de l'Etat d'exécution.

ARTICLE 11

Conversion de la condamnation

1. En cas de conversion de la condamnation, la procédure prévue par la législation de l'Etat d'exécution s'applique. Lors de la conversion, l'autorité compétente:

a. sera liée par la constatation des faits dans la mesure où ceux-ci figurent explicitement ou implicitement dans le jugement prononcé dans l'Etat de condamnation;

ARTIKEL 10

Fortsatt verkställighet

1. Vid fortsatt verkställighet skall verkställighetslandet vara bundet av påföljdens rättsliga karaktär och längd såsom den fastställts i domslandet.

2. Om emellertid denna påföljd på grund av sin natur eller längd är oförenlig med verkställighetslandets lag, eller om denna stats lagstiftning så kräver, kan staten genom ett beslut av domstol eller en administrativ myndighet anpassa påföljden till det straff eller den åtgärd som dess egen lag föreskriver för ett likartat brott. När det gäller påföljdens natur, skall straffet eller åtgärden, i den utsträckning det är möjligt, motsvara den påföljd som skall verkställas. Straffet eller påföljden får inte genom sin natur eller längd vara strängare än den påföljd som ådömts i domslandet och straffet får inte heller överstiga straffmaximum i verkställighetslandets lag.

ARTIKEL 11

Omvandling av påföljd

1. Vid omvandling av påföljd skall de i verkställighetslandets lag föreskrivna förfarandet tillämpas. Vid omvandlingen av påföljden gäller att den behöriga myndigheten:

a. skall vara bunden av den bedömning av vad som är styrkt i målet som uttryckligen eller underförstått framgår av den i domslandet meddelade domen;

b. may not convert a sanction involving deprivation of liberty to a pecuniary sanction;

c. shall deduct the full period of deprivation of liberty served by the sentenced person; and

d. shall not aggravate the penal position of the sentenced person, and shall not be bound by any minimum which the law of the administering State may provide for the offence or offences committed.

2. If the conversion procedure takes place after the transfer of the sentenced person, the administering State shall keep that person in custody or otherwise ensure his presence in the administering State pending the outcome of that procedure.

ARTICLE 12

Pardon, amnesty, commutation

Each Party may grant pardon, amnesty or commutation of the sentence in accordance with its Constitution or other laws.

ARTICLE 13

Review of judgment

The sentencing State alone shall have the right to decide on any application for review of the judgment.

ARTICLE 14

Termination of enforcement

The administering State shall terminate enforcement of the sentence as soon as it

b. ne peut convertir une sanction privative de liberté en une sanction pécuniaire;

c. déduira intégralement la période de privation de liberté subie par le condamné; et

d. n'aggravera pas la situation pénale du condamné, et ne sera pas liée par la sanction minimale éventuellement prévue par la législation de l'Etat d'exécution pour la ou les infractions commises.

2. Lorsque la procédure de conversion a lieu après le transfèrement de la personne condamnée, l'Etat d'exécution gardera cette personne en détention ou prendra d'autres mesures afin d'assurer sa présence dans l'Etat d'exécution jusqu'à l'issue de cette procédure.

ARTICLE 12

Grâce, amnistie, commutation

Chaque Partie peut accorder la grâce, l'amnistie ou la commutation de la peine conformément à sa Constitution ou à ses autres règles juridiques.

ARTICLE 13

Révision du jugement

L'Etat de condamnation, seul, a le droit de statuer sur tout recours en révision introduit contre le jugement.

ARTICLE 14

Cessation de l'exécution

L'Etat d'exécution doit mettre fin à l'exécution de la condamnation dès qu'il a été

b. inte får omvandla en påföljd som innebär frihetsberövande till en påföljd som innebär böter;

c. skall avräkna hela den tid, varunder den dömda varit berövad friheten, och

d. inte får försämra den dömdes ställning i straffrättsligt hänseende och att den inte är bunden av de minimistaff som kan vara föreskrivna i verkställighetslandet för det eller de brott som begåtts.

2. Om omvandlingsförfarandet äger rum efter den dömdes överförande, skall verkställighetslandet hålla denne i häkte eller på annat sätt säkerställa hans närvaro i verkställighetslandet i avvaktan på resultatet av förfarandet.

ARTIKEL 12

Benådning, amnesti, omvandling av påföljden

Varje stat kan bevilja benådning, amnesti eller omvandling av påföljden i enlighet med sin författning eller andra lagar.

ARTIKEL 13

Ny prövning av domen

Domlandet skall ensamt ha rätt att besluta angående begäran om ny prövning av domen.

ARTIKEL 14

Avslutande av verkställigheten

Verkställighetslandet skall avsluta verkställigheten av påföljden så snart det av

is informed by the sentencing State of any decision or measure as a result of which the sentence ceases to be enforceable.

ARTICLE 15

Information on enforcement

The administering State shall provide information to the sentencing State concerning the enforcement of the sentence:

- a. when it considers enforcement of the sentence to have been completed;
- b. if the sentenced person has escaped from custody before enforcement of the sentence has been completed; or
- c. if the sentencing State requests a special report.

ARTICLE 16

Transit

1. A Party shall, in accordance with its law, grant a request for transit of a sentenced person through its territory if such a request is made by another Party and that State has agreed with another Party or with a third State to the transfer of that person to or from its territory.

2. A Party may refuse to grant transit:

- a. if the sentenced person is one of its nationals, or
- b. if the offence for which the sentence was imposed is not an offence under its own law.

informé par l'Etat de condamnation de toute décision ou mesure qui a pour effet d'enlever à la condamnation son caractère exécutoire.

ARTICLE 15

Informations concernant l'exécution

L'Etat d'exécution fournira des informations à l'Etat de condamnation concernant l'exécution de la condamnation:

- a. lorsqu'il considère terminée l'exécution de la condamnation;
- b. si le condamné s'évade avant que l'exécution de la condamnation ne soit terminée; ou
- c. si l'Etat de condamnation lui demande un rapport spécial.

ARTICLE 16

Transit

1. Une Partie doit, en conformité avec sa législation, accéder à une demande de transit d'un condamné par son territoire, si la demande est formulée par une autre Partie qui est elle-même convenue avec une autre Partie ou avec un Etat tiers du transfèrement du condamné vers ou à partir de son territoire.

2. Une Partie peut refuser d'accorder le transit :

- a. si le condamné est un de ses ressortissants, ou
- b. si l'infraction qui a donné lieu à la condamnation ne constitue pas une infraction au regard de sa législation.

domslandet underrättats om beslut eller åtgärd som innebär att påföljden inte längre kan verkställas.

ARTIKEL 15

Information om verkställighet

Verkställighetslandet skall lämna domslandet information om verkställighet av påföljden:

- a. när den anser att verkställigheten har fullföljts; eller
- b. om den dömda har rymt från kriminalvårdsanstalt innan påföljden till fullo har verkställts;
- c. om domslandet begär en särskild redogörelse.

ARTIKEL 16

Transitering

1. En fördragsslutande stat skall, i enlighet med sin lagstiftning, bifalla en framställning om transitering för en dömd person över dess område, om en sådan framställning görs av en annan fördragsslutande stat och den staten har kommit överens med en annan fördragsslutande stat eller med en tredje stat om den personens överförande till eller från dess område.

2. En fördragsslutande stat kan vägra transitering:

- a. om den dömda är en av dess egna medborgare, eller
- b. om brottet för vilket påföljden utdömdes inte är ett brott enligt dess egen lag.

3. Requests for transit and replies shall be communicated through the channels referred to in the provisions of Article 5.2 and 3.

4. A Party may grant a request for transit of a sentenced person through its territory made by a third State if that State has agreed with another Party to the transfer to or from its territory.

5. The Party requested to grant transit may hold the sentenced person in custody only for such time as transit through its territory requires.

6. The Party requested to grant transit may be asked to give an assurance that the sentenced person will not be prosecuted, or, except as provided in the preceding paragraph, detained, or otherwise subjected to any restriction on his liberty in the territory of the transit State for any offence committed or sentence imposed prior to his departure from the territory of the sentencing State.

7. No request for transit shall be required if transport is by air over the territory of a Party and no landing there is scheduled. However, each State may, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe at the time of signature or of deposit of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, require that it be notified of any such transit over its territory.

3. Les demandes de transit et les réponses doivent être communiquées par les voies mentionnées aux dispositions de l'article 5.2 et 3.

4. Une Partie peut accéder à une demande de transit d'un condamné par son territoire, formulée par un Etat tiers, si celui-ci est convenu avec une autre Partie du transfert vers ou à partir de son territoire.

5. La Partie à laquelle est demandé le transit peut garder le condamné en détention pendant la durée strictement nécessaire au transit par son territoire.

6. La Partie requise d'accorder le transit peut être invitée à donner l'assurance que le condamné ne sera ni poursuivi, ni détenu, sous réserve de l'application du paragraphe précédent, ni soumis à aucune autre restriction de sa liberté individuelle sur le territoire de l'Etat de transit, pour des faits ou condamnations antérieurs à son départ du territoire de l'Etat de condamnation.

7. Aucune demande de transit n'est nécessaire si la voie aérienne est utilisée au-dessus du territoire d'une Partie et aucun atterrissage n'est prévu. Toutefois, chaque Etat peut, par une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe au moment de la signature ou du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, exiger que lui soit notifié tout transit au-dessus de son territoire.

3. Framställning om transitering och svar därpå skall lämnas på samma sätt som avses i artikel 5.2 och 3.

4. En fördragsslutande stat kan bifalla en av en tredje stat gjord framställning om transitering av en dömd person över dess område om den tredje staten har kommit överens med en annan fördragsslutande stat om överförande till eller från dess område.

5. Den fördragsslutande stat som mottagit en framställning om transitering kan hålla den dömd i fängsligt förvar endast under den tid som krävs för transitering genom dess område.

6. Den fördragsslutande stat som mottagit en framställning om transitering kan anmodas att avge en försäkran att den dömd inte blir åtalad eller, med undantag av vad som föreskrivs i föregående punkt, kvarhållen i häkte eller på annat sätt föremål för frihetsinskränkande åtgärd på transitstatens område på grund av brott som begåtts eller påföljd som har ådömts före den dömdes avresa från domslandets område.

7. Om transitering genom en fördragsslutande stats område sker genom flygtransport och ingen landing där är avsedd krävs inte någon framställning om transitering. Varje fördragsslutande stat kan dock vid depeneringen av instrument rörande ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning genom en till Europarådets generalsekreterare ställd förklaring kräva att bli underrättad om varje sådan transitering genom sitt område.

ARTICLE 17

Language and costs

1. Information under Article 4, paragraphs 2 to 4, shall be furnished in the language of the Party to which it is addressed or in one of the official languages of the Council of Europe.

2. Subject to paragraph 3 below, no translation of requests for transfer or of supporting documents shall be required.

3. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, require that requests for transfer and supporting documents be accompanied by a translation into its own language or into one of the official languages of the Council of Europe or into such one of these languages as it shall indicate. It may on that occasion declare its readiness to accept translations in any other language in addition to the official language or languages of the Council of Europe.

4. Except as provided in Article 6.2.a, documents transmitted in application of this Convention need not be certified.

5. Any costs incurred in the application of this Convention shall be borne by the administering State, except costs incurred exclusively in the territory of the sentencing State.

ARTICLE 17

Langues et frais

1. Les informations en vertu de l'article 4, paragraphes 2 à 4, doivent se faire dans la langue de la Partie à laquelle elles sont adressées ou dans l'une des langues officielles du Conseil de l'Europe.

2. Sous réserve du paragraphe 3 ci-dessous, aucune traduction des demandes de transfèrement ou des documents à l'appui n'est nécessaire.

3. Tout Etat peut, au moment de la signature ou du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, par déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, exiger que les demandes de transfèrement et les pièces à l'appui soient accompagnées d'une traduction dans sa propre langue ou dans l'une des langues officielles du Conseil de l'Europe ou dans celle de ces langues qu'il indiquera. Il peut à cette occasion déclarer qu'il est disposé à accepter des traductions dans toute autre langue en plus de la langue officielle, ou des langues officielles, du Conseil de l'Europe.

4. Sauf l'exception prévue à l'article 6.2.a, les documents transmis en application de la présente Convention n'ont pas besoin d'être certifiés.

5. Les frais occasionnés en appliquant la présente Convention sont à la charge de l'Etat d'exécution, à l'exception des frais occasionnés exclusivement sur le territoire de l'Etat de condamnation.

ARTIKEL 17

Språk och kostnader

1. Information enligt artikel 4, punkterna 2 och 4 skall tillhandahållas på den fördragsslutande stats språk till vilken informationen lämnas eller på något av Europarådets officiella språk.

2. Med förbehåll för vad som sägs i punkt 3 nedan skall översättning av framställning om överförande eller av bilagor till en sådan framställning inte krävas.

3. En fördragsslutande stat kan vid deponeringen av instrument rörande ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning genom en till Europarådets generalsekreterare ställd förklaring kräva att en framställning om överförande med bilagor skall åtföljas av en översättning till dess eget språk eller till ett av Europarådets officiella språk eller till det av dessa språk som den anger. Den kan vid detta tillfälle förklara sig beredd att godkänna översättningar till varje annat språk utöver ett eller flera av Europarådets officiella språk.

4. Med undantag av vad som föreskrivs i artikel 6.2a behöver handlingar som överlämnats i enlighet med bestämmelserna i denna konvention inte legaliseras.

5. Kostnader som uppkommer i samband med tillämpningen av denna konvention skall bäras av verkställighetslandet, med undantag av kostnader som uppkommer uteslutande på domslandets område.

ARTICLE 18

Signature and entry into force

1. This Convention shall be open for signature by the member States of Council of Europe and non-member States which have participated in its elaboration. It is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

2. This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which three member States of the Council of Europe have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1.

3. In respect of any signatory State which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the deposit of the instrument of ratification, acceptance or approval.

ARTICLE 19

Accession by non-member States

1. After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting the Contracting States, may invite any State not a member of the Council and not mentioned in Article

ARTICLE 18

Signature et entrée en vigueur

1. La présente Convention est ouverte à la signature des Etats membres du Conseil de l'Europe et des Etats non membres qui ont participé à son élaboration. Elle sera soumise à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

2. La présente Convention entrera en vigueur le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de trois mois après la date à laquelle trois Etats membres du Conseil de l'Europe auront exprimé leur consentement à être liés par la Convention, conformément aux dispositions du paragraphe 1.

3. Pour tout Etat signataire qui exprimera ultérieurement son consentement à être lié par la Convention, celle-ci entrera en vigueur le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de trois mois après la date du dépôt de l'instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

ARTICLE 19

Adhésion des Etats non membres

1. Après l'entrée en vigueur de la présente Convention, le Comité des Ministres du Conseil de l'Europe pourra, après avoir consulté les Etats contractants, inviter tout Etat non membre du Conseil et non mentionné

ARTIKEL 18

Undertecknande och ikraftträdande

1. Denna konvention är öppen för undertecknande av Europarådets medlemsstater samt för icke-medlemsstater som har deltagit i utarbetandet av konventionen. Den skall ratificeras, godtagas eller godkännas. Instrument rörande ratifikation, godtagande eller godkännande skall deponeras hos Europarådets generalsekreterare.

2. Denna konvention träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då tre medlemsstater i Europarådet har förklarat sig bundna till konventionen i enlighet med bestämmelserna i punkt 1.

3. I förhållande till en signatarstat som senare förklarar sig bunden till konventionen träder den i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då instrumentet rörande ratifikation, godtagande eller godkännande har deponerats.

ARTIKEL 19

Icke-medlemsstaters anslutning

1. Sedan denna konvention har trätt i kraft kan Europarådets ministerkommitté, efter samråd med de fördragsslutande staterna, inbjuda en stat som inte är medlem av rådet och som inte nämns i artikel 18.1 att

18.1 to accede to this Convention, by a decision taken by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Contracting States entitled to sit on the Committee.

2. In respect of any acceding State, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

ARTICLE 20

Territorial application

1. Any State may at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.

2. Any State may at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such declaration by the Secretary General.

3. Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be with-

à l'article 18.1. à adhérer à la présente Convention, par une décision prise à la majorité prévue à l'article 20.d du Statut du Conseil de l'Europe, et à l'unanimité des représentants des Etats Contractants ayant le droit de siéger au Comité.

2. Pour tout Etat adhérent, la Convention entrera en vigueur le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de trois mois après la date du dépôt de l'instrument d'adhésion près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

ARTICLE 20

Application territoriale

1. Tout Etat peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation ou d'adhésion, désigner le ou les territoires auxquels s'appliquera la présente Convention.

2. Tout Etat peut, à tout autre moment par la suite, par une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, étendre l'application de la présente Convention à tout autre territoire désigné dans la déclaration. La Convention entrera en vigueur à l'égard de ce territoire le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de trois mois après la date de réception de la déclaration par le Secrétaire Général.

3. Toute déclaration faite en vertu des deux paragraphes précédents pourra être retirée, en ce qui concerne tout territoire désigné

ansluta sig till denna konvention. Ett beslut härom kräver sådan majoritet som föreskrivs i artikel 20. d i Europarådets stadgar och måste enhälligt biträdas av ombuden för de fördragslutande stater som har rätt att representeras i kommittén.

2. I förhållande till en stat som ansluter sig träder konventionen i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då instrumentet rörande anslutningen deponerades hos Europarådets generalsekreterare.

ARTIKEL 20

Territoriell tillämpning

1. Varje stat kan vid undertecknandet eller vid deponeringen av instrument rörande ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning närmare ange det eller de områden beträffande vilka konventionen skall tillämpas.

2. Varje stat kan vid vilken som helst senare tidpunkt, genom förklaring ställd till Europarådets generalsekreterare, utsträcka tillämpningen av denna konvention till vilket som helst annat område som anges i förklaringen. Med avseende på ett sådant område träder konventionen i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då generalsekreteraren mottog förklaringen.

3. En förklaring som avgetts i enlighet med de båda föregående punkterna kan, beträffande område som har angetts i förklaringen, återtogs

drawn by a notification addressed to the Secretary General. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

ARTICLE 21

Temporal application

This Convention shall be applicable to the enforcement of sentences imposed either before or after its entry into force.

ARTICLE 22

Relationship to other Conventions and Agreements

1. This Convention does not affect the rights and undertakings derived from extradition treaties and other treaties on international cooperation in criminal matters providing for the transfer of detained persons for purposes of confrontation or testimony.

2. If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty on the transfer of sentenced persons or otherwise have established their relations in this matter, or should they in future do so, they shall be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate those relations accordingly, in lieu of the present Convention.

3. The present Convention does not affect the right of States party to the European Convention on the International Validity of Crim-

dans cette déclaration, par notification adressée au Secrétaire Général. Le retrait prendra effet le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de trois mois après la date de réception de la notification par le Secrétaire Général.

ARTICLE 21

Application dans le temps

La présente Convention sera applicable à l'exécution des condamnations prononcées soit avant soit après son entrée en vigueur.

ARTICLE 22

Relations avec d'autres conventions et accords

1. La présente Convention ne porte pas atteinte aux droits et obligations découlant des traités d'extradition et autres traités de coopération internationale en matière pénale prévoyant le transfèrement de détenus à des fins de confrontation ou de témoignage.

2. Lorsque deux ou plusieurs Parties ont déjà conclu ou concluront un accord ou un traité sur le transfèrement des condamnés ou lorsqu'ils ont établi ou établiront d'une autre manière leurs relations dans ce domaine, ils auront la faculté d'appliquer ledit accord, traité ou arrangement au lieu de la présente Convention.

3. La présente Convention ne porte pas atteinte au droit des Etats qui sont Parties à la Convention européenne sur la valeur interna-

genom en underrättelse ställd till generalsekreteraren. Återtagandet träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då generalsekreteraren mottog underrättelsen.

ARTIKEL 21

Temporär tillämpning

Denna konvention skall tillämpas på verkställigheten av påföljder som ådömts såväl före som efter konventionens ikraftträdande.

ARTIKEL 22

Förhållande till andra konventioner och avtal

1. Denna konvention inverkar inte på de rättigheter och åtaganden enligt utlämningsavtal och andra avtal om internationellt samarbete i straffrättsliga frågor, som medger överförande av häktade personer för konfrontation eller vittnesmål.

2. Om två eller flera fördragslutande stater redan har ingått en överenskommelse eller ett avtal om överförande av dömda personer eller på annat sätt har reglerat sina förhållanden med varandra i detta ämne, eller om de skulle göra så i framtiden, har de rätt att tillämpa denna överenskommelse eller detta avtal eller att reglera sina förhållanden med hänsyn härtill i stället för att tillämpa denna konvention.

3. Denna konvention inverkar inte på den rättighet som tillkommer fördragslutande stat enligt den europeiska konventionen om

inal Judgments to conclude bilateral or multilateral agreements with one another on matters dealt with in that Convention in order to supplement its provisions or facilitate the application of the principles embodied in it.

4. If a request for transfer falls within the scope of both the present Convention and the European Convention on the International Validity of Criminal Judgments or another agreement or treaty on the transfer of sentenced persons, the requesting State shall, when making the request, indicate on the basis of which instrument it is made.

ARTICLE 23

Friendly settlement

The European Committee on Crime Problems of the Council of Europe shall be kept informed regarding the application of this Convention and shall do whatever is necessary to facilitate a friendly settlement of any difficulty which may arise out of its application.

ARTICLE 24

Denunciation

1. Any Party may at any time denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

2. Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date

tionale des jugements répressifs de conclure entre elles des accords bilatéraux ou multilatéraux, relatifs aux questions réglées par cette Convention, pour en compléter les dispositions ou pour faciliter l'application des principes dont elle s'inspire.

4. Si une demande de transfèrement tombe dans le champ d'application de la présente Convention et de la Convention européenne sur la valeur internationale des jugements répressifs ou d'un autre accord ou traité sur le transfèrement des condamnés, l'Etat requérant doit, lorsqu'il formule la demande, préciser en vertu de quel instrument la demande est formulée.

ARTICLE 23

Règlement amiable

Le Comité européen pour les problèmes criminels suivra l'application de la présente Convention et facilitera au besoin le règlement amiable de toute difficulté d'application.

ARTICLE 24

Dénonciation

1. Toute Partie peut, à tout moment, dénoncer la présente Convention en adressant une notification au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

2. La dénonciation prendra effet le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de trois mois après la date de réception de

brottmålsdoms internationella rättsverkningar att ingå bilaterala och multilaterala överenskommelser med varandra i ämnen som behandlas i den konventionen för att göra tillägg till dess bestämmelser eller underlätta tillämpningen av dess principer.

4. Om en framställning om överförande faller inom ramen både för denna konvention och för den europeiska konventionen om brottmålsdoms internationella rättsverkningar eller för någon annan överenskommelse eller något annat avtal om överförande av dömda, skall den anmodande staten när framställningen görs ange på grundval av vilket instrument detta sker.

ARTIKEL 23

Vänskaplig lösning

Europarådets europeiska kommitté om brottsfrågor skall hållas underrättad om tillämpningen av denna konvention och skall göra vad som behövs för att underlätta en vänskaplig lösning av varje svårighet som kan uppstå vid tillämpningen.

ARTIKEL 24

Uppsägning

1. En fördragsslutande stat kan när som helst säga upp denna konvention genom en till Europarådets generalsekreterare ställd underrättelse.

2. Uppsägningen träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då ge-

of receipt of the notification by the Secretary General.

3. The present Convention shall, however, continue to apply to the enforcement of sentences of persons who have been transferred in conformity with the provisions of the Convention before the date on which such a denunciation takes effect.

ARTICLE 25

Notifications

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention and any State which has acceded to this Convention of:

- a. any signature;
- b. the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c. any date of entry into force of this Convention in accordance with Articles 18.2 and 3, 19.2 and 20.2 and 3;
- d. any other act, declaration, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Strasbourg, this 21st day of March 1983, in English and French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified co-

la notification par le Secrétaire Général.

3. Toutefois, la présente Convention continuera à s'appliquer à l'exécution des condamnations de personnes transférées conformément à ladite Convention avant que la dénonciation ne prenne effet.

ARTICLE 25

Notifications

Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe notifiera aux Etats membres du Conseil de l'Europe, aux Etats non membres qui ont participé à l'élaboration de la présente Convention ainsi qu'à tout Etat ayant adhéré à celle-ci:

- a. toute signature;
- b. le dépôt de tout instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion;
- c. toute date d'entrée en vigueur de la présente Convention conformément à ses articles 18.2 et 3, 19.2 et 20.2 et 3;
- d. tout autre acte, déclaration, notification ou communication ayant trait à la présente Convention.

En foi de quoi, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé la présente Convention.

Fait à Strasbourg, le 21 mars 1983, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire, qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe en communiquera copie certifiée con-

neralsekreteraren mottog underrättelsen.

Denna konvention skall emellertid försättningsvis tillämpas på verkställighet av påföljder beträffande personer som har överförs i enlighet med konventionens föreskrifter före den dag då en sådan uppsägning träder i kraft.

ARTIKEL 25

Underrättelser

Europarådets generalsekreterare skall underrätta Europarådets medlemsstater, de icke-medlemsstater som har deltagit i utarbetandet av denna konvention och varje stat som har anslutit sig till denna konvention om:

- a. undertecknande;
- b. deponering av ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument;
- c. dagar för konventionens ikraftträdande enligt artiklarna 18.2 och 3, 19.2 och 20.2 och 3;

d. andra åtgärder, förklaringar, underrättelser eller meddelanden som rör denna konvention.

Till bekräftelse härav har undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade, undertecknat denna konvention.

Som skedde i Strasbourg den 21 mars 1983 på engelska och franska, vilka båda texter äger lika vitsord, i ett exemplar, som skall förvaras i Europarådets arkiv. Europarådets generalsekreterare skall översända bestyrkt avskrift därav till varje medlemsstat i Europarådet och

pies to each member State of the Council of Europe, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention, and to any State invited to accede to it.

forme à chacun des Etats membres du Conseil de l'Europe, aux Etats non membres qui ont participé à l'élaboration de la présente Convention et à tout Etat invité à adhérer à celle-ci.

till varje stat som har inbjudits att ansluta sig till denna konvention.

Förslag till**Lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom**

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

dels att i 1, 3, 8, 34, 36, 37 och 41 §§ ordet "Konungen" skall bytas ut mot "regeringen".

dels att i lagen skall införas tre nya paragrafer, 25 a, 25 b och 27 §§, med nedan angivna lydelse,

dels att 2, 4, 6, 25, 26 och 33 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

2 §

Avser förordnande enligt 1 § verkställighet av dom eller annat avgörande *meddelat i främmande stat som tillträtt* den i Haag den 28 maj 1970 undertecknade europeiska konventionen om brottmålsdoms internationella rättsverkningar (brottmålsdomskonventionen) eller avser förordnandet verkställighet i *sådan* stat av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats av svensk domstol eller annan svensk myndighet, gäller 4–41 §§, i den mån ej annat anges i förordnandet.

Avser förordnande enligt 1 § verkställighet av dom eller annat avgörande *enligt* den i Haag den 28 maj 1970 undertecknade europeiska konventionen om brottmålsdoms internationella rättsverkningar (brottmålsdomskonventionen) eller avser förordnandet verkställighet *enligt den konventionen i främmande* stat av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats av svensk domstol eller annan svensk myndighet, gäller 4–41 §§, i den mån ej annat anges i förordnandet.

Gäller förordnande *annan* främmande stat än *som sägs i första stycket*, meddelar *Konungen* bestämmelser om prövning av fråga om verkställighet i Sverige av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i den främmande staten eller fråga om verkställighet i den främmande staten av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i Sverige. Bestämmelserna i 25–34 §§ gäller dock i tillämpliga delar.

Har förordnandet *föranletts av annan överenskommelse med* främmande stat än *brottmålsdomskonventionen*, meddelar *regeringen* bestämmelser om prövning av fråga om verkställighet i Sverige av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i den främmande staten eller fråga om verkställighet i den främmande staten av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagats eller beslutats i Sverige. Bestämmelserna i 25–34 §§ gäller dock i tillämpliga delar.

4 §

Med europeisk brottmålsdom förstås i denna lag dom eller annat avgörande varigenom domstol eller annan myndighet i stat som tillträtt

Med europeisk brottmålsdom förstås i denna lag dom eller annat avgörande varigenom domstol eller annan myndighet i stat som tillträtt

Nuvarande lydelse

brottmålsdomskonventionen har ådömt eller ålagt någon påföljd för brott eller förklarar egendom förverkad.

Föreslagen lydelse

brottmålsdomskonventionen har ådömt eller ålagt någon påföljd för brott eller förklarar egendom förverkad.

Bestämmelserna i denna lag om europeisk brottmålsdom gäller dock inte i fråga om ett avgörande som skall verkställas här i landet med tillämpning av annan överenskommelse med främmande stat än brottmålsdomskonventionen.

Med utevarodom förstås i denna lag sådant i första stycket angivet avgörande som meddelats här i landet eller i främmande stat av domstol eller annan myndighet utan att den dömda eller den mot vilken beslut om förverkande riktats har varit personligen närvarande vid förhandling i saken inför domstol.

Vad nedan i denna lag sägs om påföljd gäller även förverkande, om ej annat särskilt föreskrives.

6 §

Framställning om verkställighet av europeisk brottmålsdom kan avslås

1. om gärning som påföljden avser utgör politiskt eller militärt brott,
2. om det finnes grundad anledning antaga att domen föranletts eller den däri bestämda påföljden skärpts av hänsyn till ras, religion, nationalitet eller politisk åsikt,
3. om gärning som påföljden avser omfattas av här i landet pågående förundersökning, väckt åtal, utfärdat strafföreläggande eller föreläggande av ordningsbot, eller om beslut har meddelats att åtal för gärningen ej skall väckas eller fullföljas,
4. om gärning som påföljden avser icke har begåtts i den stat där påföljden bestämts,
5. om påföljden ej kan verkställas här i landet,
6. om det kan antagas att påföljden kan verkställas i den främmande staten,
7. om den dömda vid tiden för brottet ej fyllt femton år,
8. om en tillämpning av 35 kap. 7–10 §§ eller 36 kap. 10 § brottsbalken skulle innebära att påföljden bortfallit.

Har i den främmande staten vidtagits åtgärd som enligt lagen i den staten medför att tiden för bortfallande av påföljd uppskjutes, skall åtgärden ha samma verkan här i landet vid tillämpning av första stycket 8.

25 §

Skall enligt förordnande som avses i 2 § andra stycket eller 3 § verkställighet ske här i landet av påföljd för brott, för vilket lagföring ägt rum i främmande stat, vilken ej tillträtt brottmålsdomskonvention-

Skall i annat fall än då 5–24 §§ är tillämpliga verkställighet ske här i landet av påföljd för brott, för vilket lagföring ägt rum i främmande stat, gäller i fråga om sådan verkställighet vad som är föreskrivet om

Nuvarande lydelse

en, gäller i fråga om sådan verkställighet vad som är föreskrivet om verkställighet av påföljd som ådömts genom svensk domstols lagakraftägande dom, om ej annat följer av vad nedan sägs.

Skall enligt förordnandet verkställighet ske i Sverige utan att ny påföljd bestämts här i landet av domstol eller annan myndighet enligt svensk lag, får verkställighet äga rum utan hinder av att påföljden är strängare än som enligt svensk lag kunnat följa på brottet eller brotten. Ådömda böter får verkställas, även om bötesbeloppet överstiger det högsta bötesbelopp som kunnat ådömas enligt svensk lag. Innebär den ådömda påföljden frihetsberövande, gäller bestämmelserna i svensk lag om verkställighet av påföljd av närmast motsvarande art.

Verkställighet i fall som avses i denna paragraf får icke i något fall ske på sådant sätt att påföljden blir att anse som strängare än den påföljd som ådömts i den främmande staten. Vid verkställighet enligt andra stycket skall, i den mån det kan ske, den dömda räknas till godo vad han kan ha utstått av påföljden i den främmande staten samt tid varunder han med anledning av brott som avses med påföljden varit anhållen eller häktad i den främmande staten eller här i landet.

Föreslagen lydelse

verkställighet av påföljd som ådömts genom svensk domstols lagakraftägande dom, om ej annat följer av vad nedan sägs.

Skall verkställigheten ske i Sverige utan att ny påföljd bestämts här i landet av domstol eller annan myndighet enligt svensk lag, får verkställighet äga rum utan hinder av att påföljden är strängare än som enligt svensk lag kunnat följa på brotten. Ådömda böter får verkställas, även om bötesbeloppet överstiger det högsta bötesbelopp som kunnat ådömas enligt svensk lag. Innebär den ådömda påföljden frihetsberövande, gäller bestämmelserna i svensk lag om verkställighet av påföljd av närmast motsvarande art.

Verkställighet i fall som avses i denna paragraf får icke i något fall ske på sådant sätt att påföljden blir att anse som strängare än den påföljd som ådömts i den främmande staten. Vid verkställighet enligt andra stycket skall, i den mån det kan ske och är medgivet enligt den överenskommelse med främmande stat som är i fråga, den dömda räknas till godo vad han kan ha utstått av påföljden i den främmande staten samt tid varunder han med anledning av brott som avses med påföljden varit anhållen eller häktad i den främmande staten eller här i landet.

Om verkställighet här i landet enligt den i Strasbourg den 21 mars 1983 undertecknade konventionen om överförande av dömda personer (överförandekonventionen) finns härutöver bestämmelser i 25 a och 25 b §§.

25 a §

Verkställighet av frihetsberövande påföljd som på grund av

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

brottslig gärning har ådömts eller beslutats av domstol i en stat som har tillträtt överförandekonventionen får med tillämpning av nämnda konvention ske i Sverige om

1. den dömda är svensk medborgare eller har hemvist här,

2. den dömda har samtyckt till att verkställighet sker i Sverige,

3. den gärning som påföljden avser motsvarar brott enligt svensk lag, och

4. den tid för frihetsberövande som återstod när framställning om verkställighet kom in uppgick till minst sex månader eller särskilda skäl talar för att verkställigheten ändå förs över till Sverige.

Framställning om verkställighet i Sverige görs av behörig myndighet i den främmande staten hos utrikesdepartementet och prövas av regeringen. Regeringen kan också själv göra framställning hos främmande stat om att verkställigheten skall ske i Sverige.

25 b §

Bifalls en framställning som avses i 25 a §, kan regeringen efter omständigheterna:

1. Överlämna åt riksåklagaren att göra ansökan hos rätten om att ny påföljd skall bestämmas för gärningen. För sådant fall gäller 9 §, 10 § andra stycket, 11–13 och 15 §§ samt 17 § andra stycket första meningen i tillämpliga delar. Påföljden får dock inte bestämmas till enbart böter.

2. Förordna att verkställighet eller fortsatt verkställighet skall ske i Sverige av den påföljd som har bestämts i den främmande staten enligt de närmare föreskrifter som regeringen meddelar.

I fall som avses i denna paragraf tillämpas 24 § första och andra styckena på motsvarande sätt.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

26 §

Fråga om verkställighet i främmande stat av här i landet ådömd eller ålagd påföljd i fall som omfattas av förordnande enligt 1 § upptages av kriminalvårdsstyrelsen eller, i fråga om verkställighet av böter eller förverkande, annan myndighet som *Konungen* bestämmer. Framställning om verkställighet får ej göras, om med motsvarande tillämpning av 5 § andra stycket 1–8 hinder mot verkställighet i den främmande staten kan antagas föreligga.

Framställning om verkställighet av frihetsberövande påföljd får ej göras, om den dömda är svensk medborgare och själv motsätter sig åtgärden. Uppkommer fråga om verkställighet av frihetsberövande påföljd som ådömts eller ålagts annan än svensk medborgare, skall *den centrala utlänningsmyndigheten* höras, om icke den dömda samtycker till åtgärden. Avstyrker *utlänningsmyndigheten* att framställning göres, underställes ärendet *Konungen* för avgörande.

Har *Konungen* enligt 3 § förordnat, att verkställighet av påföljd i visst fall får anförtros myndighet i främmande stat, ombesörjer kriminalvårdsstyrelsen att framställning om verkställighet göres i den främmande staten.

Fråga om verkställighet i främmande stat av här i landet ådömd eller ålagd påföljd i fall som omfattas av förordnande enligt 1 § upptages av kriminalvårdsstyrelsen eller, i fråga om verkställighet av böter eller förverkande, annan myndighet som *regeringen* bestämmer. Framställning om verkställighet får ej göras, om med motsvarande tillämpning av 5 § andra stycket 1–8 eller 25 a § första stycket hinder mot verkställighet i den främmande staten kan antagas föreligga.

Framställning om verkställighet av frihetsberövande påföljd får ej i *något fall* göras, om den dömda är svensk medborgare och själv motsätter sig åtgärden. Uppkommer fråga om verkställighet av frihetsberövande påföljd som ådömts eller ålagts annan än svensk medborgare, skall *invandrarverket* höras, om icke den dömda samtycker till åtgärden. Avstyrker *invandrarverket* att framställning göres underställes ärendet *regeringen* för avgörande.

Har *regeringen* enligt 3 § förordnat att verkställighet av påföljd i visst fall får anförtros myndighet i främmande stat, ombesörjer kriminalvårdsstyrelsen att framställning om verkställighet göres i den främmande staten.

27 §¹

Görs med åberopande av överförandekonventionen framställning av myndighet i främmande stat om att verkställighet av svensk dom skall anordnas i den staten, prövas framställningen av kriminalvårdsstyrelsen med motsvarande tillämpning av 25 a § första stycket.

¹ Förutvarande 27 § upphävd genom 1973: 136.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

33 §

Är i fall då framställning om verkställighet av frihetsberövande påföljd har gjorts enligt 26 § den dömde berövad friheten här i landet eller uppehåller han sig eljest här, skall han överföras till den främmande statens område *så snart den staten meddelat att framställningen bifallits samt, när framställning gjorts enligt 26 § tredje stycket, utfäst sig att, i den mån icke medgivande som avses i 34 § har lämnats, iakttaga vad som enligt 23 § gäller här i landet för det fall att någon som är berövad friheten i främmande stat överföres till Sverige för verkställighet av påföljd som ådömts honom i den staten.*

Första stycket gäller ej, om den främmande staten meddelar att den avstår från att verkställa påföljden.

Är i fall då framställning om verkställighet av frihetsberövande påföljd har gjorts enligt 26 § eller 27 § den dömde berövad friheten här i landet eller uppehåller han sig eljest här, skall han överföras till den främmande statens område så snart framställningen bifallits samt, när framställning gjorts enligt 26 § tredje stycket, *den främmande staten har* utfäst sig att, i den mån icke medgivande som avses i 34 § har lämnats, iakttaga vad som enligt 23 § gäller här i landet för det fall att någon som är berövad friheten i främmande stat överföres till Sverige för verkställighet av påföljd som ådömts honom i den staten.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Utkast till**Förordning****om ändring i förordningen (1977: 178) med vissa bestämmelser om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom**

Härigenom föreskrivs i fråga om förordningen (1977: 178) med vissa bestämmelser om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

dels att nuvarande 13 och 14 §§ skall betecknas 20 och 21 §§,

dels att rubriken närmast före 13 § skall sättas närmast före nya 20 §,

dels att 1 § skall ha nedan angivna lydelse,

dels att närmast före rubriken "Inledande bestämmelser" skall införas en ny rubrik av nedan angivna lydelse,

dels att i förordningen skall införas sju nya paragrafer, 13–19 §§ samt närmast före 13, 15 och 17 §§ nya rubriker av nedan angivna lydelse.

Verkställighet enligt den europeiska konventionen den 23 maj 1970 om brottmålsdoms internationella rättsverkningar (brottmålsdomskonventionen)*Inledande bestämmelser*

1 §¹ Påföljd som avses i 1 § första stycket lagen (1972: 260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom får verkställas i Sverige enligt nämnda lag om påföljden har ådömts eller beslutats i följande stater som har tillträtt brottmålsdomskonventionen: Cypern, Danmark, Norge, Turkiet eller Österrike.

Verkställighet av påföljd som avses i 1 § andra stycket lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom får anförtros åt myndighet i Cypern, Danmark, Norge, Turkiet eller Österrike under de förutsättningar som anges i samma lag.

Verkställighet enligt konventionen den 21 mars 1983 om överförande av dömda personer (överförandekonventionen)*Inledande bestämmelser*

13 § Frihetsberövande påföljd får verkställas i Sverige enligt lagen (1972: 260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom, om påföljden har ådömts eller beslutats i följande stater som har tillträtt överförandekonventionen:

Verkställighet av fängelsestraff som har ådömts här i landet får anförtros myndighet — — — under de förutsättningar som anges i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

14 § Den dömda skall skriftligen underrättas angående beslut om överförande av verkställighet enligt överförandekonventionen.

¹ Senaste lydelse 1980: 979.

15 § Framställning från främmande stat om verkställighet i Sverige enligt 13 § första stycket skall göras skriftligen och vara åtföljd av de handlingar som anges i 4 § och övriga handlingar av betydelse för frågans bedömning. Vid framställningen skall vara fogat bevis om att den dömda eller laglig ställföreträdare för honom har samtyckt till att verkställigheten överförs till Sverige.

16 § Framställning från Sverige hos främmande stat om verkställighet här i landet enligt överförandekonventionen görs av utrikesdepartementet hos behörig myndighet i den främmande staten.

Verkställighet utomlands

17 § Om verkställigheten av ett här i landet ådömt fängelsestraff kan anförtros åt myndighet i annan stat enligt 13 § andra stycket, skall den dömda genom kriminalvårdsstyrelsens försorg upplysas om detta och om innebörden av att verkställigheten överförs. Begär den dömda i ett sådant fall själv att verkställigheten överförs, skall kriminalvårdsstyrelsen underätta behörig myndighet i den främmande staten om detta. Därvid skall anges den dömdes födelse- och födelseort och hemvist, brottens beskaffenhet samt påföljdens art och längd.

18 § Förklaring rörande samtycke som avses i 25 a § första stycket 4 lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom avges inför styresman vid kriminalvårdsanstalt eller föreståndare för allmänt häkte eller inför polismyndighet. Den som mottar förklaringen skall förvissa sig om att den dömda avgett förklaringen med full vetskap om dess innebörd. Anteckning om förklaring skall göras i protokoll eller dokumenteras på annat lämpligt sätt.

19 § Framställning som avses i 27 § lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom inges till utrikesdepartementet, som vidarebefordrar den till kriminalvårdsstyrelsen.

Denna förordning träder i kraft den

Sammanställning av remissyttrandena över departementspromemorian (dnr 2574-83) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

1 Remissinstanser

Efter remiss har yttranden över promemorian avgetts av Svea hovrätt, Stockholms tingsrätt, kammarrätten i Jönköping, domstolsverket, riksåklagaren, rikspolisstyrelsen, kriminalvårdsstyrelsen, statens invandrarverk, Sveriges advokatsamfund och Sveriges domareförbund.

2 Remissyttrandena

2.1 Allmänt

Enligt *Svea hovrätt* kan verkställighet i ett främmande land i realiteten innebära särskilt stora påfrestningar för utlänningen, inte minst om utvisning skall följa på det avtjänade straffet. För dem som är ansvariga för verkställigheten kan den intagnes främlingskap orsaka särskilda problem och kostnader. Det är därför enligt hovrätten betydelsefullt med åtgärder som underlättar överföring av straffverkställighet till den dömdes hemland, i synnerhet när det gäller långvariga frihetsberövanden.

2.2 Sveriges tillträde till överförandekonventionen

Enligt *Svea hovrätt* kan man som berörts i promemorian mot ett svenskt tillträde till överförandekonventionen åberopa olägenheterna av att två konventioner jämsides skall reglera i stort sett samma slags frågor men på skilda sätt. Med hänsyn bl. a. till att det är viktigt att ett ökat internationellt samarbete kommer till stånd när det gäller överföring av straffverkställighet, tillstyrker hovrätten att Sverige tillträder överförandekonventionen. Tillträdet bör emellertid enligt hovrätten kunna anstå till dess det står klart att konventionen kommer att tillträdas av ett beaktansvärt antal av de stater som inte har tillträtt brottmålsdomskonventionen.

Stockholms tingsrätt delar den i promemorian framförda uppfattningen att Sverige inte bör ställa sig utanför det avsedda samarbetet. Det framstår för tingsrätten som angeläget att möjligheterna till bemästrande av de problem som brottslighetens internationalisering medför, förbättras genom tillskapande av bestämmelser om överförande av verkställighet som kan förväntas komma till ökad tillämpning.

Kammarrätten i Jönköping och *domstolsverket* tillstyrker att Sverige tillträder överförandekonventionen med de förklaringar som förordas i promemorian.

Också *rikspolisstyrelsen* tillstyrker att Sverige tillträder konventionen. Styrelsen framhåller emellertid att ett förenklat förfarande inte får leda till att straff, utdömda i utlandet i realiteten lindras genom verkställighet i Sverige. En sådan praxis skulle enligt styrelsen i förhållande till många länder försvåra ett effektivt samarbete bland annat på narkotikabekämpningens område.

Kriminalvårdsstyrelsen som också tillstyrker att Sverige tillträder konventionen delar uppfattningen att brottmålskonventionen inte motsvarar de förväntningar som funnits beträffande ökade möjligheter för överflyttning av verkställighet. Enligt styrelsen är det svårt att bedöma hurvida överförandekonventionen kommer att medföra någon förbättring av den nuvarande situationen, men styrelsen för sin del anser att den sannolikt kommer att medföra en förbättring i de fall en överflyttning av straffverkställighet för svenska medborgare som är intagna i utomnordiska fängelser aktualiseras. Konventionen kommer därvid troligen att innebära en avsevärd förenkling av förfarandet.

Inte heller *Sveriges domareförbund* och *statens invandrarverk* har något att erinra mot att Sverige tillträder konventionen.

2.3 Lagstiftning

Svea hovrätt tillstyrker att konventionstexten omarbetas till lag med transformationsmetoden och att de bestämmelser som behövs arbetas in i IVL. Hovrätten anser att det i promemorian föreslagna nya fjärde stycket till 25 § IVL bör placeras under IVL:s inledande bestämmelser, eventuellt i 2 §, med någon justering. Definitionen i 4 § av begreppet europeisk brottmålsdom torde enligt hovrätten kunna förenklas på så vis att man i nämnda paragraf direkt knyter an till brottmålsdomskonventionen. Vidare kan rubriken till 5–24 §§ ges lydelsen "Verkställighet i Sverige enligt brottmålsdomskonventionen" och rubriken till 25, 25a och 25b §§ lydelsen "Verkställighet i Sverige av utländsk brottmålsdom i annat fall".

Stockholms tingsrätt delar uppfattningen att en omfattande överarbetning av internationella verkställighetslagen kan anstå till dess praktisk erfarenhet föreligger.

Den ökning av antalet fall av överförande av verkställighet som den nya konventionen förhoppningsvis kan leda till torde enligt tingsrätten inte behöva föranleda någon oro vad gäller tingsrättens arbetsbelastning även om den samlade effekten av dylika forumregler kan förtjäna att hållas i minnet.

Kammarrätten i Jönköping tillstyrker de föreslagna lagändringarna.

Också enligt *domstolsverket* kan förslagen till ändring av IVL läggas till grund för lagstiftning.

Enligt domstolsverkets mening bör man dock överväga om inte de grunder som bör föranleda att verkställighet enligt överförandekonventionen vägras, bör preciseras och komma till uttryck i lagtexten.

Riksåklagaren ställer sig bakom uppfattningen, att en mera grundlig revision av internationella verkställighetslagen bör anstå till dess man får större erfarenhet beträffande tillämpningen av brottmålsdoms- och överförandekonventionerna. Mot denna bakgrund synes enligt riksåklagaren den sistnämnda konventionen nu kunna arbetas in i lagen på det sätt som föreslås i promemorian.

Enligt *kriminalvårdsstyrelsen* bör ställföreträdare vid ordinarie befattningshavares förfall äga befogenhet att uppta förklaring angående samtycke till överförande av straffverkställighet.

Statens invandrarverk erinrar om att Sverige i andra sammanhang har gett begreppet "national" en förhållandevis vidsträckt tolkning. I anslutning till förslaget att Sverige bör avge en förklaring som innebär att med "national" i konventionens mening även skall avses i verkställighetslandet domicilierade utlänningar vill verket erinra om att en kontroll av den dömdes status i Sverige bör företas innan något beslut fattas om överförande av verkställighet. Detta är dock endast nödvändigt i fråga om personer som inte är medborgare i något av de nordiska länderna.

En förutsättning för att verkställighet skall överföras bör enligt verkets mening vara att den dömda, om han är medborgare i ett utomnordiskt land, innehar uppehålls- och arbetstillstånd för bosättning (alternativt permanent uppehållstillstånd), eller att hans tillstånd, om det har löpt ut, kan förnyas.

Enligt domstolsverkets mening bör man dock överväga om inte de grunder som bör föranleda att verkställighet enligt överförandekonventionen vägras, bör preciseras och komma till uttryck i lagtexten.

Riksåklagaren ställer sig bakom uppfattningen, att en mera grundlig revision av internationella verkställighetslagen bör anstå till dess man får större erfarenhet beträffande tillämpningen av brottmålsdoms- och överförandekonventionerna. Mot denna bakgrund synes enligt riksåklagaren den sistnämnda konventionen nu kunna arbetas in i lagen på det sätt som föreslås i promemorian.

Enligt *kriminalvårdsstyrelsen* bör ställföreträdare vid ordinarie befattningshavares förfall äga befogenhet att uppta förklaring angående samtycke till överförande av straffverkställighet.

Statens invandrarverk erinrar om att Sverige i andra sammanhang har gett begreppet "national" en förhållandevis vidsträckt tolkning. I anslutning till förslaget att Sverige bör avge en förklaring som innebär att med "national" i konventionens mening även skall avses i verkställighetslandet domicilierade utlänningar vill verket erinra om att en kontroll av den dömdes status i Sverige bör företas innan något beslut fattas om överförande av verkställighet. Detta är dock endast nödvändigt i fråga om personer som inte är medborgare i något av de nordiska länderna.

En förutsättning för att verkställighet skall överföras bör enligt verkets mening vara att den dömda, om han är medborgare i ett utomnordiskt land,

innehar uppehålls- och arbetstillstånd för bosättning (alternativt permanent uppehållstillstånd), eller att hans tillstånd, om det har löpt ut, kan förnyas.

Den kontroll som erfodras bör ske genom att kontakter tas med verket.

Det kan enligt invandrarverket inte uteslutas att den dömde på grund av den politiska situationen i ett land som tillträtt konventionen kan ha skäl som avses i 3, 5 eller 6 § utlänningslagen (1982: 1111) mot att överföras till detta land från Sverige. Mot bakgrund härav understryker verket betydelsen av att den dömde – innan det beslutas om överförande av verkställigheten – har klart för sig vad hans samtycke till överförandet innebär. Det kan heller inte uteslutas att den dömde i vissa situationer måste informeras om läget i det land varom är ifråga för att han skall få full insikt i vad ett samtycke innebär.

2.4 Övrigt

Sveriges Advokatsamfund tillstyrker de förslag som har lagts fram i promemorian.

Förslag till**Lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom**

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

dels att i 1, 3, 8, 34, 36, 37 och 41 §§ ordet "Konungen" skall bytas ut mot "regeringen",

dels att i lagen skall införas tre nya paragrafer, 25 a, 25 b och 27 §§, av nedan angivna lydelse,

dels att 2, 4, 6, 25, 26 och 33 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse.**Föreslagen lydelse*

2 §

Avser förordnande enligt 1 § verkställighet av dom eller annat avgörande *meddelat i främmande stat som tillträtt* den i Haag den 28 maj 1970 undertecknade europeiska konventionen om brottmålsdoms internationella rättsverkningar (brottmålsdomskonventionen) eller avser förordnandet verkställighet i *sådan* stat av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats av svensk domstol eller annan svensk myndighet, gäller 4–41 §§, i den mån ej annat anges i förordnandet.

Avser förordnande enligt 1 § verkställighet av dom eller annat avgörande *enligt* den i Haag den 28 maj 1970 undertecknade europeiska konventionen om brottmålsdoms internationella rättsverkningar (brottmålsdomskonventionen) eller avser förordnandet verkställighet *enligt den konventionen i främmande* stat av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats av svensk domstol eller annan svensk myndighet, gäller 4–41 §§, i den mån ej annat anges i förordnandet.

Gäller förordnandet *annan främmande stat än som sägs i första stycket*, meddelar *Konungen* bestämmelser om prövning av fråga om verkställighet i Sverige av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i den främmande staten eller fråga om verkställighet i den främmande staten av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i Sverige. Bestämmelserna i 25–34 §§ gäller dock i tillämpliga delar.

Har förordnandet *föranletts av den i Strasbourg den 21 mars 1983 undertecknade konventionen om överförande av dömda personer (överförandekonventionen)* eller *eljest av annan överenskommelse med främmande stat än brottmålsdomskonventionen*, meddelar *regeringen* bestämmelser om prövning av fråga om verkställighet i Sverige av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i den främmande staten eller fråga om verkställighet i den främmande staten av påföljd eller förverkande som ådömts, ålagts eller beslutats i Sverige. Bestämmelserna i 25–34 §§ gäller dock i tillämpliga delar.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 §

Med europeisk brottmålsdom förstås i denna lag dom eller annat avgörande varigenom domstol eller annan myndighet i stat som tillträtt brottmålsdomskonventionen har ådömt eller ålagt någon påföljd för brott eller förklarat egendom förverkad.

Bestämmelserna i denna lag om europeisk brottmålsdom. gäller dock inte i fråga om ett avgörande beträffande vilket frågan om verkställighet här i landet skall prövas enligt annan överenskommelse med främmande stat än brottmålsdomskonventionen.

Med utevarodom förstås i denna lag sådant i första stycket angivet avgörande som meddelats här i landet eller i främmande stat av domstol eller annan myndighet utan att den dömde eller den mot vilken beslut om förverkande riktats har varit personligen närvarande vid förhandling i saken inför domstol.

Vad nedan i denna lag sägs om påföljd gäller även förverkande, om ej annat särskilt föreskrives.

6 §

Framställning om verkställighet av europeisk brottmålsdom kan avslås

1. om gärning som påföljden avser utgör politiskt eller militärt brott,
2. om det finnes grundad anledning antaga att domen föranletts eller den däri bestämda påföljden skärpts av hänsyn till ras, religion, nationalitet eller politisk åsikt,
3. om gärning som påföljden avser omfattas av här i landet pågående förundersökning, väckt åtal, utfärdat strafföreläggande eller föreläggande av ordningsbot, eller om beslut har meddelats att åtal för gärningen ej skall väckas eller fullföljas,
4. om gärning som påföljden avser icke har begåtts i den stat där påföljden bestämts,
5. om påföljden ej kan verkställas här i landet,
6. om det kan antagas att påföljden kan verkställas i den främmande staten,
7. om den dömde vid tiden för brottet ej fyllt femton år,
8. om en tillämpning av 35 kap. 7–10 §§ eller 36 kap. 10 § brottsbalken skulle innebära att påföljden bortfallit.

8. om en tillämpning av 35 kap. 7–9 §§ eller 36 kap. 10 § brottsbalken skulle innebära att påföljden bortfallit.

Har i den främmande staten vidtagits åtgärd som enligt lagen i den staten medför att tiden för bortfallande av påföljd uppskjutes, skall åtgärden ha samma verkan här i landet vid tillämpning av första stycket 8.

25 §

Skall enligt förordnande som avses i 2 § andra stycket eller 3 § verkställighet ske här i landet av

Skall i annat fall än då 5–24 §§ är tillämpliga verkställighet ske här i landet av påföljd för brott för vil-

Nuvarande lydelse

påföljd för brott, för vilket lagföring ägt rum i främmande stat, *vilken ej tillträtt brottmålsdomskonventionen*, gäller i fråga om sådan verkställighet vad som är föreskrivet om verkställighet av påföljd som ådömts genom svensk domstols lagakraftägande dom, om ej annat följer av vad nedan sägs.

Skall *enligt förordnandet verkställighet* ske i Sverige utan att ny påföljd bestämts här i landet av domstol eller annan myndighet enligt svensk lag, får verkställighet äga rum utan hinder av att påföljden är strängare än som enligt svensk lag kunnat följa på brottet eller brotten. Ådömda böter får verkställas, även om bötesbeloppet överstiger det högsta bötesbelopp som kunnat ådömas enligt svensk lag. Innebär den ådömda påföljden frihetsberövande, gäller bestämmelserna i svensk lag om verkställighet av påföljd av närmast motsvarande art.

Verkställighet i fall som avses i denna paragraf får icke i något fall ske på sådant sätt att påföljden blir att anse som strängare än den påföljd som ådömts i den främmande staten. Vid verkställighet enligt andra stycket skall, i den mån det kan ske, den dömde räknas till godo vad han kan ha utstått av påföljden i den främmande staten samt tid varunder han med anledning av brott som avses med påföljden varit anhållen eller häktad i den främmande staten eller här i landet.

Föreslagen lydelse

ket lagföring ägt rum i främmande stat, gäller i fråga om sådan verkställighet vad som är föreskrivet om verkställighet av påföljd som ådömts genom svensk domstols lagakraftägande dom, om ej annat följer av vad nedan sägs.

Skall *verkställigheten* ske i Sverige utan att ny påföljd bestämts här i landet av domstol eller annan myndighet enligt svensk lag, får verkställighet äga rum utan hinder av att påföljden är strängare än som enligt svensk lag kunnat följa på brotten. Ådömda böter får verkställas, även om bötesbeloppet överstiger det högsta bötesbelopp som kunnat ådömas enligt svensk lag. Innebär den ådömda påföljden frihetsberövande, gäller bestämmelserna i svensk lag om verkställighet av påföljd av närmast motsvarande art.

Verkställighet i fall som avses i denna paragraf får icke i något fall ske på sådant sätt att påföljden blir att anse som strängare än den påföljd som ådömts i den främmande staten. Vid verkställighet enligt andra stycket skall, i den mån det kan ske *och är medgivet enligt den överenskommelse med främmande stat som är i fråga*, den dömde räknas till godo vad han kan ha utstått av påföljden i den främmande staten samt tid varunder han med anledning av brott som avses med påföljden varit anhållen eller häktad i den främmande staten eller här i landet.

25 a §

Verkställighet av frihetsberövande påföljd som på grund av brottslig gärning har ådömts eller beslutats av domstol i en stat som har tillträtt överförandekonventionen får med tillämpning av nämnda konvention ske i Sverige om

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1. den dömden är svensk medborgare eller har hemvist här,
2. den dömden har samtyckt till att verkställighet sker i Sverige,
3. den gärning som påföljden avser motsvarar brott enligt svensk lag, och
4. den tid för frihetsberövande som återstod när framställning om verkställighet kom in uppgick till minst sex månader eller särskilda skäl talar för att verkställigheten ändå förs över till Sverige.

Framställning om verkställighet i Sverige görs av behörig myndighet i den främmande staten hos utrikesdepartementet och prövas av regeringen. Regeringen kan också själv göra framställning hos främmande stat om att verkställigheten skall ske i Sverige.

25 b §

Bifalls en framställning som avses i 25 a §, kan regeringen efter omständigheterna:

1. Överlämna åt riksåklagaren att göra ansökan hos rätten om att ny påföljd skall bestämmas för gärningen. För sådant fall gäller 9 §, 10 § andra stycket, 11–13 och 15 §§ samt 17 § andra stycket första meningen i tillämpliga delar. Påföljden får dock inte bestämmas till enbart böter.

2. Förordna att verkställighet eller fortsatt verkställighet skall ske i Sverige av den påföljd som har bestämts i den främmande staten enligt de närmare föreskrifter som regeringen meddelar.

I fall som avses i denna paragraf tillämpas 24 § första och andra styckena på motsvarande sätt.

26 §

Fråga om verkställighet i främmande stat av här i landet ådömd eller ålagd påföljd i fall som omfattas av förordnande enligt 1 § upptages av kriminalvårdsstyrelsen el-

Fråga om verkställighet i främmande stat av här i landet ådömd eller ålagd påföljd i fall som omfattas av förordnande enligt 1 § upptages av kriminalvårdsstyrelsen el-

Nüvarande lydelse

ler, i fråga om verkställighet av böter eller förverkande, annan myndighet som *Konungen* bestämmer. Framställning om verkställighet får ej göras, om med motsvarande tillämpning av 5 § andra stycket 1–8 hinder mot verkställighet i den främmande staten kan antagas föreligga.

Framställning om verkställighet av frihetsberövande påföljd får ej göras, om den dömde är svensk medborgare och själv motsätter sig åtgärden. Uppkommer fråga om verkställighet av frihetsberövande påföljd som ådömts eller ålagts annan än svensk medborgare, skall *den centrala utlänningsmyndigheten* höras, om icke den dömde samtycker till åtgärden. Avstyrker *utlänningsmyndigheten* att framställning göres, underställes ärendet *Konungen* för avgörande.

Har *Konungen* enligt 3 § förordnat, att verkställighet av påföljd i visst fall får anförtros myndighet i främmande stat, ombesörjer kriminalvårdsstyrelsen att framställning om verkställighet göres i den främmande staten.

Föreslagen lydelse

ler, i fråga om verkställighet av böter eller förverkande, annan myndighet som *regeringen* bestämmer. Framställning om verkställighet får ej göras, om med motsvarande tillämpning av 5 § andra stycket 1–8 eller 25 a § första stycket hinder mot verkställighet i den främmande staten kan antagas föreligga.

Framställning om verkställighet av frihetsberövande påföljd får ej i något fall göras, om den dömde är svensk medborgare och själv motsätter sig åtgärden. Uppkommer fråga om verkställighet av frihetsberövande påföljd som ådömts eller ålagts annan än svensk medborgare, skall *statens invandrarverk* höras, om icke den dömde samtycker till åtgärden. Avstyrker *invandrarverket* att framställning göres underställes ärendet *regeringen* för avgörande.

Har *regeringen* enligt 3 § förordnat att verkställighet av påföljd i visst fall får anförtros myndighet i främmande stat, ombesörjer kriminalvårdsstyrelsen att framställning om verkställighet göres i den främmande staten.

27 §¹

Görs med åberopande av överförandekonventionen framställning av myndighet i främmande stat om att verkställighet av svensk dom skall anordnas i den staten, prövas framställningen av kriminalvårdsstyrelsen med motsvarande tillämpning av 25 a § första stycket.

33 §

Är i fall då framställning om verkställighet av frihetsberövande påföljd har gjorts enligt 26 § den dömde berövad friheten här i landet eller uppehåller han sig eljest här, skall han överföras till den främ-

Är i fall då framställning om verkställighet av frihetsberövande påföljd har gjorts enligt 26 eller 27 § den dömde berövad friheten här i landet eller uppehåller han sig eljest här, skall han överföras till den

¹ Förutvarande 27 § upphävd genom 1973: 136.

Nuvarande lydelse

mande statens område *så snart den staten meddelat att framställningen bifallits samt, när framställning gjorts enligt 26 § tredje stycket, utfäst sig att, i den mån icke medgivande som avses i 34 § har lämnats, iakttaga vad som enligt 23 § gäller här i landet för det fall att någon som är berövad friheten i främmande stat överföres till Sverige för verkställighet av påföljd som ådömts honom i den staten.*

Första stycket gäller ej, om den främmande staten meddelar att den avstår från att verkställa påföljden.

Föreslagen lydelse

främmande statens område så snart framställningen bifallits samt, när framställning gjorts enligt 26 § tredje stycket, *den främmande staten har* utfäst sig att, i den mån icke medgivande som avses i 34 § har lämnats, iakttaga vad som enligt 23 § gäller här i landet för det fall att någon som är berövad friheten i främmande stat överföres till Sverige för verkställighet av påföljd som ådömts honom i den staten.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Innehåll

	Sid.
Propositionen	1
Propositionens huvudsakliga innehåll	1
Förslag till lag om ändring i lagen (1972: 260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom	2
Utdrag av protokoll vid regeringssammanträde den 1 mars 1984	8
1 Inledning	8
2 Föredragandens överväganden	8
2.1 Bakgrund	8
2.2 Överförandekonventionen	10
2.3 Sveriges tillträde till överförandekonventionen	11
2.4 Förbehåll och förklaringar	12
2.4.1 Uteslutande av viss verkställighetsform	12
2.4.2 Innebörden av begreppet medborgare ("national")	13
2.4.3 Mottagare av framställningar m. m.	14
2.4.4 Påföljd för psykiskt avvikande lagöverträdare	14
2.4.5 Språk och kostnader	15
2.4.6 Transitering	15
2.5 Av konventionen föranledd lagstiftning	15
2.5.1 Allmänt	15
2.5.2 Ändringar i internationella verkställighetslagen	16
2.5.3 Verkställighetsföreskrifter	17
3 Upprättade lagförslag	18
4 Ikraftträdande m m	18
5 Hemställan	19
6 Beslut	19
Utdrag av lagrådets protokoll den 30 mars 1984	20
Utdrag av protokoll vid regeringssammanträde den 26 april 1984	27
<i>Bilaga 1</i> PM om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom. Sveriges tillträde till konventionen den 21 mars 1983 om överförande av dömda personer (dnr 2574-83)	30
1 Inledning	30
2 Gällande svensk rätt m. m.	31
2.1 Allmänt	31
2.2 Nordiska verkställighetslagen	31
2.3 Internationella verkställighetslagen	32
2.4 Brottsbalken	34
2.5 Internationellt samarbete rörande kriminalvård i frihet	35
2.6 Vissa andra former av internationellt samarbete i brottmål	36
2.6.1 Utlämning	36
2.6.2 Trafikbrottskonventionen	37
2.6.3 Lagföringskonventionen	38
2.6.4 Terrorismkonventionen	39
3 Konventionen om överförande av dömda personer	39
4 Överväganden och förslag	43
4.1 Sveriges tillträde till överförandekonventionen	43
4.2 Förbehåll och förklaringar	47
4.3 Av konventionen föranledd lagstiftning	49
4.3.1 Lagstiftningens form och tillämpningsområde	49

	<i>Sid.</i>	
4.3.2	Ändringar i internationella verkställighetslagen	50
4.3.3	Förhållandet till brottsbalkens regler	56
4.3.4	Verkställighetsföreskrifter	56
4.4	Specialmotivering till förslaget till ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brott- målsdom	54
<i>Underbilaga 1</i>	Konventionen om överförande av dömda personer i engelsk och fransk originaltext jämte översättning till svenska	61
<i>Underbilaga 2</i>	Förslag till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom	80
<i>Underbilaga 3</i>	Utkast till Förordning om ändring i förordningen (1977:178) med vissa bestämmelser om internatio- nellt samarbete rörande verkställighet av brottmåls- dom	86
<i>Bilaga 2</i>	Sammanställning av remissyttrandena av departe- mentspromemorian, (dnr 2574-83) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom	86
<i>Bilaga 3</i>	Det remitterande förslaget	88

